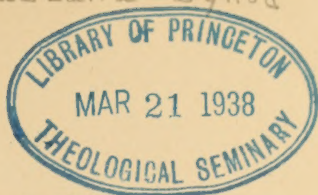
Hemlandssånger

HEMLANDSSÅNGER

UTGIFNA

AF

AUGUSTANA-SYNODEN

ROCK ISLAND, ILL.
LUTHERAN AUGUSTANA BOOK CONCERN.

Lutheran Augustana Book Concerns Boktryckeri.

INNEHÅLL.

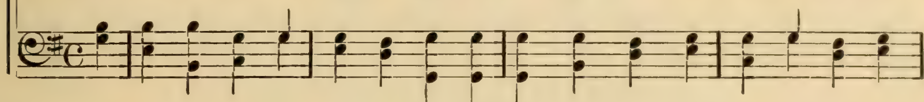
Tänken på Herren i fjärran land, och låten Jerusalem ligga eder om hjertat. Jer. 51:50.

I. Guds lof och tillbedjan.

1.

1. Upp, allt, som lif och an - de har, Besjung hans namn, som är och var Och
2. Upp, krist-na folk, och känn ditt kall, Att Kri - sti namn du pri - sa skall Och

e - vigt blir, och va - re spordt Hans lof och pris på hvar - je ort!
bre - da ut hans ä - ras glans, Till dess all verl - den var - der hans!

3 Upp, hednaverld, nu mer ej sof,
Hör Herrens röst, sjung Herrens lof!
Ditt hjerta tacksamt fröjde sig,
Ty nådens sol gått upp för dig!

4 Upp, Jakobs ätt, ej mer fördröj!
Lägg trotset af, dig ödmjukt böj
För honom, som din Konung är,
För Jesus, som dig ro beskär!

5 Nu människors och änglars ljud
Och höjd och djup lofsjunge Gud!
På himlens sång: Halleluja!
All jordens ändar svare: ja!

6 Ja, Herren vare lof och pris
Af jordens folk på himmelskt vis!
Pris vare uti alla land
Gud Fader, Son och helge And'!

2.

Maestoso.

1. Upp, alla verk, som Herren gjort, Guds härlighet att prisa!
Det minsta af hans verk är stort Och kan hans allmakt visa.

2. Allt, som har ande, lofve Gud I södern och i norden!
Från berg och dal hans lof-sångs ljud Må fylla hela jorden!

3 O, prisom Gud i helig fröjd
Med gerning, lif och tunga!
På jorden och i himlens höjd
Må allt hans ära sjunga!

4 Du folk, som uppå jorden bor,
Din lofsångs ljud ej spare:
Halleluja, vår Gud är stor!
Och amen himlen svare!

3.

Moderato.

1. Lofven nu Herren! Ty Herren att lofva, Det är en kostelig, dägelig ting. Herren Jerusalem

2. Ja, de förkrossade hjertan han helar, Och deras sveda förbinder hans hand. Stjernorna räknar han.

byg-ger och sam - lar Dit de för - drif - na af Is - ra - els barn.
näm-ner dem al - la, Stor är vår Her - re, och stor är hans makt.

3 Ja, obegripeligt, hur han regerar,
De ogudaktiga slår han till jord,
Men de elända med nåd han upprättar.
Sjungom till skiftes med harpor hans lof.

4 Himmelen han ock med skyar betäcker,
Regn uppå jorden han gifver och gräs.
Boskapen gifver han foder och mättar
Korparnas ungar, som ropa om spis.

5 Han har ej lust till de stolta och starka,
Men till de fromma han hafver behag.
Dem honom frukta och hoppas på Herren,
Dem han välsignar och skaffar dem frid.

6 Prisa, Jerusalem, Herren, din Herre!
Prisa, o Sion, din Konung och Gud!
Han för din' portar gör bommarna fasta,
Och dina barn han välsignar i dig.

4.

Maestoso.

1. Pris Gud, all god-hets käl - la vid, I him-mel och på jord!
2. Du he - li - ga Tre - e - nig-het, Ack, snart på bätt - re vis,

O, stäm-men in till e - vig tid: Pris Gud för nå - dens ord!
Från e - vig - het till e - vig-het, Jag sjun - ga skall ditt pris.

5.

Andante.

f — Fine.

1. { Stäm upp med fröj - de - ljud: Hal - le - lu - ja! A - men.
{ Lof, ä - ra, pris ske Gud! Hal - le - lu - ja! A - men.

An - den, hug - sva - larn god! Hal - le - lu - ja. A - men.

ff — *pp* — D. C. al Fine.

Fa - dern up - på sin tron, Je - sus, hans en - de Son,

6.

Andante.

1 He - lig, he - lig, he - lig Her - re Gud, Dig till - bed - ja al - la himlens
2. Se till mig, en mask i jordens mull, Se till mig, fast jag är arm och

tro - ner! Ack, när skall ock jag med ju - bel-ljud Stäm - ma in i
rin - ga, Och låt äf - ven mig för Kri - sti skull Dig mitt hjer - tas

de - ras re - na to - ner, Stäm-ma in i de - ras re - na to - ner?
gla - da lof-sång brin - ga, Dig mitt hjer - tas gla - da lofsång brin- ga!

3 Gud, jag tror, min själ med hoppet stärk!
Ja, jag hör Guds harpor klinga klara:
Stora äro, Herre, dina verk,
Dina domar vordna uppenbara!

4 Hör, ack, hör i nåd mitt hjertas bön:
Skänk ock mig den hvita bröllopsskruden,
Skänk ock mig den lifvets krona skön,
Som du lofvat åt den kära bruden!

7.

Maestoso.

f *ff*

1. O, min själ, stäm in i sån - gen, Som från al - la verl-dar går!
Syn - da - ren, i bo - jor fån - gen, Nu sin fri - het å - ter - får

p *f*

Fa-der, du all nådens käl - la! Hell dig, du vår frälsnings Gud!

f *ff*

Ar - me syn - da - re, nu säl - la, Hö - ja si - na lof-sångs-ljud.

2 Prisa honom re'n på jorden,
Tills det ibland änglar sker,
Då, försmält i kärlek vorden,
Jag vid tronen sjunker ner.

Prisen Gud, som oss har skapat,
Fader, Son och helge And'!
Frälst är det, som var förtappadt,
Du, min själ, ock deribland.

8.

Andantino.

mf

1. Högt i verl-den må det hö - ras, Vidt kring haf - ven må det fö - ras, Her - rens lof till e - vig tid! f Klin - ge fjär - ran, klin - ge nä - ra: Gud i höj - den va - re ä - ra, p Och på jor - den va - re frid! mf Och på jor - den va - re frid!

2 Stjernorna på höga fästet,
Fåglarna i gömda nästet,
Blommorna i dalens famn,
Stormens brus och åskans dunder
Och de dolda djupens under
Prise alla blott hans namn!

3 Högre dock må lofvet skalla
Från ett folk, som lärt åkalla
Detta namn till salighet!
O, så må vi, gamla, unga,
Om den nåd och godhet sjunga,
Som af inga gränser vet!

9.

Adagio.

p

1. He - li - ge Fa - der, kom och var oss nä - ra, mf Låt oss för-

nim - ma kraf - ten af din lä - ra, Du, som kan gif - va

mer, än vi be - gä - ra, Hör oss, o Fa - der!

2 Jesus, var när oss, du, som dog för alla!
Frälsning beskär oss, hör, vi dig åkalla!
Led oss och bär oss, att vi ej må falla:
Du är vår starkhet!

3 Helige Ande, som i sanning leder,
Himmelska dufva, sänk i dag dig neder;
Helga, välsigna hvarje själ, som beder!
Amen, ja, amen.

10.

Andante.

1. O Her - re Je - sus Krist, du är I makt och ä - ra stor. Rätt-

fär-dig - he- tens skrud du bär, Dig lof - va äng-lars kor. Och du är vär-dig

lof och pris, Så sjun-ga de på him-melskt vis In - för din ä - ras tron.

2 Må ock från jorden lof uppgå
Till dig, o Jesus kär!
Må din församling glad uppstå
Med helig lofsång här!
Du henne med ditt blod har köpt
Och med din Andes eldsdop döpt,
Och din hon evigt är.

3 Så stäm då upp med fröjdeljud,
Du frälsta skara stor,
Och prisa så din Herre Gud,
Som uti höjden bor!
Stäm in med alla kerubim
Och med de helga serafim
Och lofva högt hans namn!

11.

Maestoso.

1. Pris, ä - ra makt, hal - le - lu - ja, Lof-sjung - om al - la Je - ho - va,
Alls-mäk - tig Fa - der, ska - pa - re Och all - tings up - pe - hål - la - re!

2 Lofsjungom Herren Jesus Krist,
Som på sig tog vår skuld och brist!
Lofsjungom nådens Ande, som
Till Gud vårt hjerta vände om!

3 Ja, änglar, helgon på en gång
Uppstämmen segerns fröjdesång,
Lofsjungen i all evighet
Den heliga Treenighet!

12.

Adagio.

1. { E - vigt stor i makt och ä - ra, Her - ren med sitt all - makts-ord }
{ I be - gyn-nel - sen har ska - pat Him-lens hä - rar och vår jord. }
Jor - den var så tom och ö - de, Mör-ker öf - ver dju - pet var; Då Guds
An - de med sin var - ma Lifs - fläkt öf - ver vatt - nen far.

2 Då blir ordning, ljus och värme,
Der det förr var dödt och kallt.
Lifvets morgon härligt randas,
Skapelsen får ny gestalt:
Jorden kläds med träd och örter
I en härlig högtidsskrud,
Och med människan allt skapadt
Stämmer in och lofvar Gud.

3 Stjernorna i rymden vandra,
Herre, efter dina bud,
Och min lefnads stig du leder
Lika vist, o Herre Gud.
Af ditt ord är allting skapadt,
Utan det är intet gjordt.
Intet är för dig för litet,
Liksom intet är för stort.

4 O, hur djupa Herrens tankar,
O, hur stora Herrens verk!
Upp, min själ, att dem besinna,
Och uppå hans under märk!
Morgonstjernorna tillsamman
Lofva Gud i ära stor:
O, så må min svaga tunga
Stämma in i deras kor!

5 Upp, min själ, och lofva Herren,
Och hans godhet ej förgät,
Ty af evighet den varit
Och förblir i evighet!
Lofvad vare du, o Herre,
För ditt underfulla råd,
För din allmakt, för din vishet,
För din kärlek, för din nåd!

13.

Maestoso.

f

1. Pris ske dig, Herre och Konung för konungar alla,
Du, som allena kan öfver allt skapadt befalla!

Pris ske ditt namn, Pris ske din öppnade famn, Högt må vår lofsång nu skalla!

2 Oss har i enfödde Sonen till barn du ock tagit,
Oss har med Anden och ordet så mäktigt du dragit,
Och från vår skuld
Har du, så nådig och huld,
Rena i blodet oss tvagit

3 Herre, så lär oss af hjertat dig prisa och ära,
Lär oss i tron på ditt namn att dig lofoffer bära!
Pris ske din nåd,
Pris ske ditt salighetsråd,
Pris ske dig fjärran och nära!

14.

Andante.

f mf Fine.

1. Du öm - ma fa - ders - hjer - ta, som va - kar öf - ver mig.
Hur skall jag kun - na äl - ska, hur kun - na lof - va dig!
Och göm - mer un - der vin - gen ditt lätt för - sag - da barn.

p f D.C. al Fine.

Du var - nar mig så tro - get för al - la dol - da garn

2 Du föder och du kläder och skyddar mig så väl
Och sörjer alla dagar för både kropp och själ.
Jag vore snart förgången, om du ej gjorde så.
O, kunde jag blott älska, blott älska dig ändå!

3 Gif, att med villig lydnad jag alltid ger dig rätt,
Låt dina bud bli kära, din börda ljuf och lätt!
Och när en fara hotar, en nöd förskräcker mig,
Låt mig i första rummet blott alltid fly till dig!

4 Ditt fadershjerta brister utaf förbarmande,
Du ser, hvad helst mig felar, du känner allt mitt ve.
Om natten och om dagen ditt öga öppet står,
Och fadershanden räcker, så vidt som himlen går.

15.

Moderato.

1. Om fa - ror för - fä - ra och nöd trän - ger på, Om
o - vän står nä - ra och vän - ner - na gå, Dock ett oss hug sva - lar bland

vex - lin - gar här: Guds ord till oss ta - lar, att Her - ren är när.

2 Ej sparfven har lada, dock räds han ej nöd,
Som han må vi glada förtrösta om bröd!
Guds barn skall bli gifvet allt, hvad det begär,
Så visst det är skrifvet, att Herren är när.

3 När allt måste fara och död klappar på,
Guds löfte, det klara, skall trösta oss då.
I yttersta nöden det visst för oss är,
Oss fröjdar i döden, att Herren är när.

16.

Andante.

f *p* *f* *mf* *p* *mp*

1. Jag kan ic - ke räk - na dem al - la, De prof på Guds god-het jag rönt: Likt mor - go-nens droppar de fal la Och glim - ma likt des - sa så skönt. Jag kan ic- ke räk - na dem al - la, De prof på Guds god - het jag rönt.

2 Likt stjernornas tallösa skara,
De hafva ej namn eller tal,
Men stråla likt dessa så klara
Jämväl i den mörkaste dal.
Likt stjernornas tallösa skara,
De hafva ej namn eller tal.

3 Jag kan icke räkna dem alla,
Men ack, må jag tacka dess mer!
Guds kärleks bevis må jag kalla
De under af nåd han beter!
Jag kan icke räkna dem alla,
Men ack, må jag tacka dess mer!

17.

Andante.

1. Fåg-lar-na i sko-gen hö-ras sjun-ga, Sjun-ga hvar och en up-på sitt vis. Hvarför vil-ja då ej gam-la, un-ga Äf-ven stämma upp ett Herrens pris?
2. Hvarför vill sig hvar-je hjer-ta slu-ta? Hvarför går då män-ni-skan så ljum, Vill så fö-ga sig i lof ut-gju-ta? Hvarför är jag sjelf så trög och stum?

3 Värm, o Jesus, du mitt kalla hjerta,
Tänd din helge Andes eld i mig,
Så att jag uti all fröjd och smärta
Aldrig upphör med att lofva dig!

4 Väck oss alla, Jesus, ur vår dvala,
Håg och krafter till det goda gif,
Lär oss du med nya tungor tala,
Gif du sjelf de döda benen lif!

18.

Andante.

1. Sen up-på fåg-lar-ne: In-tet de så, Men af sin ska-pa-re Nä-ring dock få. In-gen dem plö-ja lär, La-da de
2. Sen up på blomstren små U-ti sin skrud: Drägt hvarje år de få Ny ut-af Gud. Stil-la i sorg-lös ro De u-ti

ha ej här, Dock ingen af dem är Glömd utaf Gud.
mullen gro, Men icke Salomo Klädd var som de.

3 Om Gud så gräset klär,
Som på en dag
Vissnadt och torkadt är,
Sörje ej jag!
Mer värd jag är än det:
Jag skall i evighet
Lefva i härlighet
Uppe hos Gud.

4 Gud, som sin Son mig gaf,
Allt mig beskär.
Han skall intill min graf,
Leda mig här,
Och in i grafvens natt
Är han mitt ljus, min skatt.
Derför jag sjunger gladt:
Gud är min del!

19.

Adagio.

1. Så äl-ska-de Gud verl-den all, Att han ut-gaf sin en-de Son,
2. Ty der-u-ti står kär-le-ken, Ej det vi haf-va äl-skat Gud,

Att hvar och en, som på ho-nom tror, Skall få ett e-vigt lif.
Men der-u-ti, att han äl-skat oss Och gif-vit oss sin Son.

3 Ja, derpå är Guds kärlek stor
Vorden uppenbar till oss,
Att till försoning för all vår synd
Han hafver sändt sin Son.

4 Han hafver oss sändt Jesus Krist,
Att på honom vi skola tro,
Att genom honom vi lefva må
Och älska för hans skull.

II. Högtiderna.

I. Advent och Jul.

20.

1. Vi bör - ja nu ett kyr - ko - år, Sig Guds för-
sam - ling fröj - da får. Sin ko - nung Si - on mö - ta skall
Och jub - la vid hans fo - ta - pall.

2 Vi höra detta glada ord:
Med frid han kommer till vår jord,
Han, lifvet sjelf, ibland oss bor.
Pris vare Gud för nåden stor!

3 O Gud, låt denna adventstid
Till många själar bringa frid!
Må hjertat för dig öppet stå,
Att du härberge der må få!

21 a.

Andante.

mf — *f*

1. Här kom-mer en främ-ling från fjär - ran ort. Låt upp, låt upp!
2. Hans blick är kär - lek, hans röst ger frid. Låt upp, låt upp!

p *f*

Han gä - sta vill i ditt hus. Dess port Låt upp, låt upp!
Han stil - lar blö - dan - de hjer - tans strid. Låt upp, låt upp!

3 Och hvar han kommer och finner hus,
Ack hör, ack hör!
Så blir der nattvard och frid och ljus.
Ack hör, ack hör!

4 Och Jesus heter den vännen god.
Låt upp, låt upp!
För dig han gjutit sitt dyra blod.
Låt upp, låt upp!

5 Vill du då hafva i hjertat ro,
Låt upp, låt upp!
Och vill du lycklig på jorden bo,
Låt upp, låt upp!

6 Och vill du alltid Guds vägar gå,
Låt upp, låt upp!
Och vill du himmelen saligt nå,
Låt upp, låt upp!

7 Och låta upp är blott taga mot.
Hans nåd tag mot!
Hans evigt gällande syndabot
Tag mot, tag mot!

8 Har du ej städadt, är du ej ren,
Likväl låt upp!
Han sjelf dig renar, ja, han allen.
Låt upp, låt upp!

21 b.

1. Här kommer en främ - ling från fjär - ran ort. Låt upp, låt upp! Han gä- sta vill i ditt hus. Dess port Låt upp, låt upp!
2. Hans blick är kär - lek, hans röst ger frid. Låt upp, låt upp! Han stil-lar blö - dan-de hjer-tans strid. Låt upp, låt upp!

22.

Maestoso.

1. Dot - ter Si - on, fröj - da dig. Jub - la
2. Ho - si - an - na Da - vids son! Var väl-

Fine.

högt, Je - ru - sa - lem! Se, din Ko - nung
. sig - nad för ditt folk, Grun - da e - vigt

kom - mer här, Ja, han kom- mer, fri - dens Kung!
ri - ket ditt! Ho - si - an - na i him - lens höjd!

D.C. al Fine.

23.

Andante. *mf* *f*

1. Gud ske ä - ra, pris och makt, Som städs håll - ler hvad han sagt
2. Var väl-kom-men, o min skatt! Ho - si - an - na, dag och natt!

Och har sändt till oss af nåd Je - sus till vår tröst och råd.
Öpp - na sjelf mitt hjer - ta så, Att du der in - dra - ga må!

3 Ärans Konung, kom till mig!
Hjertat tillhör endast dig.
Gör det helt med dig förent
Och från alla synder rent!

4 Trösta själ och mod hvar dag!
Jag är blödig, arm och svag:
Till min lefnads sista slut
Hjelp i tron mig hålla ut!

24.

1. Gud, vår Gud, för verl - den all Högt din nåd för - kun - nas skall,
2. Han sitt folk att fö - ra vet Till en sann rätt - fär - dig - het,

Att du oss en Ko - nung satt, Som är all vår tröst och skatt.
De e - län - da hjel - pa opp, Som till ho - nom satt sitt hopp.

3 Se, han kommer, full af frid,
Stilla, tyst som solen blid,
Såsom daggens droppar små,
Deraf blomstren fägring få.

4 Hedningar på jordens rund
Träda in i hans förbund.
Konungar tillbedja der
Honom, som den högste är.

5 Himlen har han i sin makt,
Jorden han sig underlagt,
Verldens ändar famnar han
Och allt djup han mäta kan.

6 Men så långt hans välde når,
Utan gräns och utan år,
Lika långt i evighet
Räcker hans barmhertighet.

25 a.

Allegretto.

3 Blott kärlek hit dig drifver
Till oss från himlens sal.
Af kärlek du begifver
Dig ned till tårars dal.
Mång tusen qval belasta
Ditt slägte på vår jord:
Din ankomst, Herre, hasta,
Och låt din hjelp bli spord!

4 Haf Kristus i ditt hjerta,
Du kyrkans kämpahär!
Stå stark mot sorg och smärta,
Som jämt sig hopa här!
Stå oförsagd! Mot döden
Din starkhet Herren är.
Han frälsar dig ur nöden
Och segern dig beskär.

QVARTETT.
Adagio.

25 b.

p

1. O, du mitt hjer - tas träng - tan Och allt min själs be - gär, Jag
2. Väl strör ditt Si - on pal - mer Och blom - ster på din stig, Men

brin - ner ut - af läng - tan Att dig få mö - ta här. Min
jag vill u - ti psal - mer Mitt lof för kun - na dig. Ditt

mf

an - dakt du upp - tän - de Och hjer - tat suc - ka lär! Till
namn jag vill hem - bä - ra Mitt hjer - tas tack och pris Och

f *p* *rit.*

det min håg du vän - de, Som dig be - hag - ligt är!
städs min Ko - nung ä - ra Up - på mitt sva - ga vis.

3 Blott kärlek hit dig drifver
Till oss från himlens sal.
Af kärlek du begifver
Dig ned till tårars dal.
Mång tusen qval belasta
Ditt slägte på vår jord:
Din ankomst, Herre, hasta,
Och låt din hjelp bli spord!

4 Haf Kristus i ditt hjerta,
Du kyrkans kämpahär!
Stå stark mot sorg och smärta,
Som jämt sig hopa här!
Stå oförsagd! Mot döden
Din starkhet Herren är.
Han frälsar dig ur nöden
Och segern dig beskär.

26.

Andante con anima.

mf

1. Nu stun- dar Jul, som med sitt ljus Oss skänker him - la - fröjden
Och fyl - ler vå - ra lå - ga hus Med sa - lig - het af höjden.

f
Väl - kommen, jul - fest, e - vigt ny, ff Som rin - ger in för land och by

p
Guds frid i mör - ka nat - ten, Guds frid i mör - ka nat - ten!

2 Kom, helge Ande, kom och gif
Din frid åt våra sinnen,
Och stärk och höj vårt nådelif
Med julens helga minnen!
Och lär oss vitna om Guds Lam,
Som kom att frälsa fallen stam
Och lif åt verlden gifva,
Och lif åt verlden gifva!

3 Ja, lär oss vitna klart, med fröjd
Om den, som blef vår broder,
Sjelf Gud af Gud i himlens höjd,
Här född af fattig moder!
Stäm, Ande, stäm vårt strängaspel,
Att härligt om Immanuel,
Om Lammet det må ljuda,
Om Lammet det må ljuda!

27.

Adagio.

1. Hög - tid för han - den är, Ljuf - lig och blid. Je - sus, blif sjelf oss när, Hel - ga dess frid! Du, som är verl - dens ljus, Lys i vårt hjer - tas hus, Drag oss från jor-dens grus, Nu är det tid!

2. Drag oss allt mer till dig, Blif du vår skatt! Lär oss på tör - ne - stig Pri - sa dig gladt, Pri - sa din sto - ra nåd, Pri - sa ditt kär - leks-råd, Som i vårt öf - ver - dåd Ta-git oss fatt!

3 Läk du de djupa sår,
Frälsare kär,
Dem oss din kärlek slår,
Och var oss när!
Oss är du född, hvad tröst!
Lifva vårt kalla bröst,
Och låt vårt hjertas röst
Prisa dig här!

4 Tack för ditt nådesord,
Ljus på min stig!
Tack för ditt rika bord,
Dukadt för mig!
Tack för ditt dyra blod,
Tack för din Ande god,
Tack för ditt tålamod,
Herre, med mig!

28.

Andante.

f

1. Gla - da jul-af-ton,här - li - ga, kla-ra! Då tän des ljus u - ti hjer - ta och tjäll.
Lof - sången lju-der från äng - lar - nas ska - ra, Ge - nom år - hun - dra-den,
hörd i qväll: *ff* Ä - ra va - re Gud i höj-den, frid på jor - de - ne,
mf Män - ni-skor - na en god vil - ja. Ä - ra va - re Gud! *f* Gla - da jul - af - ton,
här - li - ga, kla - ra! Då tän-des ljus u - ti hjer - ta och tjäll.

2 Jesus är gåfvan, gifven åt jorden,
Gud denna gåfva åt syndare ger,
Likasom midsommarsolen i norden
Djupaste midnatt sitt ljus beter. [ett ljus.
Och det folket, som i mörkret vandrar, ser
Öfver dem, som bo i mörka landen, skiner
Jesus är gåfvan, gifven åt jorden, [det.
Gud denna gåfva åt syndare ger.

3 Jesus är gåfvan: salighet, ära,
Frälsning och lif uti honom vi fått.
Jesus, vårt julträd, oss frukter vill bära,
Jesus, vårt julbröd, oss ger allt godt. [är,
Ty ett barn är födt i dag, en son oss gifven
Hvilkens herradöme varar, och han heter
Jesus är gåfvan, gifven åt jorden, [Gud.
Frälsning och lif uti honom vi fått.

29 a.

Maestoso.

f ff

1. Det är högtid i-gen, Ty vår himmelske vän Kommer å - ter som gäst till vårt

p f

bo. Der-för tän- da vi må Vå-ra julljus och så Honom mö ta med kärlek och tro.

2 Sjelf ett barn han ju är,
Och de små har han kär,
Han har gifvit sig ut ock för dem.
Fastän härlig och rik,
Blef små barnen han lik
För att föra dem upp till sitt hem.

3 Derför sjunga vi nu
Gladt vår julsång, och du,
O vår vän, lär oss sjunga den så,
Att ur helgade bröst
Med en renare röst
I din himmel vi sjunga ock få!

29 b.

Allegretto.

1. Det är hög-tid i-gen, Ty vår himmelske vän Kommer å - ter som gäst till vårt

bo. Derför tända vi må Vå-ra julljus och så Honom mö-ta med kärlek och tro.

30 a.

Maestoso.

mf *f*

1. När jul-dags-mor-gon glim-mar, Jag vill till stal-let gå, Der Gud i nat-tens tim-mar Re'n hvi-lar up-på strå. Der Gud i nat-tens tim-mar Re'n hvi-lar up-på strå.

2 Hur god du var, som ville
Till jorden komma ner!
Nu ej i synd jag spille
Min barndoms dagar mer!

3 Dig, Jesus, vi behöfva,
Du käre barnavän!
Jag vill ej mer bedröfva
Med synder dig igen!

30 b.

Andante.

p f

1. När jul - dags-mor - gon glim-mar, Jag vill till stal - let gå.

ff p

Der Gud i nat - tens tim - mar Re'n hvi - lar up - på strå.

ff p

Der Gud i nat - tens tim - mar Re'n hvi - lar up - på strå.

2 Hur god du var, som ville
Till jorden komma ner!
Nu ej i synd jag spille
Min barndoms dagar mer!

3 Dig, Jesus, vi behöfva,
Du käre barnavän!
Jag vill ej mer bedröfva
Med synder dig igen!

31 a.

Andante.

1. Till Bet - le - hem mitt hjer- ta I stil - la pil - grims- färd Nu skyn - dar från den smär - ta, Som bor bland ti - dens flärd. Der vill min själ sig göm - ma, Der har min tro sin skatt. Jag vill ej Je - sus glöm - ma, Se'n han fått hjer - tat fatt.

2. Till - bed - jan - de jag skå- dar Dig, Je - sus, Gud och man. I or - det du mig bå - dar, Hvad godt du vill och kan. Så rin - ga, dock så mäk - tig, Så huld och dock så stor, Från him - len, hög och präk - tig, Du kom, i stall du bor.

3 En fågel har sitt näste,
Ett vilddjur har sitt bo;
Du under himlens fäste
Ej finner hem, ej ro.
Att trött ditt hufvud luta
En boning du ej fick
Och knapt en famn att sluta
Dig till, då här du gick.

4 O, kom, jag har upplåtit
Mitt hjertas dörr för dig,
Du, som mig allt förlåtit,
Med Gud försonat mig.
Kom, Jesus, alltid gästa
Uti mitt hjertas hus,
Kom att din brud dig fästa
I nåd, i tro, i ljus!

31 b.

Andante.

1. Till Bet - le - hem mitt hjer - ta I stil - la pil-grims-färd
2. Till - bed - jan de jag skå - dar Dig, Je - sus, Gud och man.

Nu skyn - dar från den smär - ta, Som bor bland ti - dens flärd.
I or - det du mig bå - dar, Hvad godt du vill och kan.

Der vill min själ sig göm - ma, Der har min tro sin skatt. Jag
Så rin - ga, dock så mäk - tig, Så huld och dock så stor, Från

vill ej Je - sus glöm - ma, Se'n han fått hjer - tat fatt.
him - len, hög och präk - tig, Du kom, i stall du bor.

3 En fågel har sitt näste,
Ett vilddjur har sitt bo;
Du under himlens fäste
Ej finner hem, ej ro.
Att trött ditt hufvud luta
En boning du ej fick
Och knapt en famn att sluta
Dig till, då här du gick.

4 O, kom, jag har upplåtit
Mitt hjertas dörr för dig,
Du, som mig allt förlåtit,
Med Gud försonat mig.
Kom, Jesus, alltid gästa
Uti mitt hjertas hus.
Kom att din brud dig fästa
I nåd, i tro, i ljus!

32.

Con anima.

f

1. Var hel - sad, du stil - la, du frid - säl - la ort, Der Je - sus i ti - dens full - bor - dan För oss lät sig fö - das, ett un - der, mer stort Än un - dren vid Ho - reb och Jor - dan, Var hel - sad, du Bet - le - hems - krub - ba!

2 Var helsad, du Betlehemsstjerna så huld,
Som visar de irrande stråten!
O, jag vill ock bära min synd och min skuld
Till Jesus och få den förlåten
Och kastad i hafvet för evigt.

3 Han kommer, han kommer, vår salighets
Vår broder och löftesman vorden. [Gud.
Han kommer att fästa i nåd sig en brud
Bland syndares slägte på jorden,
O, må han välkommen oss vara!

4 Han kommer, en hjelpare, trofast och god,
Att frälsa från synden och döden.
Han kommer att gifva sitt lif och sitt blod,
Han kommer med räddning i nöden,
Han kommer, rättfärdig för alla.

5 Nu Julen är inne, o, må vi med fröjd
Kring Betlehemsbarnet oss samla
Och sjunga med skaran i himmelens höjd
Af hjertat, så unga som gamla:
Pris vare vår nyfödde Konung!

33.

Andante.

f

1. Her - ren af him - len är kom - men till jor - den, Fa - derns en-

p

föd - de är män - ni - ska vor - den. Gud har full - bor - dat pro-

f

fe - ti - ska or - den. Född är oss Fräl - sa - ren, Is ra - els tröst.

mf

2 Sion, din bidan var lång i årtusen;
Kommen är Herren: se Julen, se ljusen!
Glädje i templen och glädje i husen,
Frid och försoning för tacksamma bröst.

3 Herdar i marken, som vakten på hjorden,
Sjungen med änglar de ljufliga orden:
Ära i höjden och frid uppå jorden,
Mänskor god vilja, ack, saliga tröst!

34.

Maestoso.

f *p*

En - de So - nen sti - ger ne - der. Gud blir män - ska

så - som vi. Män - sko-barn, hvad tröst för e - der Lig-ger ic - ke

f *ff* *p rit*

der - ut - i. Hal-le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja!

2 Upp till himlen stige fröjden,
Gud är oss i Kristus blid!
Ära vare Gud i höjden,
Vare ock på jorden frid!
Halleluja, halleluja, halleluja!

3 Sälla morgon, länge väntad,
Ljufva, sköna högtidsstund,
Af de trogna efterlängtad
Kring den vida jordens rund.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Var välkommen, segerförste,
Du vår Frälsare och vän!
Du vår Konung, du den störste,
Tag ditt rike bland oss än!
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 Tag vår hyllning, våra hjertan,
Vig dem till din boning in!
Synden, sorgen, nöden, smärtan
Fly, när sjelf du drager in.
Halleluja, halleluja, halleluja!

35.

Andante.

mf

1. Ett barn i dag är oss gif - vet, En son är oss född i dag,

mf

I ho - nom fin - ner du lif - vet, I ho - nom Gud har be - hag.

f

I ho - nom upp-går för jor - den Den ny - a him-me-lens sol. Ack,

ff

skal - le, skal - le de or - den Med makt från pol och till pol!

2 I verlden krigen väl bullra,
Och makt sig väpnar mot makt,
Men på den spädastes skuldra
Är herradömet dock lagdt.
Och öfveränglarnas skara
Kring honom prisande står,
Som är och var och skall vara,
Då jord och himmel förgår.

3 Han råd och underlig kallas;
Själ, må han råda för dig!
Han känner hjertgrunden allas,
Han skådar doldaste stig.
Han heter kraft, o, var stilla,
Låt honom föra dig an!
Hvem kan nu göra dig illa,
Se'n han för dig blifvit man?

4 Han, hjelten, stred för dig striden
Och dräpte mörkrets förbund,
Han, fridens förste, till friden
Har lagt ovanskelig grund.
Han evig Fader vill vara
Åt dig, då skall du ock tro,
Att den är trygg för all fara,
Som har i honom sin ro.

36.

Andante.

p mf f p

1 Je - sus, di - na ar - ma små Nu om-kring din krub - ba stå Att dig sjun - ga på vårt vis Lof och pris.

2 Du tog an vårt kött och blod,
Allt vårt straff du sjelf utstod,
Som vi med vår synd förtjent,
Väl förtjent.

3 Och uti ditt ord du sagt
Och oss det på hjertat lagt:
"Mig, mitt barn, ditt hjerta gif,
Min du blif."

4 Jesus, vill du hjertat ha,
Detta onda, syndiga,
O, så tag det, Jesus kär,
Som det är!

5 Tag det till dig, Jesus god
Två det rent uti ditt blod!
I din hvita klädnad väl
Pryd vår själ!

6 Ja, du oss vår synd förlåt!
Led oss på den rätta stråt,
Som du banat med ditt blod,
Jesus god!

7 Då få vi i himmelen
Sjunga dig, vår bäste vän.
Der skall blifva godt att bo,
Salig ro.

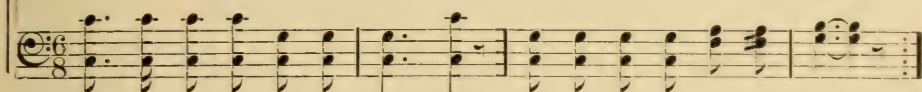
37.

Andantino.

mf

1. { Ju - len nu å - ter är in - ne, Sam- la oss, Je - sus, kring dig,
{ Hel - ga vårt hjer- ta och sin - ne, Och till din bo - ning oss vig!

f

Led oss till krubban, den kä - ra, Der vi dig fin - na för visst.

p

Lär oss vår lof-sång dig bä - ra, Om än i svag-het och brist!

2 Blif för oss vägen och ljuset,
Sanningen sjelf för oss blif,
Lyft våra hjertan ur gruset,
Och oss din salighet gif!
Gif oss en julfröjd, som varar
Ej blott en dag eller två!
När du din nåd oss förklarar,
Hjelp oss att lita derpå!

3 Gif oss den frid, som du gifver,
Icke den verlden oss ger;
Gif oss den fröjd, som förblifver,
Äfven då solen går ner!
Lär oss att fröjdas och sjunga
Här på vårt barnsliga vis,
Tills vi med jublande tunga
Sjunga der uppe ditt pris!

38.

Adagio.
mf

1. Det är Jul, och å - ter klin - gar Det - ta hög - sta gläd - je-
f
bud: Fräl- sa - ren är född till jor - den, Ä - ra, ä - ra va - re
mf
Gud! Lju- set upp - gått öf - ver verl - den, Sa - lig - he - ten är nu
när. I den rin - ga krubban hvi-lar Ko-nun - gar - nas Ko-nung der.

2 Må då Julens blida stjerna
Sprida ock sitt ljus till dem,
Som i mörker än försmäkta
I de fjärran öde hem!
Dit ännu ej någon stråle
Af Guds ljus har trängt sig fram,
Må den bryta genom natten,
Må den peka på Guds Lam!

3 När i våra ljusa tempel
Vi få höja lofvets ljud,
Blanda in i änglasången
Ock vårt: "Ära vare Gud",
O, då böja millioner
Sina knän för stock och sten,
Derför att för dem ej uppgått
Ljuset af Guds klarhets sken.

4 När då vi i hemmen samlas
Kring vår tända gran, o, må
Vi jämväl i kärlek tänka
Ock på hednabarnen små!
De ha intet hört om Jesus,
De ha ingen Jul som vi,
Ingen bibel, ingen söndag,
Skall det så allt jämt väl bli?

5 Nej, vi bedja dig, o Jesus,
Blif ock hedningarnas ljus,
Och lys in i deras hjertan
Och i deras öde hus!
Låt det glada ljudet höras
Vidt kring dödens mörka stig!
Gif en juldag åt dem alla,
Och vi vilja tacka dig!

39.

Maestoso.

mf

1. O du sa - li - ga, O du he - li - ga Jor - dens

f

fröjd - ful - la hög - tids - dag! *p* Ä - ra ske Her - ren!

mf

Nä - ra och fjär-ran *f* Äng - lar för - kun - na Guds väl - be - hag.

2 Född är Frälsaren
Och förlossaren
Kristus, Herren i Davids stad.
Kommen är friden,
Himmelska tiden
Nu är fullbordad, min själ var glad!

3 Stora, heliga,
Outsägliga
Gåfvor få vi af Faderns hand.
En är ock Anden,
Som oss vid handen
Leder till himmelens sälla strand.

40 a.

Andantino.

mf f

1. Nu e - vigt väl, nu e - vigt väl! Nu är jag hjert - ligt nöjd.

mf f ff

Här har nu hvar- je män - sko - själ En skänk från him - lens

p

höjd, Som mer än tu - sen verl - dar är: Guds e - gen

p

Son, vår bro - der kär! Nu är jag hjert - ligt nöjd.

2 Nu skall med allting blifva väl,
Trots alla jordens qval.
Om mig försmäkta kropp och själ
I tidens jämmerdal,
Har jag på himlens tron en bror,
Då blir allt väl, min tröst är stor,
Jag är af hjertat nöjd.

3 Se, det var evighetens råd,
Försoningsgåtan stor.
Ack, under utaf evig nåd:
Guds Son blir mänskors bror
Och sina bröders löftesman!
Uti hans död min synd försvann,
Och jag är hjertligt nöjd.

4 Jag är i mig en bunden träl,
I Kristus är jag fri.
Min gamle Adam gör min själ
Otaligt bryderi,
Men när Guds egen Son för mig
Blir människa och offrar sig,
Då är jag hjertligt nöjd.

5 Då vågar jag ej låta bli
Att tro och vara nöjd,
Då vågar jag ej se förbi
Försoningsvärdets höjd,
Ty är hon stor, min syndaflod,
Långt större Lammets död och blod.
Jag är af hjertat nöjd.

6 Nu allt hvad mänska heter, kom
Till denna julfröjd ren!
Om icke du är ren och from,
Du lika väl är en
Af dem, som Gud till broder fått.
I himlens arf du har en lott,
Ty var af hjertat nöjd!

7 O, stämmen in med salig fröjd
I änglaskarans ord:
Pris, ära Gud i himlens höjd,
Och frid uppå vår jord,
Och människorna välbehag!
Jag sjunger till min sista dag:
Jag är af hjertat nöjd.

40 b.

Andantino.

41.

1. Vi tac-ka dig, o Je-sus Krist, Som födder är åt oss för visst. Att fräl-sa oss från syn-dens skuld Du kom hit ned, vår vän så huld.

2. Vi pri-sa din barm-her-tig-het, Som tog på dig vår skröp-lig-het Och blef i all-ting så-som vi, Att di-na barn vi skul-le bli.

3 Så tag nu hjerta, själ och kropp,
Ty du är nu mitt fasta hopp.
En Frälsare i dig jag har,
Som tar mig ständigt i försvar.

4 Jag prisa vill din nåd så stor,
Du, som bland änglaskaror bor,
Och sist bland frälsta utan tal
Jag prisar dig i himlens sal.

2. Nyår

42.

Andante. *mf*

1. Tack, Her-re, för allt godt du ger, O, må din god-het mer och mer Ī

2. Tack för det år, som flytt i-gen, Och för det år du skän-ker än! Tack

3 Förlåt ock all den trolöshet,
Som jag, o Herre, med mig vet!
Och den jag ej fått syn på än,
Förlåt, o Jesus, äfven den!

4 Gif mera ljus uti ditt ord,
Låt mera kraft hos mig bli spord
Gif mera af din Ande, gif
I allt ett mera helgadt lif!

5 Och tag mig så på nytt i dag,
Min kropp, min själ och ande tag,
Med allt hvad du har gifvit mig!
Jag ger det åter helt åt dig!

6 Så är jag din och möter nöjd,
Hvad du mig ger af sorg och fröjd,
Och vet, o Herre, att jag får
Med dig ett godt och lyckligt år.

43.

Andantino.

3 Som stjernorna på himlens rund
Så vänligt lysa jordens grund,
Så strålar nådens stjerna klar,
För oss i Kristus uppenbar.

4 Stå derför upp, båd' gammal, ung,
I morgonväkten Herren sjung!
Ja, sjungom i all evighet
Den eviges barmhertighet!

44.

Andante

1. Hu-ru ha-stigt de fly, vå-ra da-gar och år, Ja, det är, såsom

flö - ge vi bort! Som den här - li - ga som - mar och blom - man - de

vår Är vårt jor - de - lif, ack, hu - ru kort! Som en natt-väkt fram-

skri - der, o - märk - ligt för - går, Så för - svin - na för oss vå-ra år.

2 Huru hastigt de fly, våra dagar och år,
Liksom strömmen, som sjunker i haf!
För hvar timme, minut, hvar sekund, som
Utaf lifvet ett stycke klipps af. [här går,
Snart ock framme vid gränsen en hvar af
Då de flytt, våra dagar och år. [oss står,

3 Huru hastigt de fly, våra dagar och år!
Uti stoftet vi böja oss ned,
Och vi bedja: För Frälsarens pina och sår,
För den smärta på korset han led,
Ack, förlåt oss, o Fader, vår syndaskuld
Som vi hopat det lyktade år! [svår,

4 Och om nådigt du skänker oss ännu ett år,
O, gif kraft med förlåtelsens frid!
Låt oss märka, att städs vid vår sida du går,
Att vi manligt må kämpa vår strid.
Att vår fiende aldrig besegra oss får
I det kommande okända år!

5 Och när sist de ha flytt, våra dagar och år,
Och vårt timglas har helt runnit ut
Och den härliga evighetsdagen uppgår,
Hvilken aldrig skall hafva ett slut,
Herre, gif, att en hvar af oss fira då får
I din himmel sitt evighetsår!

45.

Allegretto.

f

1. Godt nytt år, nå-dens år! Ny - a nå - de - bud jag får
2. Godt nytt år, fri-dens år! Je - sus lef - ver: re - nar, tvår

mf

Från min Fa- der i det hö - ga, Som mig föl- jer med sitt ö - ga
I det dy - ra hel - ga blo - det Mig från synd och lif - var mo- det

f mf p Rall.

Äf- ven det-ta nå - dens år. Godt nytt år, nådens år, nå - dens år!
Un- der det-ta fri - dens år. Godt nytt år, fridens år, fri - dens år!

3 Godt nytt år, fröjdens år!
Herren torkar bort hvar tår,
Lättar korset, stärker hoppet,
Fröjdar själen under loppet
Hela detta fröjdens år.
Godt nytt år, fröjdens år, fröjdens år!

4 Godt nytt år, jubelår!
Jag till himlen flytta får
Att min Gud och Lammet skåda.
Evig sällhet då skall råda,
När jag får mitt jubelår.
Godt nytt år, jubelår, jubelår!

46.

Andante.

mf *f*

1. Kom-men att det ny - a å - rets mö - te Hel - sa gladt med
2. Vill det gam - la å - rets syn - da - min - ne Föl - ja med mig

mf *f*

ju - bel och med sång! Ty med ny - års - gåf-vor i sitt skö - te Kom-mer
in i det - ta år, Så har Je - sus dock ett an- nat sin - ne, Och för-

mf

det till oss än - nu en gång. Men bland des - sa störst är än-dock den,
lå - ta syn- der han för - mår. Då han en gång gjort mig från dem ren,

f

Att vår Je - sus, att vår Je - sus är den sam - me än.
Slip - per jag, ja, slip - per jag att bä - ra på dem se'n.

3 Följer mig i detta året trägen
Korsets börda som en gammal vän,
Jesus hittar ock den gamla vägen
Till den trötte än ett år igen.
Och kanhända innan året flytt,
Har i krona, ja, i krona korset sig förnytt.

4 Och hur Herren för mig skapar dagen
Under detta nu ingångna år,
Ett jag beder: gör mig så intagen
Af dig sjelf, o Jesus, att jag går
Glad min väg, hvad än kan möta mig,
Ty det kommer, o, det kommer ju dock allt från dig!

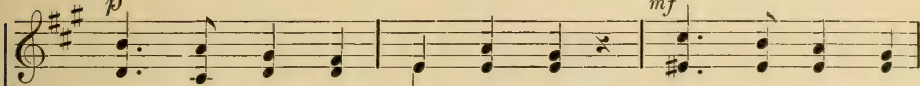
47.

Andante.

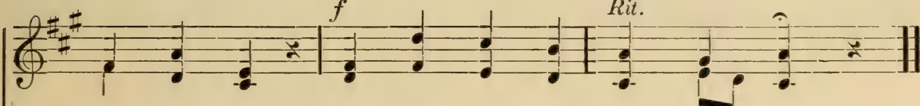
1. { Ti-den rast-löst fram-åt i-lar, Ett nytt år be-gynt sin gång.
   { Trygg jag dock vid Je-sus hvi-lar, Tän-ker på den ny-a sång,

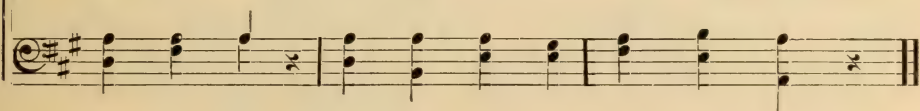

Som vid slu-tet af all tid, Skall om se-ger

ef-ter strid Sjun-gas i en e-vig frid.

2 Till den sången ämnen rika
Samlas år för år allt fler.
Otrosnattens skuggor vika
För Guds sannings ljus allt mer,
Så att under tidens lopp
Jordens rund allt mer fylls opp
Utaf kärlek, tro och hopp.

3 Månget hjerta, som var fånget
Uti mörker, sjunger nu:
Se, det gamla är förgånget.
Jesus, lif och frid gaf du.
O, det är ett förebud
Till den nya sångens ljud
Uti himmelsk fröjd hos Gud.

4 Snart vår lefnads dag, förgången,
Viker för den dagens ljus,
Då den sköna nya sången
Sjunges uti Faderns hus,
Inför Guds och Lammets tron
Uti ren och enig ton:
Pris och ära ske Guds Son!

48.

Andante. *mf* *f* *p* *f*

1. När den ar - ma jor - dens tid för - går, Lef - ver lik - väl Kri-stus år från år, Och hvad fruk - ta vi, om han är vår, I de vex - lan - de ti - - - der?
2. Män- ska, har du en - dast Kri - stus qvar, Har du Her- ren Gud till vän och Far, Nog och öf - ver nog, ja, allt du har, Trots de vex - lan de ti - - - der.

3 Kommer på en gång all mörkrets här,
Kommer satan och vår död begär,
Se, den starke hjelten är oss när
I de vexlande tider.

4 Måste du i verlden hafva tvång,
Blir dig stundom vägen allt för lång,
Svartnar det för ögat mången gång
I de vexlande tider;

5 Bort misströstan! Herren är ju när.
Evigt han den gode herden är.
Svaga lammen sjelf i famn han bär
I de vexlande tider.

6 Resa äfven syndens krafter sig,
Får ock satan lof att sålla dig
Och, förvirrad, du ej ser din stig
I de farliga tider;

7 Hjelten lefver! På hans trofasthet
Våga trygg ditt lif, din salighet!
Icke du, men han din räddning vet,
Trots de bistraste tider.

8 Herren lefver, fattom tröstligt mod!
Herren lefver, evigt huld och god.
Och vår Herre Kristi dyra blod
Gäller eviga tider.

9 Så, hvad helst oss möter, har du blott
Uti Gud din skatt, din arfvelott,
Har du visst ett stort, ett evigt godt
Alla kommande tider.

10 Upp då modigt i vår Herres spår!
Segerns fröjd är genom honom vår.
Kristi stridsman icke hvila får
Dessa vigtiga tider.

11 Herrens domar öfver verlden gå,
Och de arma mänskor se derpå,
Men de kunna ingenting förstå
Af de vexlande tider.

12 Men sin klena hjord han känner än,
Och med evig makt han skyddar den.
Må han kännas ock af den igen
I de vexlande tider!

49.

Andante.

1. { I ditt dy - ra namn, o Je - sus, bör - ja vi än - nu ett år,
Men till dig, till dig al - le - na all vår lit, vår läng- tan står.

Kom till vå - ra ar - ma hjer-tan med din An - des ljus och kraft,

Gif oss mer af lif - vets full - het, än vi hit - tills haf - va haft!

2 Gif oss allt hvad vi behöfva under denna nya tid,
Ny förlåtelse och starkhet, ny välsignelse och frid!
Gif oss lust att i din kärlek, Herre Jesus, tjena dig,
I det vi hvarandra tjena på vår korta pröfningsstig!

3 Men vi hafva allesamman brutit kärlekens förbund,
Vi behöfva derför alla nåd, barmhertighet, miskund.
Vi behöfva blodet, Herre, vi behöfva, som du vet,
Denna öppna, fria brunnen mot all synd och orenhet.

4 O, så låt oss alla dagar dricka djupt, rätt djupt derur,
Att den mer och mer må qväfva all vår sjelfviska natur
Att vi mer och mer må artas efter dig, o Herre kär,
Tills vi bli dig riktigt lika, när vi se dig, som du är!

5 Men vi bedja ock för verlden, hennes nöd är också vår:
Kom då, kom då, Herre Jesus, under detta nya år
Till de tusental, som ännu vandra främmande för dig,
Vandra utan ljus i natten på förderfvets breda stig!

6 Lär oss alla taga vara på vår korta lefnads tid,
Lär oss räkna våra dagar och besinna rätt vår frid!
Gif, att ingen må förspilla detta nya nådens år,
Kanske, Herre, just det sista, hvilket mången af oss får!

50.

Adagio.

p

1. { Låt ditt an - sig - te gå för oss, Her-re, äf - ven det - ta år.
Du, som är allt jämt den sam - me Så i dag som ock i går!

f Du, som har all makt på jor - den, *ff* Led oss vid din star- ka hand

p Ge - nom ök - nens al - la fa - ror, *p* Tills vi hun - nit löf - tets land!

2 Låt ditt ansigte gå för oss,
Såsom det i fordomtid
Lyst för flyktingen i Betel,
Ledt ditt Israel i frid
Visat Moses, då han ropat,
Väg, der spår till väg ej fans,
Kastat öfver mörka vågen
Morgonsolens purpurglans!

3 Hjelp oss, Herre, att besinna
Hvad du hitintills har gjort,
Att ock vi i tron må bida
Af din godhet något stort!
Hjelp oss under lifvets skiften,
Så i klar som mulen dag,
Skåda upp till dig och hvila
Stilla blott vid ditt behag!

4 När förhärjande som haglet
Otrosstormen brusar fram,
Lyft vårt öga och vårt hjerta
Till det blödande Guds Lam!
Låt din kyrka och församling,
Uppå hälleberget bygd,
Växa och fullkomnas, Herre,
I det dyra korsets skygd!

5 Låt ditt ansigte gå för oss
På den väg oss återstår!
Ja, om detta år, o Jesus,
Skulle bli vårt sista år,
Säg oss då, att du gått före
Genom dödens mörka dal
Att bereda åt oss alla
Rum uti Guds fröjdesal!

51.

Andantino.

p

1. Gif mig ett hjer - ta nytt och godt, O Je - sus god, och

f

lär Mig äl - ska det du äl - skar blott Och dig be- hag - ligt

p

är, Och dig be - hag - ligt är!

2 Med dig, med dig är hvarje år
Ett lyckligt år för mig,
O, gif, att med hvar dag, som går,
Jag mer lär känna dig!

3 Ty känna dig är evigt lif,
Är frid och salighet.
Mitt allt, o Jesus Krist, du blif
För tid och evighet!

52.

Moderato.

1. Tag det nam-net Je - sus med dig, Du, som van-drar sor-gens fjät.
Tröst och gläd - je skall det ge dig: Hvar du går, tag med dig det.

Kör.

p Dy - ra namn! Säl - la hamn! Jor dens hopp och him-lens fröjd. *p* Dy-ra namn! Säl-la hamn! Jordens hopp och himlens fröjd

p Dy-ra namn! Säl-la hamn! *Cres.* *p* Dy-ra namn! Sälla, säl-la hamn!

2 Dig till hjelp mot hvarje fara
Tag det namnet ständigt med!
Hotar frestelsernas skara,
Gå i Jesu namn och bed!

3 O, hvad fröjd det namnet bringar
Åt en fattig mänskosjäl!
O, hur ljuft det namnet klingar!
Deri har jag allt mitt väl.

53.

Moderato.

f f fz f fz

1. O Je-sus, ditt namn är ett fä - ste i nö-den, Min käpp och min
2. Ditt namn är en ut - gju- ten sal - va, som he- lar Och stil - lar och

staf och mitt berg - fa - sta slott. Ditt namn är det säk - ra - ste
lä - ker min sar - ga - de själ. Ditt namn är min stark - het, när

p f fz

mot - gift mot dö- den. Ack, viss-te, ack, viss - te all verl - den det blott!
styr - ka mig fe - lar, Ditt namn är min till - flykt i ve och i väl.

3 Ditt namn är en klippa i pröfningens timma,
Ett torn, som ej starkaste ovän slår ner,
Ett ljus, som förskingrar den tjockaste dimma,
En källa, som lefvande vatten mig ger.

4 Ditt namn har bevisat jämväl på mitt hjerta
Den lifskraft, som ligger förborgad deri,
Och stillat min oro och lindrat min smärta
Och gjort mig från dödens förskräckelse fri.

5 Så vill jag det härliga namnet besjunga,
O Jesus, så länge jag ännu är här.
Må sedan i evighet hjerta och tunga
Förkunna, hur stort och hur lofvärdt det är!

6 Det namnet skall ännu mig skydda och bära
Och resa mig upp, när jag ligger omkull.
Det namnet—det namnet allena—gif ära,
O Gud, för din sannings och trofasthets skull!

54.

Adagio.

1. { Det dy - ra Je - su namn al - le- na, Det är den sköld jag li - tar på,
{ Det kan den on- des skott för - me-na, Att de mig ej för - derf- va få,

Det gör, att mig ej ska- da kan Synd, sa - tan el - ler nå- gon man.

2 I Jesu namn är jag upptagen
I Guds församlings klena hop,
I Jesu namn är jag ock tvagen
Från syndens skuld uti mitt dop.
I Jesu namn, i Jesu sår
Jag daglig kraft och rening får.

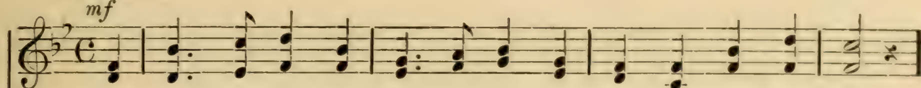
3 I Jesu namn jag mig förlitar
Uppå Guds nåd, som styrer allt,
I Jesu namn jag mig beflitar
Att göra hvad min Gud befalt.
I Jesu namn jag tror för visst,
Att Gud förlåter all min brist.

4 I Jesu namn går jag till kyrka
Att höra Herrens helga ord,
I Jesu namn får jag ock styrka
Vid Jesu helga nattvardsbord.
I Jesu namn, i Jesu blod
Jag njuter tröst och tålamod.

5 I Jesu namn vill jag åkalla
Gud Fader, Son och helge And',
I Jesu namn vill jag befalla
Min själ och kropp uti Guds hand.
I Jesu namn, i Jesu famn
Jag hoppas få min sista hamn.

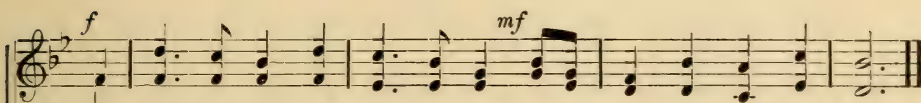
55.

Andantino.

1. Jag vet ett namn så dyrt och kärt, Ett namn af lif i sig,

Och mer än jord och him - mel värdt Det nam - net är för mig.

2 Det klingar som en skön musik,
En ljuflig hemlandston.
Det gör mig glad, det gör mig rik,
Fast ännu blott i tron.

3 Ty se, det talar om en vän,
Som, evigt huld och god,
För mig har öppnat himmelen
Och löst mig med sitt blod.

4 Det talar om en Faders famn,
Som för mig öppen står,
Det talar om en fridens hamn,
Der snart jag hvila får.

5 Det talar om en evig nåd,
Som räcker till för allt,
Om hjelp och kraft i råd och dåd,
När allt syns mörkt och kallt.

6 Än mer: det talar ju om en,
Som varit frestad här,
Och nu kan hjelpa hvar och en,
Som pint och frestad är.

7 Det torkar ljufligt bort hvar tår,
Som än vill bryta fram,
Och hviskar om en evig vår
Der uppe med Guds Lam.

8 Och Jesus, Jesus är det namn,
Som är så dyrt för mig,
Den ljufva ro, den stilla hamn,
Som har all frid i sig.

9 Dock, ingen dödlig kunnat än
Tillfyllest prisa det.
Dertill för visst i himmelen
Behöfs en evighet.

10 Men under ökenfärden här,
I mörker och i nöd,
Mitt solsken dock det namnet är,
Mitt ljus, mitt lif, mitt bröd.

11 Och när jag står fullkomligt fri
Från synd och sorg en gång,
Det enda namnet än skall bli
Min evigt nya sång.

56.

Adagio.

1. He - la vä - gen går han med mig. O, hvad kan jag ön - ska
2. He - la vä - gen går han med mig. Hvil-ken kär - lek, hög och

mer? Kan jag tvif - la på hans god - het, När jag på hans led - ning
rik, Och till sist en e - vig hvi - la Skän-kes mig i him - mel-

ser? Him-melsk frid, gu-dom-lig trygg - het Ut- i ho - nom har min
rik. När jag der får fri, för - kla - rad Bö - ja mig vid tro - nen

själ, Ty jag vet, hvad helst mig mö - ter, Je - sus gör dock all - tid
ned, Skall jag ej den sån - gen glöm - ma: He - la vä - gen gick han

väl, Ty jag vet, hvad helst mig mö - ter, Je- sus gör dock all - tid väl.
med, Skall jag ej den sån- gen glöm- ma: He- la vä - gen gick han med.

57.

Largo. *mf*

1. Kom, o Guds An - de, kom, Kom till oss ned!
Och till din hel - ge - dom Hjer - tat be - red!

f

Hvi - ska det ljuf - va namn Je - sus, och i hans famn

mf

Red för vår själ en hamn! Der, der är lugnt.

2 Kommer då pröfning svår,
Smärta och nöd,
Följer i deras spår
Isande död,
Sveper sig kring oss natt,
Skymmes för oss vår skatt,
Veta vi ändock, att
Himlen är vår.

3 Kom till din klena hjord,
Trösta och väck!
Väck med ditt helga ord,
Frälsande räck
Sjunkande själ din hand,
Släck hvarje tviflets brand,
Och med din kärleks band
Bind oss till ett!

4 Jesus, vår herde god,
O du, som än
Renar uti ditt blod,
Trofaste vän,
Som inför Fadern står,
Bed för oss ock i år!
Läk alla själens sår!
Hör, hör vår bön!

3. Trettondedagen.

58.

Andante.

1. En stjer- na ly - ste un - der - sam Och gick för ö-sterns vi - se

Kör. *f*

fram. Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja!

2 Då märkte de, att Konungen
Var kommen ned af himmelen.
Halleluja, halleluja, halleluja!

3 Så kommo de till Betlehem,
Dit himlastjernan lyste dem.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Guld, rökverk, myrra buro de
Och gladdes att få Kristus se.
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 Oss kristna bör på samma vis
Åt Herren offra evigt pris.
Halleluja, halleluja, halleluja!

6 Lof ske Gud Fader och hans Son
Samt helge And' i himlens tron!
Halleluja, halleluja, halleluja!

7 Pris vare Guds barmhertighet
Från evighet till evighet!
Halleluja, halleluja, halleluja!

59.

Maestoso.

1. Je - su, vår Ko - nungs, ri - ke på jor - den
Var likt ett rin - ga frö en gång. Verl - dar-nas Her - re,
män - ni ska vor - den, Hvi - la - de i krub - ban trång.

2 Alla Guds änglar gladdes i höjden,
Prisande undret på vår jord,
Bragte ett bud om himmelska fröjden,
Bragte syndarn fridens ord.

3 Stilla på fästet lyste en stjerna,
Visande väg till Betlehem.
Salige de, som följde den gerna
Fram till ljus från mörkrets hem!

4 Längtande kommo män ifrån fjärran,
Föllo med fröjd vid krubban ned,
Tillbådo barnet, prisande Herren,
Förde guld och skänker med.

5 Sedan ha samlats hedningaskaror,
Böjande knä för Jesus Krist.
Stilla och mäktigt, trotsande faror,
Herrens ord gått fram för visst.

6 Ljuset har vunnit, ljuset skall vinna
Seger allt fort mot mörkrets här.
Gud, låt det helga ljuset få brinna,
Tills vår jord din boning är!

7 Då skall kring verlden lofsången skalla,
Helsande saligt Kristi dag:
Gud vare ära, människor alla
Fröjdes i hans välbehag!

60.

Adagio.

mf p f

1. Min ljuf - va tröst, o Je - sus Krist, Gör med din nåd mitt hjer- ta visst. Att
2. Du, Ja- kobs stjerna, strå- lar klar, I nåd och san ning up-pen - bar. Ditt

ff mf Ritard.

jag må lof - va dig al - len: Mig der - till vär - dig gör och ren!
namn för ar - ma syn - da - re Är söt - ma och hug - sva - lel - se.

3 Du, sköna morgonrodnad röd
För Adams barn i natt och nöd,
Du, tröst för dem, som på dig tro,
Du gifver själen frid och ro.

4 Säll den dig tidigt söker här,
Du paradisets blomma skär!
Till dig vi fly, vi Adams barn,
Besnärda här i syndens garn.

5 Du gerna lyfter bördan af,
Ty sjelf af kärlek du dig gaf
Hit ned i nöd att syndare
Förlossa från förbannelse.

6 Du är vår brudgum, skär och huld,
Mer skön än solens klara guld,
Guds väsens afbild, nådens stol,
Härskarors Herre, lifvets sol.

61.

Adagio.

f

1. Kla - ra Bet- leh'ms - stjer - na, Dig jag föl - jer ger - na,
2. Tills vid Je - su hjer - ta All min nöd och smär - ta

p mf

Hvart du le - der mig. Sking - ra svar - ta töck - nen,
Hug - nad får och tröst, Tills det land jag hin - ner,

f *p Ritard.*

Lys i - ge - nom ök - nen Hem min pil - grims - stig;
Der jag hvi - la fin - ner In - vid Je - su bröst!

62.

Andante.

1. Kla - ra - ste stjer - na på him - me - lens fä - ste, Lys i vårt
mör - ker, och hjelp oss be - red! Vänd vå - ra blic - kar från
jor- den och flär - den, Och till det ny - föd- da bar - net oss led!

2 Lågt är han bäddad, den ringe, i stallet,
Jorden åt honom ej bättre består.
Dock han af änglar, der stilla han slumrar,
Hyllning som Konung och Frälsare får.

3 Rikaste offer vi bjuda förgäfves.
Icke för guld han sin ynnest beskär.
Hjertan, som blott taga mot hvad han skänker,
Det är den hyllning, som Herren begär.

4. Fastlagstiden.

63.

1. I mör ker verlden fal - len låg, Då Gud till oss i nö - den såg
Och oss att fräl - sa der - i - från I kär - lek sän - de oss sin Son.

2 Och han sig föda lät att bli
En dödlig människa som vi,
Att göra allting godt igen
Och öppna för oss himmelen.

3 Så verldens ljus till verlden kom
Att frälsa oss från död och dom
Och leda oss till ljusets land
Från vanskligbetens mörka strand.

4 Att lösa oss från syndens skuld
Förmådde ej all verldens guld,
Men Gud fann lösepenning god
I Sonens helga, dyra blod.

5 Han sträcker öfver alla land
Så vänligt ut sin nådeshand.
Hans kärlek, solens värme lik,
Bjuds lika fri åt arm och rik.

64.

Maestoso.

f p f

1. Låtom oss sjunga, Sjunga om Je - su nåd, Gam- la och unga
2. Him-len och jor-den Är af hans ä - ra full, Dock är han vorden

Ritard.

Pri - se hans kär - leks - råd, Pri - se hans dy - ra nåd!
Fat - tig för män - skors skull, Bar-nen af stoft och mull.

3 Villigt han tagit
Krankhet och nöd på sig,
Tåligt fördragit
Allt, som kan trycka mig
Här på min ökenstig;

4 Burit vår sveda,
Smakat ock korsets död
Just för att freda
Oss från Guds vredes glöd,
Ja, från en evig död;

5 Allt för att vinna
Sig en utkorad brud,
Som månde finna
Nåd och behag för Gud
Blott i hans egen skrud.

6 Låtom oss sjunga
Evigt om denne vän,
Hjerta och tunga
Prise hans kärlek än
Här och i himmelen!

65.

Andante.

Fine.

1. Klip - pa, du, som brast för mig, Låt mig göm - ma mig i dig!
Tva - ge i sin him - la - saft Mig från syn - dens skuld och kraft!

D.C.

Vatt- net, blo - det, hvil - ket går Från din stung - na si - das sår,

2 Med min svett och möda jag
Aldrig fyller upp din lag.
Om mitt nit blef aldrig matt,
Om jag grät båd' dag och natt,
Syndens fläckar stå dock qvar.
Du, blott du, min frälsning har.

3 Intet kan jag gifva dig,
Till ditt kors jag sluter mig,
Naken, dig om kläder ber,
Hjelplös, upp till nåden ser.
I din lifsvåg låt mig tvås,
Herre, annars jag förgås.

4 Vid hvart flyktigt andedrag,
Och när jag skall dö en dag,
När till okändt land jag går,
När inför din dom jag står,
Klippa, du, som brast för mig,
Låt mig gömma mig i dig!

66.

Moderato.

1. Je - sus för verl-den gif - vit sitt lif: Öpp - na-de ö - gon, Her - re, mig gif!

Mig att för los - sa off - rar han sig, Då han på kor - set dör ock för mig.

2 O, hvilken kärlek, underbar, sann!
Aldrig har någon älskat som han.
Frälst genom honom, lycklig och fri,
Vill jag hans egen evigt nu bli.

3 Tag mig då, Herre, upp till ditt barn,
Lös mig från alla djefvulens garn!
Lär mig att lefva, lefva för dig,
Glad i din kärlek offrande mig!

67.

Maestoso sostenuto.

1. Se, Guds Lam! Jo - han - nes sä - ger, Då han ser, hvar Je - sus går.

f

Se, hvad för - mån stor han e - ger, Han på Je - sus pe - ka får.

mf

Får oss vi - sa till Guds Lam, Som der vid Jor - dan går fram.

f

Bär hos sig en kär - leks- käl - la, Som gör sjä - lar e - vigt säl - la.

2 Detta Lam är all vår helsa,
Våra själars bäste vän,
Enda hjelp, som kan oss frälsa,
Största skräck för fienden.
Fadern till sin Son har sagt:
Gå till jordens mörka trakt,
Åt de barn, som jag bort straffa,
Evig tröst och glädje skaffa!

3 Ende Sonen hördes svara:
Ja, min Fader, jag vill gå.
Offerlammet vill jag vara,
Lif och blod de skola få.
Deras synders bittra lott,
Största straff för deras brott
Må din hand på mig utösa,
Att jag dem må evigt lösa.

4 Ja, min Jesus, du det gjorde,
Dödens nöd för mig du bar.
Sedan jag din kärlek sporde
Och din kraft jag smakat har,
Vill jag veta endast dig,
Vill jag helt dig gifva mig,
Trängtar jag till Lammets möte,
Tills jag hvilar i dess sköte.

5 Men till dess den dagen stundar,
Låt mig städs betrakta dig,
Fast jag aldrig här utgrundar
Allt hvad du har gjort för mig.
Men jag tror det fullt ändå,
Och jag lefver blott derpå
Till den dag, som ej skall sluta,
Då jag dig får evigt njuta.

68.

Adagio. *mf*

1. O du Guds Lam, som verl - dens synd bort - ta - ger,
Som tå - lig och sakt - mo - dig bör - dan dra - ger,
Den Gud, att sko - na oss, up - på dig la - de,
Som synd ej ha - de.

2 Hvem kan din stora kärlek nog beprisa,
Som du oss, fallne syndare, täckts visa?
Ej likna kan här något modershjerta
Dig i din smärta.

3 Hvad är väl människan, att du så tänker
På henne och i nöd och död dig sänker?
Hvad är väl jag? Af syndare den förste,
Ja, allra störste.

4 Ack, milde Jesus, dig i nåd förbarma,
Och med försoningsblodet två mig arma!
Min stora skuld, den ville du afskrifva,
Din frid mig gifva!

5 Dig, Jesus, dör jag, dig vill jag ock lefva,
Jag vill i synden mig ej mer invefva.
O, du Guds Lam, jag dig i trone beder,
Att du mig leder.

69.

1. Jag vör - dar Je - su blod; Det är min re - nings - flod.
Som syn - dens kraft för - ta - ger, Mig från dess smit - ta tva - ger.

2 Min Jesu dyra blod
Uppfriskar själ och mod,
Och när dess kraft får verka,
Så kan det hjertat stärka.
Det är den brunn och källa,
Som allt tillfreds kan ställa.

3 I stoftet jag dig ber,
Du mig den nåden ger
Att jämt vid korset ligga
Och om det blodet tigga,
Som mig från allt kan frälsa,
Mig gifva kraft och helsa.

70.

2 Detta ord mig städs ledsagar
Framåt till hans fröjdesal,
Hjelper mig i svåra dagar
Genom denna jämmerdal.
När mig mödan trycker neder,
Nådens ord mig lugn bereder.
Ordet om hans kors och död
Tröstar mig i all min nöd.

71 a.

Andante.

1. Svinga dig, min an - de, opp Till de dju- pa så - ren, Der för - so-ning,
2 Silf- ver hjelp- te ej och guld Att från dö dens sna - ra Fräl - sa oss från

frid och hopp Fins för ar - ma få- ren. Se, Guds Son, din her - de god,
syndens skuld Och från do-mens fa - ra. Men Guds e - gen kä - re Son

Dig till go - do blö-der Och be - ta - lar med sitt blod Huldt för si - na
Sig till of - fer gjorde, Led o-skyldigt, frälste från Hvad vi li - da

brö der, Och be - ta - lar med sitt blod Huldt för si - na brö-der.
bor- de, Led o - skyl-digt, fräl - ste från Hvad vi li - da bor- de.

3 Tar jag det i trone an,
Räknad då jag blifver
Ren, oskyldig såsom han,
Intet öfverblifver
Af den synd jag öfvat har.
Fast jag inför Herren
Mycket brutit, hans försvar
Drifver vreden fjärran.

4 I hans röda purpurskrud
Älskar mig Gud Fader.
Jag är nu hans rika brud,
Derför är jag glader.
I mitt hjerta vill han bo;
Bort all verldslig lusta!
Jesu nåd, min själaro,
Skall mig blott förlusta.

5 Äro ej hans öppna sår
Himladörrar vida,
Hvarest syndarn ingå får,
När hans sår de svida?
Med den klara purpursaft
Ur hans kärleks källa
Lifvets flod med balsamkraft
Ses i strömmar välla.

6 Svinga dig dit opp, min själ,
Till de såren sköna,
Der du finna skall dig väl,
Frid och hvila röna.
Sätt dig, trötta dufva, der
I ditt klipponäste!
Skydda skall din Jesus kär
Dig i detta fäste.

71 b.

Andante con moto.

p

1. Svinga dig, min ande, opp Till de djupa såren,
Der försoning, frid och hopp Fins för arma fåren.
2. Silfver hjelpte ej och guld Att från dödens snara
Främsa oss från syndens skuld Och från domens fara.

mf

Se, Guds Son, din herde god, Dig till godo blöder
Men Guds egen käre Son Sig till offer gjorde,

f

mf

Och betalar med sitt blod Huldt för sina bröder.
Led oskyldigt, frälste från Hvad vi lida borde.

72.

Risoluto. *mf* FINE.

1. I Lammets död och smär - ta Be - står mitt nå - de - val.
I hans upp- stung - na hjer - ta Och i hans sjä - la - qval

Och det up - på den da - gen, Då han på kor - set dog.

f D.C.

An - ser jag mig in - ta - gen, Be - tald, för - los - sad nog.

2 Visst gäller det för alla
Inför Guds helga tron.
Dess värde kan ej falla,
Men innebär pardon
För onda och för fromma.
Men den det ej antar,
Vill ej till bröllops komma,
Fastän han bjuden var.

3 Så är då Jesu lydnad
Vårt enda sällhets stöd,
Hans helighet vår prydnad,
Som står i lif och död.
Hans kärlek ej fördränkes
Af Adams syndaflod,
Men den, som tror, försänkes
Och renas i hans blod.

4 Guds Ande, mig bevara
Från all min egen tröst,
Och lär mig skatta bara,
Att jag är återlöst!
Det dyra ordet höra
Till all min själafröjd,
Se, det skall evigt göra
Min Ande säll och nöjd.

5 Nu kommen, mänskor alla,
Till nådastolen fram,
Bland oss låt evigt skalla:
Halleluja, Guds Lam!
Haf evigt pris och heder
Af dina köpta får!
I mänskor, fröjden eder!
Guds salighet är vår.

73.

Andante. *mf*

1. Lång - fre - dag, Lång - fre - dag, du skö - na - ste dag, Då
Och him - me - len sjun - ger med he - ligt be - hag, Ty

fri - den på jor - den blef vun - nen,
Je - sus och fri - den är fun - nen! Fast jor - den blef

mörk, är dock him - me - len ljus, Och So - nen går hem till sin

Fa - ders hus, Se'n stri - den på jor - den var slu - tad.

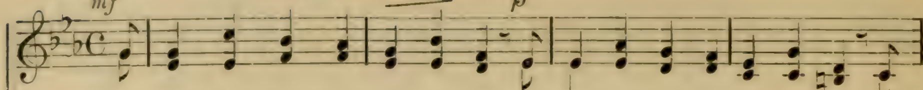
2 Långfredag, Långfredag, du härliga dag,
Besjungen af tusen härskaror
Med himmelska röster af ljufvaste slag,
Ty Jesus oss frälsat från faror
Igenom en neslig och smädefull död.
Af kärleken tvingad, då nöden så bjöd,
Att dö uti syndares ställe.

3 O syndare, kom nu att fira den dag,
Då Jesus för syndare dödde,
Och låtom oss aldrig mer bryta den lag,
Som Jesus fullgjort, då han blödde
Och utgaf sitt lif att betala vår skuld,
Att Gud måtte blifva mot syndare huld
Och icke till evig tid vredgas!

4 Mitt hjerta, låt aldrig en dag gå förbi,
Som du ej på Jesus städs tänker,
Förnya ditt löfte i bönen att bli
Mer troget och ödmjukt nedsänkter!
Ack, rena min själ hvarje stund, Jesus kär,
Och tag du mitt hjerta! Jag ej mer begär
Än ligga vid foten af korset.

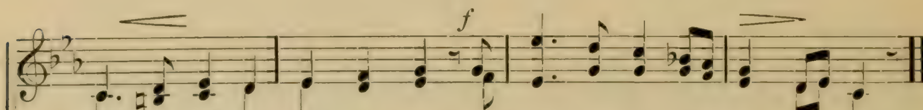
74.

Larghetto.
mf

1. Hvem är den man, som gif- vit sig I dö-dens qval, o själ, för dig? Jo.
2. När u - ti la - gens spe-gel klar Du ser din vå - da up - pen-bar. Du

Je - sus Kri-stus är hans namn, Och frid du fin - ner i hans famn.
ser Guds vre- de och hans bot, Och för din synd du ej vet bot;

3 Se då ock på den mannen här,
Som hade syndaren så kär,
Att syndens straff för dig han bar
Och blef din tillflykt, ditt försvar!

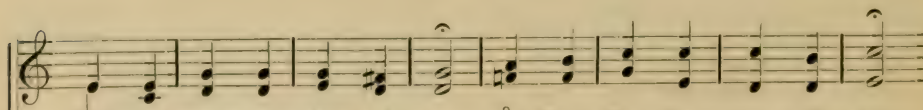
4 I blodet, som på korset rann,
Din syndaskuld, ditt straff försvann.
Försonad inför Gud du står
Och fristad har i Jesu sår.

75.

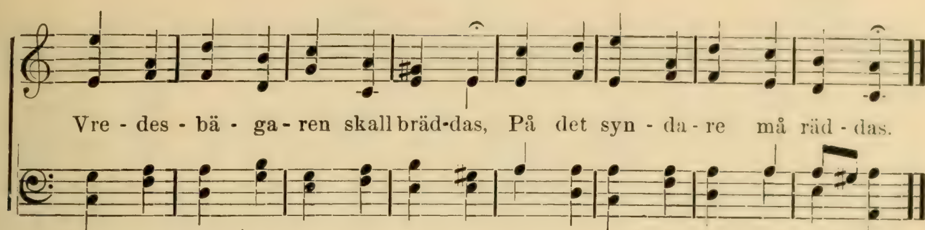
1. { Je - sus går den tunga strå - ten Öf - ver Kidrons mör - ka flod.
{ Män-skor, e - der synd be-grå - ten, Kun- nen I, så grå - ten blod

Vid den syn, som här vi se: Åt Guds Son, den he - li - ge,

2 David en gång, tyngd af smärta,
Stod på samma Kidrons strand
Med ett krossadt fadershjerta,
Flykting i sitt eget land:
Mycket större är för visst
Dock din ångest, Jesus Krist,
Ty den mörka stund är nära,
Då du verldens synd skall bära.

3 Se, hur Jesus faller neder
På sitt anlet' i sin nöd,
Hör, hur gång på gång han beder,
Att den hårda, bittra död
Ej må honom öfvergå.
Ödmjukt dock han säger så:
Abba, Fader, från din vilja
Vill jag ej min egen skilja.

4 Se, hur han med döden strider,
Hårdare en kamp ej stod.
Se, hur djupa qval han lider,
Qval, som pressa ut hans blod!
Blomstren, som han träder på,
Färg af ångestsvetten få,
Som utur hans ådrors källa
Synes purpurröd framvälla.

5 O, I röda rosor sköna,
Stänkta af en sådan saft!
Tron allena mäktar röna
Eder skönhets hela kraft.
Blomstren uti paradis
Ha mot eder intet pris,
Ty det blod, som färgar eder,
Lif och helsa mig bereder.

6 När som blomstret jag skall falla,
När jag vissna skall som hö,
När de trötta sinnen alla,
Domna bort och jag skall dö,
När min kraft ej mer förmår
Och mitt hjerta stilla står,
Ryck mig, Jesus, ut ur nöden,
Du, som öfvervunnit döden!

76.

Adagio.

p mf p

1. När i Get - se - ma - ne han går, Min Fräl- sa - re, till smär-ta svår. Då sve - pes allt i sor - ge - skrud, Och da - len fylls af suc- kars ljud.

2. O hu - ru bit - ter var hans strid U - ti den ty - sta midnatts-tid! Blodblan - dad lö -per svet-ten ned, O män - ni-ska, tänk, hvad han led!

3 Ack mycket se'n han lida fick,
Båd' hugg och slag och hånfull blick,
Då han sin död på korset fann
Och dermed himlen åt oss vann.

4 O Gud, som uti höjden bor,
Dig prisa vi för kärlek stor,
Allt hvad du en gång fick utstå
På oss låt ej förloradt gå!

77.

Largo con espress.

p mf f

1 Det går från ör - ta - går - den Till - Gol - ga - ta en väg. Som An - den, dör - ra - vår - den, Har teck - nat steg för steg. Till

pa - ra - dis den vä - gen bär. Men en smär - tor - nas väg det är.

2 Af kärlek till oss arma
Vår Jesus den har gått,
Hans hjerta, dyra, varma,
Sitt dödsstyng der har fått.
Till paradis den vägen bär,
Men en smärtornas väg det är.

3 O kärlek, djupa, ömma!
Han villigt bar på sig
De synder oss fördöma
Att frälsa dig och mig.
Till paradis den vägen bär
Men en smärtornas väg det är.

4 Kom, broder, låt oss dröja
Vid helga korsets stam,
I tron oss der förnöja
Med blicken på Guds Lam!
Till paradis den vägen bär,
Men en smärtornas väg det är.

5 Blott så vår själ skall lära
Den evigt nya sång
Till Guds och Lammets ära,
Som sjungas skall en gång:
Han allt för oss fullkomnat har,
Men en smärtornas väg det var.

78.

Largo.

1. O Je - sus kär, att mig för - so - na Du ta - ger på en tör - ne-
2. Skön är din kro - na, skönt du bär den;Ditt ri - ke stör - re är än

kro - na.Med hån du pur-pur - man-tel bär. Till spe ett rör din spi - ra är.
verl- den.När verl- dens makt för - gås i strid, Skall din stå fast i e - vig frid.

3 Din krona, det är tålamodet,
Din purpur är försoningsblodet,
Och herskarspiran, som du bär,
O Herre, det din kärlek är.

4 O, låt mig komma i ditt rike,
Om också der den minstes like!
Min Konung sjelf för mig ju dog
Och är min Gud: det är mig nog!

79.

Adagio.

2 Har han i sådan nöd sig måst begifva,
Hvad skall af dig, du torra träd, då blifva?
Hvar vill för vredens eld du här ser brinna
Du tillflykt finna?

3 Gråt, syndare, gråt med förkrossadt hjerta,
Du är en orsak till all Jesu smärta.
Du, du har bort, hvad Jesus utstått, lida
Samt tröstlös qvida.

4 Allt hvad du är och har i detta lifvet,
Det vare honom nu för evigt gifvet!
Du är dertill förbunden för hans smärta
Af allt ditt hjerta.

80 a.

Andante.

p

Se, hur han dignar Ned un-der bör-dan. Hå-nad af ho-pen, Slä-pas han bort.

2 Se, hur han naglas
Fast uppå trädet.
Solen förmörkas
Vid denna syn.
Blodströmmar röda
Flöda ur såren.
Mänska, besinna:
Detta för dig!

3 Nattsvarta mörkret
Djupt uti själen
Griper det rena,
Helga Guds Lam.
Hotad af mänskor,
Lemnad af Fadern,
Ensam i döden
Sjunker han ned.

4 Det är fullkomnadt
Ropar han högljudt,
Hufvudet böjer
Neder och dör.
Ära ske Herren,
Kampen är slutad!
Segern är vunnen,
Dyrköpt den var.

80 b.

Andante.
Dolce.

1. Böjd un - der kor - set, Sar - gad och blo - dig. Le - des till dö - den Smär - tor - nas man. Se, hur han dig - nar Ned un - der bör - dan. Hå - nad af ho - pen, Slä - pas han bort.

Rit.

81 a.

Andantino

1. Min blo - di - ge Ko - nung på kors - trä dets stam, För - ak - ta - de
Her - re, o - skyl - di - ga Lam! Din kläd - nad är blo - dig, du
ängs - las, du ber, Du lig - ger på mar - ken med an - sig - tet ner.

2 Du gråter, du qvider, du tigger om nåd,
Du händerna vrider och vet ingen råd.
I tretti års träldom du lider all nöd,
Och sist du oss frälsar igenom din död.

3 För mig du blef sårad, för mig du blef träl,
Du smakade döden att rädda min själ.
Du hänger förlåten, men tänker på mig,
Du beder för andra, men glömmer bort dig.

4 Din helga lekamen mitt påskalam var,
Den bittraste galla för vällust du tar,
Att göra mig salig du lider all nöd,
Att skänka mig lifvet så hänger du död.

5 Så blef då fullkomnadt Guds eviga råd,
Så lades grundvalen till styrka och nåd.
Uppståndelsen följde, och allt blef beställdt.
Vår skapare nöjdes, och slägtet blef sält;

6 Så saligt, som det uti skapelsen var,
Och än mera lyckligt, ty medlaren har
En evig rättfärdighet för oss tillreds.
Kom, fattige syndare, gif dig tillfreds!

7 Hvad är då att vara försonad med Gud?
Det är, att han tystat förbannelsens ljud.
Hvad är då att vara upprättad igen?
Det är att ha rättighet vara Guds vän.

8 Förtro dig för den skull, så usel du är,
Med hela din börda och allt ditt besvär
I Frälsarens händer, han vill, och han kan
För hela din salighet vara din man.

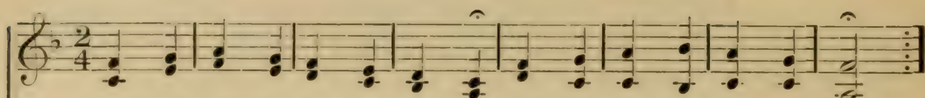
81 b.

Andantino.

p

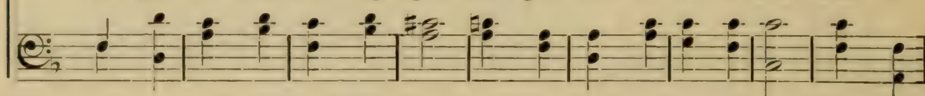
1. Min blo - di - ge Ko - nung på kors - trä- dets stam, För - ak - ta - de
Her - re, o - skyl - di - ga Lam! Din kläd - nad är blo dig, du
ängs - las, du ber, Du lig - ger på mar - ken med an - sig - tet ner.

82.

2 Jordisk vän kan lindra nöden
För en vän, som hjelp begär,
Jordisk kärlek går i döden,
När med kärlek lönt den är;
Men hvar se vi här en man,
Som så tåligt älska kan,
Att han allt för dem vill bära,
Som blott hat mot honom nära?

3 Han på korset han allena,
Annan är ej funnen än.
Han, Guds Lam, det fromma, rena,
Dör för ovän som för vän.
Han, den ende, gör ej val,
Räknar ej de sinas tal:
Kommen alle, så han talar;
Kämpar, blöder och hugsvalar.

4 Honom vill jag glad tillhöra,
Hvad mig än blir förelagdt.
Kristus kan mig saliggöra,
Ingen verldens gunst och makt.
Vanskligt är ju annat allt,
Som ett töcken, tomt och kallt,
Men den jag vill efterfråga,
Evig är hans kärleks låga.

5 Han på korset, han allena
Allt mitt hopp och goda är.
Ingen må mig det förmena,
Att jag hafver honom kär.
Ingen har en vän försport,
Som har gjort hvad han mig gjort:
Han vill mig med Gud förena,
Han på korset, han allena.

83.

2 Här vill jag stilla blifva,
Här är mig ljuft få bo.
Här lofvar du att gifva
Åt trötta själen ro.
Här har jag säkert fäste
Och tryggad ankargrund,
Min tillflykt och mitt näste
Jämväl i dödens stund.

3 Dig tackar allt mitt hjerta,
Dig prisar all min själ
För bitter ångst och smärta
Du utstått för mitt väl.
Ty vill ock jag mig gifva
Åt den sig gaf för mig,
Hos dig i lifvet blifva,
Sist vill jag dö i dig.

4 När det mot slutet lider,
Gör ljus och jämn min stig!
När jag med döden strider,
Träd fram och strid för mig!
När ångest hårdt vill trycka
Och töckna om mitt sinn',
O, värdes då mig rycka
Der ur för pinan din!

5 Min sköld, min tröst du blifve
Uti min sista nöd!
Din korsgestalt mig gifve
Hugsvalan i min död!
Din bild, den ljufva, rena,
Då träde för min själ,
Jag skåde dig allena:
Dö så, det är dö väl.

84.

Andante *mf*

1 Sit - ta un - der kor - sets stam, Blic- ka upp och se Guds Lam.

f Her- ren vår rätt - fär - dig - het. *f* Det är lif och sa - lig-het.

2 Blodet der är Sonens blod,
Som han göt så huld och god
Äfven för min synd, mitt brott
För att göra allting godt.

3 Röfvarns bön min bön ock är:
Tänk på mig, o Herre kär,
I ditt rike! Och han har
Ock för mig ett nådigt svar.

4 Jesus, klädd i blodig skrud,
Öfvergifven utaf Gud,
Är en borgen, att ej jag
Öfvergifs på Herrens dag.

5 Nu hans verk fullbordadt är,
Nu han mig ock nåd beskär
Att i tron till Fadern gå
Och hans kärlek återfå.

85.

1. Fem käl - lor små Jag träf-far på, Som gif - va lif och hel - sa.

Tröst, fröjd och frid I dö-dens strid Och kun- na sjä-len fräl - sa.

2 Källådran är
Min Jesus kär,
Och se, hans sår, så ljufva,
De källor små,
Dit jag får gå,
När synden mig vill kufva.

3 O Jesus god,
Uti ditt blod
Mig nedsänk, och mig rena.
Att, fast mitt kött
Ej ännu dött,
Jag älskar dig allena.

4 Guds rena Lam
På korsets stam,
Min Frälsare, min hägnad,
Min synd afvänd,
Min själ upptänd,
Att du blott blir min fägnad!

5 Då skall min själ
Må evigt väl
Och med en helgad tunga,
I Gud förnöjd,
Med salig fröjd,
Det är fullkomnadt sjunga.

86.

Adagio.

2 Det är så godt att se
Sin synds förlåtelse
Uti det dyra blodet,
Som gjutits af Guds Lam.
O, hvad det lifvar modet
Och lockar kärlek fram!
En fattig själ dervid
Får hvila ut i frid.

3 Det är så godt att tro,
Man får då själaro.
När än man känner lifligt,
Hur ond och svart man är,
Det blifver obeskrifligt
Att under trons begär
Få nåd att komma fram
Till Guds menlösa Lam.

4 Det är så godt att be,
Det vet en syndare,
Som är om tröst förlägen
Och ville gerna tro.
Man är då oftast trägen
Och ger sig ingen ro,
Man är så glad att få
Till Herren Jesus gå.

5 Dit går jag hvarje dag,
Ty jag är arm och svag.
Der är det, som jag ligger
Inför min Frälsare
Och endast ber och tigger,
Tills jag i tron får se
Hans bleka dödsgestalt,
Som öfverträffar allt.

6 Kom hit, hvarenda själ,
Som längtar till ditt väl!
Här skänkes nåd för arma
Och frid för klämda bröst.
Här heter det: förbarma,
Här delas riklig tröst
Åt hvem, som tröst begär,
Om hjelp förlägen är.

87.

Adagio.

1. Jag ser dig klädd i blo - dig skrud, Min Her - re,
2. Det är för mig du käm - pat ut Din bitt - ra,

Fräl - sa - re och Gud, Mer tå - lig än ett
svå - ra strid till slut Och töm - mer qva - lets

of - fer - lam, Du li - der, fäst vid kor - sets stam.
bä - ga - re, O he - li - ge för bar - ma - re!

3 Stor är din kärlek, ej förmår
Jag prisa dig, men du förstår
Den suck, som tacksamt höjer sig
Ur barnahjertats djup till dig.

4 Om här jag fast i nåden står,
Din kärlek jag lofsjunga får
För evigt ibland änglars tal
En gång i himlens fröjdesal.

88.

Moderato.

1. Tätt vid kor-set, Je - sus kär, Hjelp mig städs att blif - va, Vid den hel - so-flod, som der Lif en hvar vill gif - va.
2. Tätt vid kor-set först mig fann Nå - den un - der- ba - ra, Tätt vid kor- set först jag såg Mor - gonstjer - nan kla - ra.

Kör. *mf* Kor - set blott, *f* kor - set blott, Va - re städs min ä - ra, Tills dig täcks på an-dra strand Hvi - la mig be-skä-ra!

3 Tätt vid korset, o Guds Lam,
Ställ dess bild framför mig!
Och att i dess skugga gå
Ständigt villig gör mig!

4 Tätt vid korset städs jag vill
Hoppas, bida, vaka,
Tills jag frälst på andra strand
Himlens fröjd får smaka.

89.

Andante.

f *mf*

1. Allt hvad oss Adam i fallet ådragit, Allt är nu botadt af "qvinnones säd". *f* Kristus har verldenes synder borttagit
2. Se, min lekamen och blod jag för eder Till edra synders förlåtelse ger, Sjelf han ju sade och bjuder och beder:

:S: *mf* FINE. *ff* D.C.:S:

{ Just på den dagen han dog uppå träd. Han, som var ren, Gjort det allen.
{ En dog för alla och alla i en.

{ Tagen det, låten det gälla för er! Allt hvad jag gör, Lider och dör.
{ Gör jag för eder, för eder, ack, hör!

3 Om dina synder än blodröda vore,
Skola de likväl bli snöhvita här.
O ja, det blodet af Herren, den store,
Tusenfaldt mera än synden dock är!
Ack, att du fick
Endast en blick
In i det helga, dit medlaren gick!

4 Men, I lättsinniga själar, som tagen
Nu öfver Golgata lättaste språng,
Trampande blodet och trotsande lagen,
O, huru svårt er skall blifva en gång
Möta hans syn,
Härlig i skyn,
Hvilken I stungit, förakten och flyn!

5 Värdes, o Jesus, för syndare alla
Visa dig så i din martergestalt,
Att de, förkrossade, strax nederfalla,
Söka och finna vid korset sitt allt!
Uslaste träl
Dock är en själ,
Som med ditt blod du har friköpt likväl.

6 Hjelp oss att hålla det evigt tillräckligt,
Att du har dött för hvar människosjäl!
Tveka och tvifla på det är förskräckligt,
"Trampa Guds Son" och bli sjelfvilligt träl.
Nej, det är nog:
Frälsaren dog,
Evigt för alla, tillräckligt och nog!

90.

Moderato.

1 Jag hör min Je - su röst: "Min nåd är nog för dig; Så va - ka, själ, och bed, Du har ditt allt i mig."

Kör.

Je - sus allt betalt, Allt har han mig skänkt. Syn - dens skuld han plå - nat ut Och mig med blod bestänkt.

2 Hans blod allena kan
Från synden två mig ren
Och göra hjertat mjukt,
Fast det är hårdt som sten.

3 Jag har ej minsta dygd
Till Gud att bära fram.
Jag bygger på det blod,
Som flöt på korsets stam.

4 I dödens mörka stund
Är det mitt vissa hopp,
Att Jesus allt betalt,
Det låter himlen opp.

5 Och när med fröjd jag står
För tronen af kristall,
Jag kronan lägger ned
Inför hans fotapall.

91.

Andante. *mf* FINE.

1. Hur här - lig stod ej A - ron ut - i sin äm - bets - skrud.
Som var be - stämd åt ho - nom af Her - ren. Her - ren Gud!
Tolf namn af Is - raels stam - mar, en skön och här - lig krans!

f D.C.

Se, på hans bröstsköld glän - ste i äd - la ste-nars glans

2 Men högre dock än Aron vår medlare nu är
Och skönare den drägten han för oss alla bär.
Ty se, den är ju färgad uti hans eget blod,
Det blod han göt på korset för oss så huld och god.

3 Han bär oss på sitt hjerta, der stå nu våra namn,
Der har han för oss alla en trygg och ljuflig hamn.
Må ock hans namn stå skrifvet i våra hjertan så,
Att ingen makt på jorden der ur det plåna må!

92.

Adagio. *p* *p* *p*

1. He- li- ga minnen i fa - stelagstid, Talen till själen om still - het och frid.
Fören oss bort till Getse-ma-ne dal, Visen oss honom, som ned-tyngd af qval.

pp *Legato.*

Dödens och mö-dor nas tör-ni-ga stig Val-de af kärlek till mänskor åt sig!

2 Visen oss honom bland skuggorna der,
Kämpande ensam mot helvetets här,
Visen oss honom, det heliga Lam,
Bärande synden på korsträdets stam,
Visen oss honom, när törnet han bär,
Sägande: Ändock en konung jag är!

3 Visen oss korset, der tåligt han led
Och der de sörjande böja sig ned,
Väntande höra det ljufliga ord:
Allt är fullkomnadt, förlossningen gjord!
Visen oss honom i blodbestänkt skrud,
Hviskeu: Han led att förlossa sin brud.

93.

Andante.

f ff mf

1. Je - sus god. Je - sus god. Du, som köpt mig med ditt blod.

f p

Dig ske pris, att mig du vun - nit Ge - nom blo - det.

mf

hvil - ket run - nit, När du i mitt stäl - le stod!

2 Jesus kär, Jesus kär,
Du mitt lif och helsa är.
Utom dig är jag förlorad,
Men i dig är jag utkorad
Att få vara der du är.

3 Du är min, du är min,
Mig du köpt att vara din.
Fattig, ringa är jag vorden,
Men är dock ditt barn på jorden,
Ty af nåd är jag ju din.

4 Dig ske pris, dig ske pris,
Du, som, kärleksfull och vis,
Sköter mig, som jag behöfver,
Och när striden snart är öfver,
Förer mig till paradis!

5 Jesus, gör, Jesus, gör
Mig förnöjd, hur du mig för!
Gif mig tålamod i nöden,
Gif mig segerkraft i döden!
Dig för evigt jag tillhör.

6 O, jag ser, o, jag ser,
Af din nåd allt mer och mer,
Att i dig, i dig allena
Är all salighet; det ena
Blir mig tydligt mer och mer.

7 O min själ, o min själ,
Allt är genom Jesus väl,
Allt skall tjena till det bästa
Och din tro allt mer befästa:
Allt är genom Jesus väl.

94.

Maestoso.

f

1. Ho är en så - dan Gud som vår? Hvar fin - ner man hans
2. Och det - ta Her - rens stor - verk var Full - kom - ligt, godt och

li - ke? Hur hög och här - lig re'n han står Ut - i sitt all- makts-
här - ligt. Men ack, hur ef - ter nå - gra dar Det sköf - la - des för -

f

ri - ke. När i en blink och med ett ord Han
fär - ligt! Då blef det ondt, som förr var godt, Och

ff

ska - par him - mel, haf och jord Och allt, hvad der sig rö - rer!
ge - nom A - dams fall och brott Har verl - den syn - dig blif - vit.

3 Dock derför må vi ej förgås,
Ty Gud är mänska blifven,
Och i hans lif och död för oss
Är evig lösen gifven.
Fullkomnadt, sade han till slut:
Så strök han hela skulden ut.
Den detta tror är salig.

4 Så sjunge den, som salig är
Och kan i trone sjunga,
Så sjunge hela himlens här
Och hvarje mänskotunga
Dig, Jesus, evigt lof och pris,
Att du på så fullkomligt vis
Från döden oss har frälsat!

95.

Andante.

mf f mf f f ff f *Sostenuto.*

1. Lof - sjun - gom Her - ren Je - su kär - lek, Som, tro - fast in i
2. Se den - na star - ka kär - leks lå - ga, Den in - gen makt ut -

kor - sets död, För oss har ut - stått hån och smä - lek, Ja, af - grunds-
släc - ka kan, Som än i mar - ter - dö - dens plå - ga Så him - melskt

qva - lens dju - pa nöd! O Je - sus, hjer - tans Je - sus
högt och tro - fast brann. O Je - sus, hjer - tans Je - sus

1–2 kä - ra, Lof, pris och tack vi dig hem - bä - ra.

3 Ej fins i himlen, ej på jorden
En vän så huld, som Jesus är.
Vår själabrudgum är han vorden,
Som evig kärlek till oss bär.
O Jesus, hjertans Jesus kära,
Lof, pris och tack vi dig hembära.

4 Ja, mig har du, min Jesus, älskat,
Mig syndamask i dödens land,
Ty med ditt dyra blod du frälsat
Min arma själ ur satans band.
Ty vill jag dig, min Jesus kära,
Ett evigt lof och pris hembära.

5 Ja, din, min Jesus, vill jag blifva
I lif och död, allenast din.
Ack, låt din helge Ande skrifva
Din kärlek djupt i hjertat in!
Så skall jag dig, min Jesus kära,
Ett evigt lof och pris hembära.

6 Lär mig att till din kärleks ära
Uppoffra mig med lif och allt,
Att troget blifva vid din lära
Och i den kärlek du befalt!
Så skall jag dig, min Jesus kära,
Ett evigt lof och pris hembära.

96.

Andante.

mp *mf* *fz* *fz* *p* *f* *Rit.*

1. Det skedde för mig, Att Gud uti kött uppenbarade sig, Att himlarnas Herre på jorden blef träl, Helt fattig och plågad för syndares väl. Det undret, min Jesus, ju skedde för mig? Dess tackar jag dig.

2 Det skedde för mig,
Att du här måst vandra på mödosam stig.
Du ofta af kärlek arbetat dig trött,
Men blef dock föraktad och illa bemött.
Din lydnad och möda visst gälla för mig.
Dess tackar jag dig.

3 Det skedde för mig,
Att syndiga händer marterade dig.
Din ångest och pina, din' blodiga sår,
Dem du så saktmodigt och tåligt utstår,
Ge rening och helsa tillfyllest åt mig.
Dess tackar jag dig.

4 Det skedde för mig,
Att du uppå korset uppoffrade dig.
Hvart salighetsord af din heliga mun,
Det säger, du vann i försoningens stund.
Allt har du med döden beseglat åt mig
Dess tackar jag dig.

5 Det skedde för mig,
Att du efter blodigt, men segrande krig
Dig viste med segerbaneret i hand
Och sedan uppfor till vårt fädernesland.
Allt detta din Ande betygar för mig.
Dess tackar jag dig.

97.

Andante.

1. { Välsignad den da-gen, när jag här fick se, Hur nå - de - nes haf öf- ver-sval - lat,
Välsignad den stunden, som Gud mig täckts ge, När han mig till nåden har kal - lat,

Mig ny - födt och re - nat, upp - ta - git till barn! Då lö - stes jag

ar - me ur o - tro- nes garn, Ty Je - sus har dött i mitt stäl - le.

2 Må satan fritt ryta och störa min ro,
Se, Jesus mig skyddar och hägnar!
Må jorden omstörtas, bepröfvas min tro,
Guds Ande hugsvalar och fägnar.
Väl synderna äro som sanden i haf
Och tvinga och följa mig jämt till min graf,
Men Jesus dock dött i mitt ställe.

3 Sant är det, när stormar på stormar uppgå
Och skyarna mörkna och tjockna,
När böljorna brusa kring själen och slå
Och elden i lampan tycks slockna,
Vill modet väl falla; dock håller jag i,
Min synd är förlåten, derför är jag fri,
Ty Jesus har dött i mitt ställe.

4 Jag slipper väl en gång i svallen att ro,
Får landa vid himmelska stranden.
Der skall jag intaga hvad här jag fått tro,
Med fröjd i de lefvande landen
Och evigt åtnjuta försoningens nåd
Och inse och prisa Guds heliga råd,
Att Jesus har dött i mitt ställe.

5 Tack, himmelske Fader, min skapare huld,
Som Sonen i hjertat förklarat!
Tack, mildaste Jesus, som borttog min skuld
Och mödan för mig icke sparat!
Tack, helige Ande, hugsvalare god,
Som lärt mig hvad värde det är i hans blod,
Som nådigt har dött i mitt ställe!

5. Påsk.

98.

Maestoso.

1. Se, döden är dödad, och lifvet står opp, Men grafven är vorden be - graf - ven!
Upp reser sig Kristus, min salighets hopp, Och krossar min fi endes glaf - ven.
Se, Je - sus hans makt och hans väl - de för-stör Och stäl - ler till lö - sen de or - den mig för: "Jag lef - ver, I sko len ock lef - va!"

2 Min lifsfurste steg med triumf ur sin grift
Af egen gudomlig förmåga.
Han döden har blifvit ett dödligt förgift
Och helvetets plågor en plåga.
Han lefver och dör ej i evighet mer,
Och mig det gudomliga löftet han ger:
"Jag lefver, I skolen ock lefva!"

3 Ack, salig och helig nu derför är den,
Som lott och delaktighet finner
I första uppståndelsen genom sin vän!
Den eviga döden ej vinner
I honom det ringaste välde och makt,
Ty Frälsaren Jesus har lofvat och sagt:
"Jag lefver, I skolen ock lefva!"

4 Du, Jesus, är vägen, ja, sanning och lif,
Du lif både eger och gifver.
Ack, mildaste Jesus, af nåd mig då gif,
Att alltid med dig jag förblifver
I verklig förening och växer dervid
I tro och i tålamod, kärlek och frid:
Du lefver, vi skola ock lefva'

5 Så skall jag då lefva, dock icke nu jag,
Ty Kristus mitt lif sjelf har blifvit.
Jag lefver i tron till min Jesu behag,
Som lifvet och allt har mig gifvit. [tröst,
Han sjelf är min fägnad, mitt ljus och min
Och ljufligt försäkrar hans trofasta röst:
"Jag lefver, I skolen ock lefva!"

6 Hvar är nu din udd, du förfärliga död?
Hvar, helvete, är nu din seger?
Visst kan du väl stundom mig bringa i nöd,
Men lifvet i Kristus jag eger.
Uppsvulgen är döden och helvetets makt,
Och Jesus förklarar, som segern oss bragt:
"Jag lefver, I skolen ock lefva!"

7 Nu är du, o graf, blott en skugga, ej mer,
En tid du väl hyddan betäcker,
Men då sig min Jesus i härlighet ter,
Till lif han ock stoftet uppväcker.
Jag lägger frimodigt mig ned i min grift,
Min Jesus sjelf sätter på grafven den skrift:
"Jag lefver, I skolen ock lefva!"

99.

QVARTETT.
Maestoso.

1. { Upp- stånden är Kristus! Gudom- li- ga lif. För oss du nu dö-da-de dö - den.
Upp- stånden är Kristus! min fröjdesång blif Mot synden och yttersta nö - den.

O Je - sus, i hjer - tat jag gömmer ditt ord, Mer högt och mer dyr - bart än

him - mel och jord: "Jag lef - ver, I sko - len ock lef - va!"

2 Ditt verk är fullbordadt, till Fadern du går
De saligas lofsång till möte.
Åt oss du bereder i dag som i går
Ett rum i din härlighets sköte.
På jorden, i himlen din kärlek, din bön
Blott söker den samma ditt arbetes lön:
Att syndare saliga göra.

3 Osägliga nåd! Så allenast en Gud
Kan älska. Nu lefver mitt hjerta. [brud
Så syndig jag är, står jag prydd som en
I Frälsarens lydnad och smärta.
Från djup och till djup i Guds eviga råd
Serafen ej skådar ett under af nåd,
Mer härligt än menniskors frälsning.

4 Kom, fattig och rik, kom nu, kall eller varm,
Kom, tag här, hvad helst du behöfver!
Om ock du har syndat, är usel och arm,
Att synd uppå synd flödar öfver,
Här nåd öfverflödar ändå mycket mer,
Ty tänk, när dock sjelfva Guds Son för oss
Sitt lif och sitt blod, hvad det gäller! [ger

100.

Andante.

mf

1. Upp-stån - den är vår Her - re Krist Till he - la verl - dens tröst för visst. Kör. *f* Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja!
2. För oss han led den bitt - ra död Att fräl - sa oss från all vår nöd. Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja!

3 På tredje dagen dock uppstod
Utur sin graf den Konung god.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Vi skola ock som han uppstå,
Hvad fröjd att få ur grafven gå!
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 I denna helga påskafröjd
Lofsjungom Gud i himmelshöjd!
Halleluja, halleluja, halleluja!

6 Den heliga Treenighet
Ske lof och pris i evighet!
Halleluja, halleluja, halleluja!

101.

Adagio.

mf

1. { Vak upp, se, nat- ten är för - bi, Och so - len är upp - gån - gen!
Det Kristus är, som gjort dig fri Och ta - git dö - den fån - gen. }

f Nu fri - het och rätt - fär - dig - het *ff* Ha seg - rat i all

e - vig - het. Ty Kri - stus är upp - stån - den.

2 Det lejon utaf Juda stam
I dag har seger vunnit,
Det dödade Guds rena Lam
Har oss till godo funnit
Lif, salighet och evig frid
Och i sin segerrika strid
Förvissat oss om lifvet.

3 O, du uppståndne Jesus Krist,
Som är ur dom uttagen,
När min lekamen blir till sist
Af döden nederslagen,
Min ande tag i ditt förvar,
Och stoftet, som i jord är qvar,
Förklara vid din ankomst!

4 Dig, Jesus, prise i all rum
Ditt folk och dig upphöje,
Ej någon tunga vare stum,
För dig all knä sig böje!
De ännu strida lofve dig!
De redan vunnit lofva dig,
Vår hjelte och vår Konung.

102.

Maestoso.

1. O du här - li - ga. O du sa - li - ga Nå - de-bringan - de på - ska-tid! Slu- tad är vån-den: Kri-stus upp-stån - den! Fröj - da, fröj - da dig, o kri - sten - het!

2 O du härliga,
O du saliga
Nådebringande påskatid!
Döden är bunden
Allt från den stunden.
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

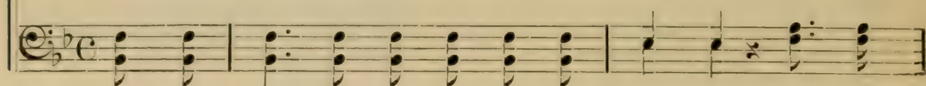
3 O du härliga,
O du saliga
Nådebringande påskatid!
Kraft är oss gifven,
Döden fördrifven.
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

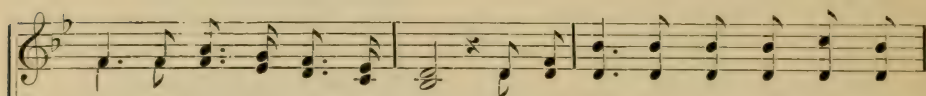
103.

Andantino.

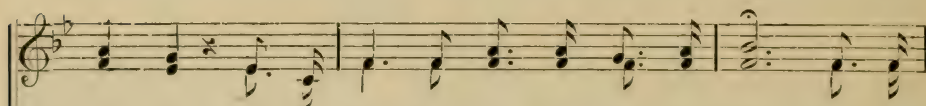
1. Hvar jag går. i sko - gar, berg och da - lar, Föl · jer

mig en vän jag hör hans röst. Väl o - syn - lig är han. men han

ta - lar, Ta - lar stun - dom var ning, stun · dom tröst. Det är

Her - den god. Väl var han dö - der, Men han lef - ver

i all e - vig - het. Si - na får han föl - jer, vår - dar,

fö - der Med o - säg - lig tro - fast - het. Si - na

får han föl - jer, vår - dar, fö - der Med o - säg - lig tro - fast-het.

2 Allt hvad vi till evig tid behöfva,
Allt i allom har jag i min vän.
Allt hvad som mitt hjerta kan bedröfva
Känner han och hjelper det igen.
Väl försvinner ofta vännen kära.
Men han sade sjelf: En liten tid,
Se'n en tid igen, och jag är nära,
Då blir åter fröjd och frid.

3 När på Tomas segerfursten tänker,
Der han full af sorg och otro går,
Skyndar han och honom tillgång skänker
Att få se och röra vid hans sår.
Tomas, smält af Jesu hulda hjerta,
Öfvervunnen af hans materskrud,
Ropar, full af fröjd och kärleksmärta:
"O min Herre och min Gud!"

4 Skänk ock mig, o Jesus, denna lycka,
Som fördrifver otrons mörka qval!
Sårens bild i hjertat värdes trycka
Till besegling af mitt nådeval!
Hulde herde, tänk derpå, att fåren,
Samlade vid evangelii ljud,
Känna blott af rösten och af såren
Dig, sin Herre och sin Gud!

5 Följ mig, huldaste uppstungna hjerta,
På den väg jag genom öknen går!
Låt min tro i glädje och i smärta
Kunna hvila städs vid dina sår!
Låt mig somna i ditt hulda sköte,
Låt mig uppstå, klädd uti din skrud,
Frälst och salig, ropa vid ditt möte.
O min Herre och min Gud!

104.

Maestoso. *f*

1. Du hjel - te ut - i stri - den. Bland oss väl - kom-men var! Kom,

kom och gif oss fri - den, För den du käm - pat har! *mf* Full -

bor - dat har du la - gen, Guds Lam i se - ger-skrud. *f* Vår fi - en - de är

sla - gen: Med oss är Her - ren Gud, *Rit. p* Med oss är Her - ren Gud.

2 I sina hyddor bära
Nu de rättfärdige
Dig lof och pris och ära.
Gör oss ock värdige
Att högt ditt lof förkunna,
Som segern oss beskär,
Ja, värdes oss förunna
Att evigt ha dig kär!

3 Räck nu din segerfana
Utöfver oss, o Lam!
På korsets segerbana
För oss till himlen fram,
Att vi här öfvervinna
Synd, satan, verld och död
Och hvila hos dig finna
Vid slutet af all nöd!

105.

Tempo di marcia.

2 Han vår profet och prest och kung,
Du frälsta folk, om honom sjung!
Han har oss löst från synd och nöd
Och frälst oss från en evig död

3 Han Herren är i himlens höjd,
Besjung hans majestät med fröjd!
Hans pris skall bo på tungan min.
Tills alla verldar stämma in:

106.

2 Lammet blödde,
Led och dödde,
Det är evigt visst och sant.
Nu är lifvet
Åt oss gifvet,
Anden är derpå vår pant.
Slut är nöden,
Dödad döden,
O, mitt hjerta, märk det grant!

3 Ej på jorden
Fullt de orden
Jag dock lära skall förstå.
Derför längtar
Jag och trängtar
Att få hem till Jesus gå.
Tills det händer,
Här jag sänder
Nu min lofsång upp ändå.

4 Tack för nöden,
Tack för döden,
Tack, o Jesus, tack för allt!
Du fullgjorde
Hvad vi borde
Och hvad lagen oss befalt!
Pris och ära
Vi hembära
Dig, o Jesus, tusenfaldt.

107.

Maestoso.

f

1. O, låt med kraf - tigt ljud Ba - su - nen fö - ra ut Hög - tid - ligt fröj - de - bud Till al - la verl - dars slut:

Kör.

ff

Nu ju - bel - å - ret har gått in, Nu ju - bel - å - ret har gått in, *p* Fri - köp - te syn - da - re, vänd om!

2 Se, Jesus med sitt blod
Dig köpte evigt fri,
Du sorgsna själ, haf mod,
Och se Guds nåd häri!

3 Du arme syndaträl,
Du kan ock frihet få,
Ty för din dyra själ
Har Jesus dött också.

4 Och du, som har försatt
Din sköna arfvedel,
Kan återfå din skatt
Ännu fullkomligt hel.

5 Lofsjungom högt Guds Lam,
Som syndaoffret var!
Kungören för hvar man
Vår frälsning underbar!

108.

Maestoso sostenuto.

2 Grafvens mörker der betäckte
Himlens Konung, Herren Gud.
Tvänne dagar sorgen räckte,
Tredje dagen glädjens bud
Kom till sorgsna vänner fram:
Jesus, som på korsets stam
Måst för verldens synder blöda,
Är uppstånden från de döda.

3 Se, i morgonsolen klara
Han vid sprängda grafven står.
Magdalena först skall vara
Den, som Mästarn höra får:
Bär till bröderna mitt bud,
Upp till min och eder Gud
Skall jag nu snart hädanfara
Och min Fader eder vara.

4 Vid Tiberias gröna stränder
Står han uti gryningen,
Efter nattens möda vänder
Brödraskaran dit igen.
Mildt till deras nöd han ser,
Fisk och bröd de trötta ger,
Ömt till deras hjertan talar
Och så kärligt dem hugsvalar.

5 Och på Oljeberget höres
Sist hans röst välsignande.
Fjärran bort af skyn han föres,
Jesus de ej mera se.
Men osynlig dock han är
Hos dem, som ha honom kär.
Och en gång han kommer åter
Och sin himmel dem upplåter.

109.

Andantino.
mf

1. { I krist - na män- skor al - la, upp- stäm - men nu med fröjd En
{ Och pri - som högt hans kär - leks o - mä - te - li - ga höjd, Att

Hur han oss al - la fräl - sat från synd och af- grunds nöd Och

FINE.

sång vår Her - re och vår Gud till ä - ra!
al - la ar - ma syn - da - re må lä - ra,

för oss öpp - nat sa - lig - he - tens por - tar!

p D.C. al FINE.

Hur Je - sus oss har äl - skat, ja, in - till kor - sets död,

2 Rättfärdiga och rena, ja, saliga Guds barn
I Kristus genom trona vi nu äre,
Förlossade och löste från satans grymma garn.
Tack vare dig derför, o Jesus käre!
Du lät på korset hårda och i Getsemane
Ditt dyra blod utflöda din kärlek att bete
För oss, som arma dödens fångar voro.

3 Nu allt är väl fullkomnadt, nu allt är väl beställdt.
Oss ingen, ingen synd mer kan fördöma,
Ty sjelf du den borttagit, vår ovän neder-
Du trofast i ditt sköte vill oss gömma. [fält,
Du är vår gode herde, du vårdar dina får,
Du bär oss på din' armar, i striden för oss går.
Ho är då den, som kan oss från dig skilja?

4 Du är vårt ljus och helsa, vår starkhet är
Fast fattige, i dig vi äro rike. [deri,
Du är vår egen Jesus, och dina äro vi,
O, salighet, o, fröjd förutan like!
Ja, ingen, ingen finnes på hela jordens rund,
Som syndare så älskat och älskar hvarje stund
Som du, som gaf dig sjelf för oss i döden.

5 Ja, låtom oss då sjunga med lust och fröjde-ljud,
Uppmuntrande och styrkande hvarandra
Att prisa och berömma vår Herre och vår Gud,
Som genom öknen lofvat med oss vandra
Och troget oss ledsaga i mörker och i ljus,
Till dess han oss intager uti sin Faders hus,
Der ingen nöd och inga brister finnas!

6. Kristi himmelsfärd.

110.

Andante.

mf

1. Upp-fa - ren är vår Her - re Krist, Full-bor - dadt är hans verk för visst.
2. Han vändt till här - lig - he - ten om, Från hvil - ken han till jor - den kom.

Kör.

f

Hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja, hal - le - lu - ja!

3 På majestätets högra hand
Han sitter nu i ljusets land.
Halleluja, halleluja, halleluja!

4 Han för oss arma syndare
Är der en förebedjare.
Halleluja, halleluja, halleluja!

5 Till verldens ände han ock är
De sina alla dagar när.
Halleluja, halleluja, halleluja!

6 Och såsom han från oss uppfor,
Han komma skall med ära stor.
Halleluja, halleluja, halleluja!

7 Lofsjungom Gud i himmelshöjd
För denna stora segers fröjd!
Halleluja, halleluja! halleluja!

8 Dig, heliga Treenighet,
Nu vare pris i evighet!
Halleluja, halleluja, halleluja!

111.

Maestoso.

mf

1. { All jor den är Her-rens och hvad der - i fin - nes. All jor - de - nes krets han ock kal - lar sin.
{ Gör por - tar - na vi - da och dör - rar - na hö - ga, Att ä - ro - nes Ko-nung må dra - ga in!

f *p*

Hvil-ken är den samme

mf *f* *rit.*

ä - ro - nes Konung? Det är Gud, Im- ma - nu - el. Hal - le - lu - ja!

2 Nu klappen i händer och fröjdens i Herren,
Lofsjungen, lofsjungen med fröjdfull röst!
Vår Gud är förskräcklig, och Herren är Konung,
Men Sion, sin härlighet, ger han tröst.
Han ett folk utväljer, hvilket han älskar,
Han är när sin arfvedel. Halleluja!

3 Uppfaren är Herren, och hjelten har segrat,
Uppfaren är Gud vid basuners skall.
Han folken skall tvinga och hedningar vinna,
Och jorden skall vara hans fotapall.
Sjungen, sjungen Gudi, sjungen vår Konung,
Ty hans helga stol står fast! Halleluja!

112.

Andantino. *mf* *p*

1. Vi haf - va i him - len en öf - ver - ste- prest, Som
2. Ack, skul - le jag sjelf kom - ma fram för min Gud, Se,

Rit. *A tempo. f*

all - tid kan var - kun - na sig. En så - dan, han pas - sar för
e - vigt jag bor - ta då blef, Ty jag haf-ver syn - dat och

mf

syn - da - re bäst, En så - dan, han pas - sar för mig.
bru - tit hans bud, Den lag i vårt hjer - ta han skref.

3 Den lag, som han redan på Sinai gaf
Och sände från himmelen ned
Att visa oss alla sin helighets kraf,
Och att han på synden är vred.

4 Vår öfversteprest, se, han tog sig uppå
Att medlare blifva hos Gud,
Att sjelf under lagens förbannelse gå
Och hålla de brutna Guds bud.

5 Ett offer fullkomligt för oss han frambar:
O, djup af Guds eviga råd!
Fullkomligt för evigt det offret ju var,
Så äro vi frälsta af nåd.

6 Så är han den nya och lefvande väg,
Vi få genom förlåten gå.
Är detta ej saligt, o syndare, säg?
Till Herren vi komma nu få.

7 Sjelf frestad i allting just lika som vi,
Dock utan all synd i sin själ,
Han nu uti frestelsen kan oss stå bi
Och hjelpa oss alltid så väl.

8 Så ha vi förvisso en öfversteprest,
Som alltid kan varkunna sig.
En sådan ju passar för syndare bäst,
Kan han då ej passa för dig?

113.

Maestoso.

f

1. { O du ä - rans Ko - nung, Her - re Je - sus Kri - stus
{ Du, som in - gen vex - ling och för - vand - ling li - der.

Du, den för - ste och den si - ste,
Så - som vi, af år och ti - der, Pris ske dig In - ner - lig!

Må hvar själ och tun - - ga Blott ditt namn lof - sjun - - ga!

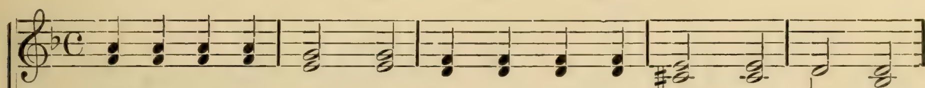
2 Konung med de helga, dyra, djupa såren,
Du, som gaf ditt lif för fåren,
Du är mild och tålig, mäktig i de svaga.
Låt vårt lof dig väl behaga!
Sjelf ditt verk
I oss stärk,
Må, om möjligt, alla
För ditt kors nedfalla!

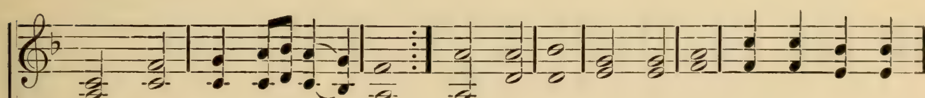
3 Synden du förlåter, syndare benådar.
Grunden dertill jag ock skådar,
När jag ser dig sargad, törnekrönt och hädad,
Pint och slagen och försmädad

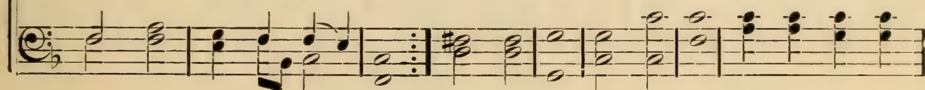
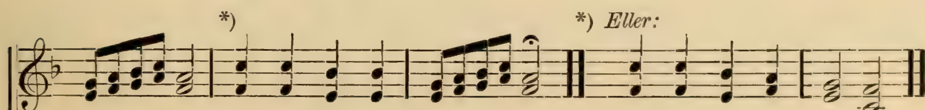
Hänga der,
Herre kär,
På det korset höga
För mitt häpna öga.

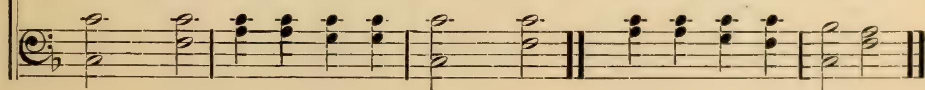
4 O, så vill jag prisa, prisa dig allena,
Dig Guds Lam, du dyra, rena,
Dig, du ärans Konung, Konung utan like,
Som mig kallat till ditt rike.
Pris ske dig!
Lär du mig
Sjelf åt dig hembära
Evigt lof och ära!

113. (*Annan sättning.*)

114.

Andante mf f mf p f rit. ff a tempo.

1. Ditt ord, o Je - sus, skall be - stå, Ditt ri - ke kan ej
2. Det seg - ra skall, ditt kors - ba - ner, Trots al - la mörk - rets

fal - la. Hur vildt än o - tron ra - sa må Och syn - dens vå - gor
mak - ter, Och sam - la fol - ken fler och fler Från jor - dens skil- da

sval - la, Du har än - dock till e - vig tid Ut-
trak - ter, På det ditt namn må blif - va stort, Lik-

i rätt-fär - dig - het och frid Ett här - ligt ri - ke grun - dat.
som ditt lof från ort till ort, Allt in - till verl- dens än - de.

3 Ditt helga rike är dock ej
Af denna verlden, Herre,
Och aktas ej af verlden, nej,
Hon ser det ej, dess värre.
Hon ser de kristnas skröplighet,
Men aldrig deras härlighet
Och deras konungs ära.

4 Pris dig, pris dig, o Jesus kär,
Du konung utan like,
Att jag, så arm och blind jag är,
Fått syn på detta rike.
Att jag får, evigt glad och fri.
En innebyggare deri,
Om dina under sjunga!

115.

Maestoso.

1. Stäm in i äng - lars kor, Och sjung hans kär - lek stor. Hans ä - ra sjung! Han, som re - ge - rar der, Äng - lars be - un - dran är, Och nåd han till oss bär, Vår Gud och Kung.

2. En smä - lek grym han bar, Den kal - ken bit - ter var, För oss han tog. Guds äng - lar så - go ned Med häp - nad, hur han led. Min själ, fall ned och bed, För dig han dog!

3 Hans nåd är rik och varm,
Vår sång är svag och arm
I stoftet här.
Men ack, i ljus en gång
I evigheten lång
Vi sjunga bättre sång
Åt Sonen kär.

4 Dock, om än svagt, ändå
Hans pris vi sjunga må
På barnavis.
Hans makten, äran är,
Han kungaspiran bär.
I helgon, sjungen der
Och här hans pris!

116.

Moderato. *f*

1. Kom-men, låt - om oss sjun - ga till Je - sus, vårt fä - ste, Till vår
2 Fast vårt hjer - ta är ondt och vår synd är o - ta - lig, Kan den

Ko - nung, vår trö - sta - re, en - de och bä - ste, Hvilken *mf*
dock plå - nas ut och vår själ blif - va sa - lig, Ty vår

i sin le - ka - men har öpp - nat en käl - la, Att två
sa - lig - hets - höf - ding för e - vigt fått ryc - ka Oss ur

af all vår synd, som till döds vill oss fäl - la!
o - vän - nens hand, som oss tänk - te för - tryc - ka!

Kör.

f

Hal - le - lu - ja till Lam-met, som köpt oss för - so - ning! Låt oss

pri - sa hans namn i vår själ och vår bo - ning!

3 Fly till Jesus i dag, kanske morgon ej randas,
Förr'n den sista vår suck här på jorden vi andas.
Må det då vara visst, att vi honom tillhöra,
Att vår Josua genom Jordan skall oss föra!

4 Han bespisar vår själ med det himmelska manna,
Att vi aldrig i loppet må tröttna och stanna.
Han tillskickar oss bud från de lefvandes lande,
Han hugsvalar och tröstar med nådenes Ande.

5 Låt oss hasta till målet, vår himmelska boning,
Der vår Jesus har erlagt en evig försoning,
Der vi frie och glade få stå inför stolen
Med förklarad lekamen, der Jesus är solen.

6 O, hvad det blifver saligt i himlen få vara
Och iklädas rättfärdighetsklädnaden klara!
Att vår Jesus få skåda och Lammet lofsjunga,
O, hvad det blifver saligt för gamla och unga!

117.

Maestoso.

f

1. Pris dig, vår Ko - nung god, För ditt ut - gjut - na blod.

ff p f

Lof, tack och pris! Du har på kor - sets stam Dig off - rat,

o Guds Lam, Du för oss trä - der fram På kung - ligt vis.

2 Slå då, o Jesus kär,
Mörkrets och satans här,
Fräls oss från tvång!
Du är oss sänd af Gud.
Du uppfylt har hans bud,
Dig vi med fröjdeljud
Helga vår sång.

3 Du mänskovordna ord,
Led oss på denna jord,
Stärk du vår tro!
Och efter slutad strid
Tag oss till himlens frid,
Der vi i evig tid
Hos dig få bo!

7. Pingst.

118.

Andantino. *mf*

1. { O Je - sus Krist, vår Fräl - ser - man, Som upp till him - len fa - rit.
Den här - lig - het du å - ter - vann, Som din för e - vigt va - rit.

f Du är oss lik - väl all - tid när, *p* Ja, just på den - na

stund sjelf här, *f* Då vi ditt namn å - kal - la.

2 Så hör oss nu, och nådigt gif,
Hvad vi endrägtigt bedje!
Ack, låt din Andes kraft och lif
Uppfylla oss med glädje!
Hugsvalaren du till oss sänd,
Och lifvets ljus i oss upptänd,
Att vi med fröjd dig lofve!

3 Du vid din bortgång lofvat har
Af Fadern till oss sända
Den helge Ande, som utfar
Att Herrens eld upptända
I alla hjertan, som på dig,
Trots synd och svaghet, stadelig
I ordets kraft förtrösta.

4 Du mins ditt löfte nådelig,
Ditt ord du kan ej glömma,
Att af hans qved, som tror på dig,
Skall lifvets vatten strömma.
Ty bedja vi af hjertans grund:
O Jesus Krist, du lifvets brunn,
Gif oss din helge Ande!

5 Din Andes eldsdop du oss gif
Samt nya tungors gåfva!
Din lag uti vårt hjerta skrif,
Och lär oss rätt dig lofva!
Ja, upplåt du oss ordets dörr,
Att med helt annan kraft än förr
Ditt ord af oss förkunnas!

6 Låt af ditt ords predikan gå
En lifvets lukt till lifvet
I alla hjertan, som undfå
Det ord du sjelf oss gifvit,
Att Sion gladt må fröjda sig
Och prisa dig rätt innerlig
Med hjerta, håg och tunga!

119.

p *cresc.* *f* *dim.*

1. O du här - li - ga, O du sa - li - ga Nå - de - brin - gan - de pin - gest - tid! Kri - stus, Fräl - sa - ren. Sändt hug - sva - la - ren: Fröj - da, fröj - da dig, o kri - sten - het!
2. O du här - li - ga, O du sa - li - ga Nå - de - brin - gan - de pin - gest - tid! An - den skall lä - ra Kri - stus oss ä - ra: Fröj - da, fröj - da dig, o kri - sten - het!

3 O du härliga,
O du saliga
Nådebringande pingesttid!
Oss återlösta
Anden skall trösta:
Fröjda, fröjda dig, o kristenhet!

4 O du härliga,
O du saliga
Nådebringande pingesttid!
Fadern och Sonen
Och helge Anden
Nu ske lof och pris i evighet!

120.

Larghetto.

1. Hel - ge An - de, ljuf - va, Du, Guds mil - da duf-
2. Kom och i mig ver - ka, Så att jag må mär-

va, Kom ut - i mitt bröst, Gif mig nå - dens tröst!
ka Frid och fröjd från dig Städ - se ut - i mig!

3 Skingra otrons dimma,
Och låt mig förnimma,
Att du är mig när
Och städs vitne bär!

4 Vitna i mitt hjerta,
Att min Jesu smärta
Och hans bittra död
Frälst mig från all nöd!

5 Kom att jämt förklara
Nåden underbara
Uti Jesu blod!
Lifva upp mitt mod!

6 Gör mig angelägen
Om den enda vägen,
Som den rätta är
Och till himlen bär!

121.

Andantino.

p *p* *f* *p*

1. Kom till oss, du him - mel - ska duf - va, Du mil - de Guds An - de, kom ned Med or - det, det sa - li - ga, ljuf - va, Att Kri - stus för syn - da - re led:

2 Att Fadern så älskade verlden,
Att enfödde Sonen han gaf,
Att säker med honom är färden
Till himlen, fast genom en graf!

3 Ja, lär oss blott rätt honom följa
I stridens och smärtornas bad,
Ty öfver den stormiga bölja
Han förer oss in i Guds stad!

122.

Adagio.

2 Gif åt den torra jorden
Ett ljufligt serlaregn,
Att den må börja blomstra
Uti ditt nådeshägn!

3 Du har ju lofvat, Herre,
En ny, en salig tid,
Så tänk på detta löfte,
Vi binda dig dervid!

123.

Andantino.

f *fz* *p*

Du, som i all sanning mig le - der, Mig led uppå sanningens stig!

2 När ånger och längtan mig bränna,
Jag kan icke sjelf ge mig ro,
Blott du lär mig Kristus att känna,
Blott du lär mig älska och tro.

3 Jag sjelf kan ej slita de banden,
Som bringa mig jämmer och skam,
Om du mig ej fattar vid handen
Och för mig till Frälsaren fram.

4 Uppfyll du min håg och mitt sinne,
Och helga mig dag efter dag!
Ja, kom och regera der inne
Med kärlekens lefvande lag!

5 O, kom att från synden mig skilja,
Och gör från hvar lusta mig fri!
Förena så min och Guds vilja,
Att ett jag med honom må bli!

124.

1. Guds An - de, på vår bön gif akt, Haf här din hel - ge- dom!
2. Som lju - set kom och först oss lär Vår synd och nöd för - stå,

Stig ned med all din nå - des makt. Kom, nå - dens An - de, kom!
Oss led - ning på den väg be - skär, Der lju - sets barn fram-gå!

3 Som elden kom och gör vår själ
Lik offerflamman ren,
Åt Jesus gör vår kropp jämväl
Till offer utan men!

4 Kom som en dagg, välsigna mildt
En helgad andaktsstund,
Att hoppet må, från otro skildt,
Bli styrkt på nådens grund!

5 Som dufvan kom, bred ut derför
Din kärleks vinge här!
Din kyrka här så fridsäll gör,
Som hon der ofvan är!

6 Som vädret kom med ljufligt sus
Af pingstens sanna fröjd,
Att hvarje själ uti ditt hus
I dig må vara nöjd!

III. Kyrkan.

I. Ordet och sakramenten.

125.

Andantino. *mf*

1. Guds ord vi pri - sa först och sist, För det vi Gud lof - sä - ga.
För - u - tan det är all - ting brist, Med det vi all ting e - ga.
I det Guds löf - ten ly - sa klart, Som ä - ro al - la.
ett och hvart, I Kri - stus ja och a - men.

2 I Kristna tempel Kristi namn
Skall prisas, skall förkunnas,
Att för hans skull i Faderns famn
Som barn oss rum förunnas,
Att den, som tror, välsignad är,
Förbannad den, som otron När:
Allt folket säge amen!

3 När friden nådens tolk kungör
Bland folk af hednastammar:
Guds nåd i Kristus den tillhör,
Som villigt den anammar;
Då vare hördt vid detta rop
Det återljud från hednahop,
Som svarar villigt amen!

4 Och hvarje rop och hvarje bön,
Som vi för dem uppsända,
O, nådens Gud, med nåd bekrön,
Gör på all nöd en ända!
Hvad helst i tron vi bedja, du
Har lofvat höra, hör oss nu,
Lägg till vår bön ditt amen!

5 Sist när vi bedit ut och här
All strid är lyktad vorden
Och i den frid, som du beskär,
Vi lemnat denna jorden,
Låt oss i himlen med den här,
Som inför tronen samlas der,
Få evigt sjunga amen!

126.

Andante.

1. { Guds ord är det lef - van - de vat - ten, som släc-ker Allt syndens för-
{ Det är ock det kun- ska-pens träd, hvil-ket räc ker Mig fruk ter. af

tä - ran-de qval i min själ,
hvil - ka jag e - vigt mår väl. Der sprin- ga de e - vi - ga

lifs - käl - lor opp, Der fin - ner jag ock bort- om grafven ett hopp.

2 Ack, det är den domare, hvilken allena
Gör slut på all ovisshet, tvekan och strid,
Trots allt hvad det egna förnuftet månd' mena,
Som oftast blott hindrar min stillhet och frid.
Kom då, du Guds ord, min ledsagare blif
Från synd och förderf till evinnerligt lif!

3 Här ligger en verld utaf rikdom, mitt hjerta,
Fastän så förborgad för mången den är.
Här finner jag ro i min bittraste smärta
Och ser, hvad välsignelse korset mig bär.
Och om än förgås både himmel och jord,
Förblifver dock evigt Guds heliga ord.

127.

Maestoso. *f*

1. Jag vet ett blom - ster, skönt och skärt, Det jag må ljuf - ligt kal - la, Det är mig öf - ver all - ting värdt, *p* Jag *ritard.* har det kärt För *mf* *f* an - dra blom - ster al - la.

2 Det blomstret är det helga ord,
Som oss af Gud är gifvet,
Det lyser opp den mörka jord,
Dess kraft är spord
I döden som i lifvet.

3 Ty Jesus sjelfva vägen är
Och sanningen och lifvet.
Den för sin synd rätt ånger bär
Och nåd begär
Blir allt af nåd tillgifvet.

4 Han säger: Till mig komme här
En hvar, den synden trycker,
Af hjertat, som en broder kär,
Jag hjelp beskär
Och honom vederqvicker.

5 Gud har oss af barmhertighet
Ej satt att vrede ärfva,
Men till att få rättfärdighet
Och salighet,
Som Jesus månd' förvärfva.

6 Vi bedja dig, o Jesus Krist,
Allt för din bittra pina,
Du, som för oss är död för visst,
O Herre Krist,
Vik aldrig från de dina!

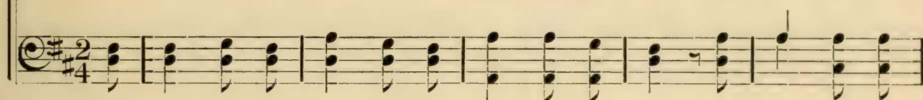
7 Tag oss för dina barn här an,
Att alltid vi tillsamman
Bekänna fritt för hvarje man
Din lära sann
Och rätt den följa! Amen.

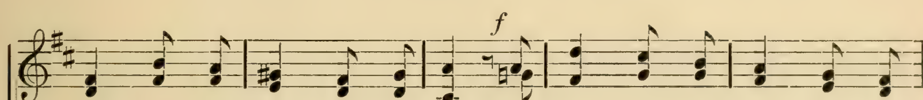
128.

Andantino.

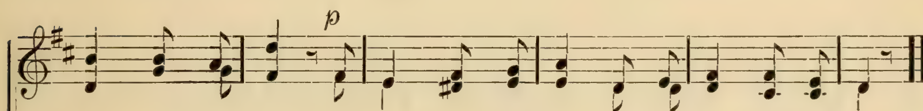
1. Vår bi - bel, vår bi - bel, mer dyr - bar än gull, Af e - vi - ga
2 Vår bi - bel, vår bi - bel, det san - nin-gens ord, Hur mildt det oss

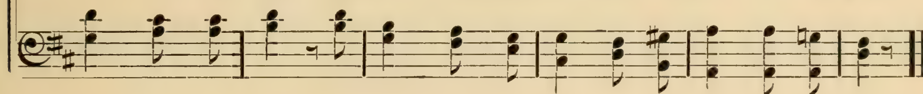

löf - ten och nå - des - ord full, Den ta - lar om Je - sus, hans
le - der till nå - de - nes bord! På kost - li - ga per - lan hän-

tro - fa - sta nåd Och vi - sar oss kär - le - kens e - vi - ga råd.
vi - sar det oss Att sö - ka den, in - nan i synd vi för- gås.

3 Vår bibel, vår bibel, vi sjunga dess pris,
Dess ära, dess sanning på fädernas vis.
Vi sjunga dess segrar, dess dyra förbund
Och föra dess budskap kring jordenes rund.

4 Vår bibel, vår bibel, vårt stöd och vårt ljus,
Som lyser oss hem till vårt himmelska hus!
Dess ord är vårt svärd och vår sköld uti strid
På vägen, till dess vi gå hem uti frid.

129.

Moderato.

mf

1. Säg mig den gam - la san - ning Om Fa - derns hel - ga råd, Om
Je - sus och hans kär - lek. Om Je - sus och hans nåd!

p

Säg mig den nu så en - kelt Som till ett li - tet barn. Ty
jag är svag och hjelp - lös I syn - dens dol - da garn!

Kör.

mf Säg mig den gam - la san - ning, *f* Säg mig den gam - la sanning,

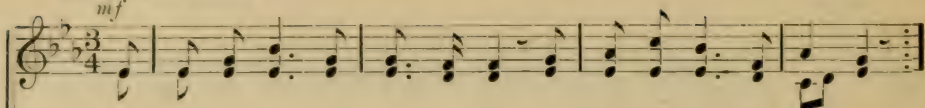
ff Säg mig den gam - la san - ning *mf* Om Je - sus och hans nåd!

2 Säg mig den sanning sakta,
Att jag må den förstå:
Den underbara frälsning
Jag kan hos Jesus få!
Säg mig den sanning ofta,
Jag glömmer den så fort,
Lik morgondaggens perlor,
Den hastigt svinner bort.

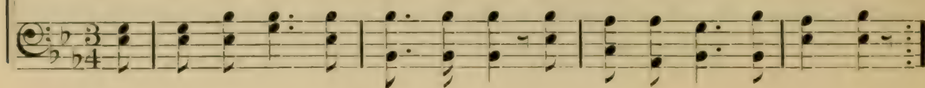
3 Säg mig den sanning ljufligt,
Var öm och kärleksfull!
Glöm ej, att jag är syndig,
Men frälst för Jesu skull!
Säg mig den sanning ständigt,
Om du vill tänka dig
Att under tidens mödor
Rätt kunna trösta mig!

130.

Andante con anima.

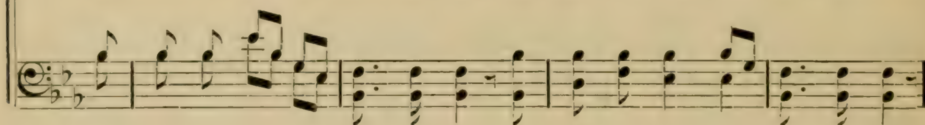

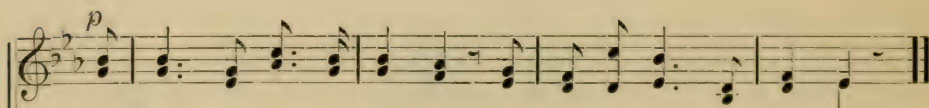
1. { Min Je - sus är min her - de god. Han är mitt lif, min hel - sa.
Han rin - na lät sitt dy - ra blod Att mig från syn - den fräl - sa. }

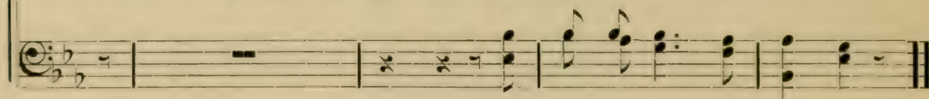

Ej fruk-tar jag för brist och nöd, Han mät - tar mig med lif - vets bröd,

Mig i sin san- ning le - der, Mig i sin san - ning le - der.

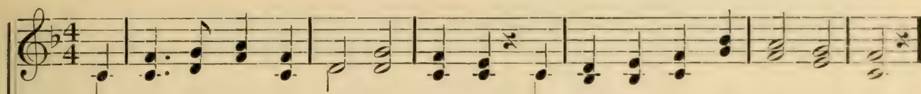
2 Sitt namn till pris han förer mig
Uppå den rätta vägen,
Och när jag stapplar på min stig
Och är om hjelp förlägen,
Hans käpp och staf, de trösta mig,
Med dem han förer mig till sig,
När jag från honom viker.

3 Han har ock mig beredt ett bord,
Der han min själ bespisar.
Det bordet är hans helga ord,
Som syndaqvalen lisar.
Nu är jag glad och hjertligt nöjd,
Ty han har blifvit all min fröjd,
All lifvets glädjekälla.

4 Och sist, när slutadt är mitt lopp
Och jag skall hädanfara,
Till honom står då allt mitt hopp,
Ty han har lofvat vara
I dödens skuggas dal mitt ljus;
Ej fruktar jag för böljans brus,
Hur högt den än må svalla.

131.

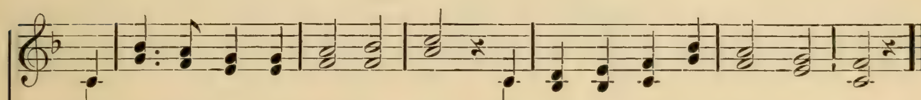
Andante.

3 Hvad rör mig då all jordisk ära?
Den högstes barn af nåd jag är.
Jag får min Jesu oskuld bära,
Och högre prydnad fins ej här.
På nytt att födas af sin Gud
Är mer än bära perleskrud.

4 Det namn mig blef i dopet gifvet
I lifvets bok du skrifvit in,
Med dig så fast förent jag blifvit,
Att jag är din och du är min.
Låt mig förbundet hålla så,
Att trogen städs jag finnas må!

5 Som du då fick mitt arma hjerta,
Mig ock din nåd, o Jesus, gif,
Och för ditt bittra qval och smärta,
Var du min skatt och enda lif!
Låt ingenting förföra mig
Från löftet, som jag gifvit dig!

6 Mig genom dopets nåd bevara
I dina trognas sälla tal,
För mig din lifskraft uppenbara,
När jag är stadd i dödens qval!
Tag då ditt kära barn vid hand,
Och för det in i lifvets land!

132.

Moderato.

2 Mitt tillstånd blef förbytt,
Jag fick ett annat sinne.
I dopet född på nytt,
Jag är hos dig i minne.
I samma sälla stund
Du äfven ingått har
Med mig ett fridsförbund;
Ack, håll mig deri qvar!

3 Du har försäkrat mig
Min välfärd att bevaka,
Och jag har lofvat dig
Att älska dig tillbaka.
Det löfte jag då gaf,
O Fader, nådigt stärk,
Att jag intill min graf
Skyr satan och hans verk!

4 Guds Son, min frälserman,
Som är min brudgum vorden
Och mig till brud tog an,
Ack, gif, att jag på jorden
Mig håller städs till dig
I sann och stadig tro,
På lifvets smala stig,
Tills jag hos dig får bo!

5 Guds Ande, du min tröst,
Som valt mig till din hydda,
Blif ständigt i mitt bröst,
Mig hägna och beskydda!
Med detta trohetsband,
Som knöts uti mitt dop,
Mig led till lifvets land
Och till de sällas hop!

133.

Andante.
mf

1. I lif - vets bok, o Fa - der, skrif Det barn vi här dig lem - na, En
2. I lif - vets för - sta mor - gon-stund Du vill till dig det dra - ga, Du

himmelsk bor - gar - rätt det gif, Ditt barn det vär - des näm - na! Det
ta - ger upp i ditt för-bund Det spä - da, ar - ma, sva - ga. En

p

låt, af nå - dens sol be-glänst, Få väx - a till ditt ri - kes tjenst, Det
ol - je-qvist, Som spi - rat fram Af jor - diskt frö, af A- dams stam, I

mf

bär på di - na ar - mar, O du. som dig för - bar - mar!
di - na ör - ta - går - dar Du ym - par in och vår - dar.

3 O Jesus Krist, som sagt: "Till mig
Låt barnen komma", hägna
Och led på lifvets smala stig
Det barn vi här dig egna!
Det låt med dig stå upp i kraft
Och stärkt af nya lifvets saft,
Se'n det i dopets flöden
Begrafts med dig till döden!

4 Du heliga Treenighet,
Som här i dopet skänker
Mer än vår bön begära vet,
Mer, än vår tanke tänker,
O, öfverskygga barnets håg,
Och två det rent i dopets våg,
Låt dopförbundet vara
Dess stöd i nöd och fara!

134.

Allegretto.

1. När jag ser i Guds bok des - sa ljuf li ga ord Hur min Fräl - sa - re gick bland oss här Och tog upp de små bar - nen som lam i sin hjord, O, då vil - le jag ock va - rit der.
2. Om sin huld - ri - ka hand på mitt huf - vud han lagt, Si - na ar - mar han slu - tit kring mig. Och hans äl - skan - de blick på mig sett, då han sagt: "Lå - ten bar - nen få kom - ma till mig!"

3 Dock han har äfven mig tagit upp i sin famn,
Och i ordet han talar mig till.
Jag får bedja till honom, i himmelens hamn
Får jag rum, då jag följt dit han vill.

4 Ty åt dem, som i honom förlåtelse fått,
Har han tillredt det skönaste hem.
Der de sälla Guds barn få ovanskelig lott,
Ty hans rike det tillhörer dem.

5 De otaliga skaror, som än gå i nöd
Och ej hört om den härliga ort,
O, jag ville dem säga, att Jesus dem bjöd
Att gå dit och dem bjuder allt fort.

6 O, jag längtar att stå på den saliga strand,
Der med prisande, jublande sång
De förlossade barn af allt folk, alla land
Skola fröjdas i evighet lång.

135.

1. Kommen, tagen, äten, dricken! Ropar Jesus, huld och god,
Ty för eder har jag gifvit Min lekamen och mitt blod.
Den der hungrar, den der törstar, Komme blott och tage fritt.
Den der trycks af syndabördan Kan hos Jesus bli den qvitt.

2 Jag vill komma, jag vill taga,
Dyre Herre Jesus Krist,
Hvad du gifvit åt de arma,
Att de ej må lida brist.
Låt mig få till lifs åtnjuta
Dina gåfvor, Jesus god!
Vederqvick mitt hjerta åter,
Styrk på nytt mitt klena mod!

3 Ock för mig du pint och slagen,
Törnekrönt och sargad var,
Ock för mig du bar Guds vrede,
När all verldens synd du bar.
Gif mig nåd att hålla detta
Med en fast och stadig tro,
Låt ej otro, låt ej tvifvel
Hindra hjertats frid och ro!

4 Kom, o Jesus, kom, o Jesus,
Var mig när i denna stund,
Jag är fattig och eländig,
Jag är svart och ond i grund.
På ditt eget ord allena
Kommer jag till dig dock fram,
Lär mig se på intet annat
Än på dig, Guds dyra Lam!

136.

Largo

p mf p f f ff

1. Du bjuder mig så huld, o Jesus kär, Att komma till det bord du tillredt här, Men när inför ditt anlete jag träder, O, kläd mig i de rätta högtidskläder!
2. För mig du offrad blef på korsets stam, Ett heligt, menlöst, obesmittadt Lam, För mig du ock fullkomnat hela lagen Och bragt rättfärdighet och frid i dagen.

3 Så hjelp mig, Jesus, detta barnsligt tro
Och finna deri för mitt hjerta ro!
När syndens minnen plåga och förfära,
Var, Jesus, i din korsgestalt mig nära!

4 Och låt så ingenting få hindra mig
Att fira glädjefest i tron med dig!
Förlåt och hjelp, välsigna och bevara,
Och mer och mer dig sjelf för mig förklara!

137.

Andantino. *mf*

1. Jag är ett fat-tigt nå-de-hjon, Min kraft ock li-ten är,
Svag är min kär-lek lik-som tron, Dock har mig Fräl-sarn kär.
Han sät-ter nå-des-rät-ter fram: Sitt e-get kött och blod.
O un-drans-vär-da of-fer-lam, Jag bör-jar fat-ta mod.

2 Tack, att ditt hjerta öppet står
För mig en hvar minut,
Tack, att jag der mig hvila får
Intill mitt sista slut!
Min tunga hinner icke här
För allt att tacka dig,
Men hemma, hemma, hemma, der
Skall du få höra mig.

3 Ack, huru på mitt ansigt' jag,
Inför din fotapall,
På evighetens jubeldag,
Guds Lam, dig lofva skall,
Der sjunga högt med glädje stor
Den nya Lammets sång!
I höjden, der min Fader bor,
Der slipper jag allt tvång.

2. Församlingen och gudstjensten.

138.

1. { En vin-gård Her-ren plan-tat har, Sin vård han den för - un - nar,
Der ly - ser nå - de - so - len klar, Der flö - da lif- vets brun - nar.

Dess plan - tor i hans all - makts hägn, Upp - fri - ska -

de af nå - dens regn, Väl kun - na gro och trif - vas.

2 Han äfven mig planterat har
I denna vingård sköna,
Der jag från lifvets första dar
Hans omsorg har fått röna.
I dopets bad jag tvåddes ren
Ifrån min synd och blef en gren
I vinträdsstammen Kristus.

3 Han sedan med sitt rena ord
Mig städse undervisat
Och vid sitt helga nådebord
Med lifvets bröd bespisat,
Att jag i kärlek, hopp och tro
Städs måtte njuta själens ro
Och lefva till hans ära.

4 Men ack, hvad lön har Herren fått
För all sin trogna möda?
Hur har jag icke fåfäng stått
Och burit frukter snöda!
Men hjelp, att ej, en vissnad qvist,
Jag hugges bort och blir till sist
I afgrundselden kastad!

5 Ack, hjelp mig, medan än är tid,
Mitt väl att rätt besinna,
Att jag förlåtelse och frid
För Kristi skull må finna!
Att synden döda kraft mig gif,
Och väck på nytt det sanna lif,
Som mig i dopet skänktes!

6 Hjelp ock, att ej en dödens lukt
Jag blifver för min nästa,
Men dig till pris kan bära frukt,
Så ock till hennes bästa,
Att den, som ädel säd sått ut,
Och den, som skördat, må till slut
Tillsammans evigt glädjas!

139.

Maestoso.

f

1. Med Gud och hans vän - skap, hans An - de och ord Samt

brö - ders ge - men - skap och nå - de - nes bord De o - sed - da

p

da - gar vi mö - ta med tröst. Oss föl - jer ju her - den, oss

f

föl - jer ju her - den, Den tro - fa - ste her - den, vi kän-na hans röst.

ff

2 I stormiga tider bland töcken och grus
En skara dock skrider mot himmelens ljus.
Det tåget, dess härlighet verlden ej ser,
Men Herren går för dem, men Herren går för dem,
Men Herren går för dem med segerns baner.

3 Då småsinta verlden med gruset är nöjd
Och synden och flärden är all hennes fröjd,
Då följer jag, segrande härar, med er,
Som tågen till ära, som tågen till ära,
Som tågen till ära vid Jesu baner.

4 Den korsmärkta drägten med smädnamn jag tar,
Om ingen i slägten det namnet ock har,
Och följer med glädje, I kämpar, med er,
Som tågen till ära, som tågen till ära,
Som tågen till ära vid korsets baner.

5 Den molnstod oss höljer och leder vårt tåg,
Den klippa oss följer med springkällans våg
Är Kristus, hans kärlek och renande blod.
Der lefver vårt hjerta, der lefver vårt hjerta,
Der fröjdas vårt hjerta, der lifvas vårt mod.

6 Får satan mig sålla, och synd kräfver död,
Jag likväl vill hålla i yttersta nöd
Den stora, den eviga sanningen ren,
Att en dött för alla, att en dött för alla,
Att en dött för alla och alla i en;

7 Att midt i min smärta för synder och brott
Är dock i Guds hjerta allt fredligt och godt,
Och jag är för Gud nu rättfärdig och ren;
Ty en är för alla, ty en är för alla,
Ty en är för alla rättfärdig, ja, en!

8 Se, här är nu grunden för lycka och frid
I hårdaste stunden af qval och af strid.
Om mig än försmäkta min kropp och min själ,
När dig blott jag hafver, när dig blott jag hafver,
När dig blott jag hafver, o Gud, är allt väl!

9 O Jesus, blif när oss, blif när oss allt fort,
Och sköt oss och bär oss, som alltid du gjort!
Ja, amen, din trohet skall bringa oss fram.
Lof, pris, tack och ära, lof, pris, tack och ära,
Lof, pris, tack och ära vår Gud och vårt Lam!

140.

Andante. *mf*

1. Hur ljuf - ligt, o Je - sus, att, me - dan vi gå För -
2. Vi se ej hvar - an - dra, men mö - tas lik - väl Be -

sprid - da här u - te i verl - den, Få haf - va i
stän - digt vid kor - set, det kä - ra. Den bör - da, som

an - den ge - men - skap än - då, Ja, in - bör- des säll - skap på
tryc - ker och ängs - lar min själ, Den vet jag, att an - dra ock

fär - den Med al - la, som van - dra till Si - on!
bä - ra; Och det - ta oss re - dan för - bin - der.

3 Men ännu långt mera förbinder oss dock
Din kärlek, din tröst och hugsvalan,
Förlåtelsen, blodet och nåden, som ock
Här föra så ljufligt din talan:
Ack, älsken, ack, älsken hvarandra!

4 Ty ordet, det säger, att sällskap jag har
Med alla Guds trogna på jorden,
Att hvar de än finnas i verlden, ja, hvar,
Förspridda i södern och norden,
Vi äro dock ett i dig, Herre.

5 Än mera, det säger, att sällskap jag har
Med hela den jublande skara,
Som höjer för tronen sin lofsång så klar
Och evigt nu hemma får vara
Att sjunga om seger och ära.

6 Hvad mera, o Jesus, behöfver väl jag?
Förlåt all min syndiga klagan,
Behåll mig i tron till förlossningens dag
Och lär mig allt mer under agan
Att bida och fröjdas i hoppet!

141.

Andantino.

mf p

1. { Lam-mets folk och Si - ons frän - der, Lil - la hop af köp - ta får,
Som till him - lens arf - ve - län - der Up - på tör - ne - sti - gar går:

f

Sa - lems barn och Guds för - sam - ling, Lil - la skepp och kle - na hjord,

mf p

Som i verl - den är en främ - ling Och ett mål för våld och mord!

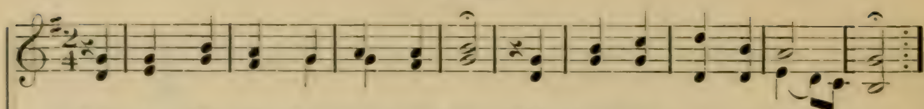
2 Du dig skattar dock lycksalig
Och ditt öde aldrig tungt,
Frälsaren, med nåd otalig,
Är din sällhets medelpunkt.
Låt ock honom detta vara,
Ty han ensam är det värd!
Sedan har det ingen fara
Med ditt lif och hädanfärd.

3 Ljufligt månde nu oss falla
Under lifvets träd vår lott:
Herren, Herren, allt i alla,
Är vårt tempel och vårt slott.
Der har fågeln funnit näste,
Svalan funnit har sitt bo,
Skrämda flyktingen sitt fäste,
Trötta trälen sabbatsro.

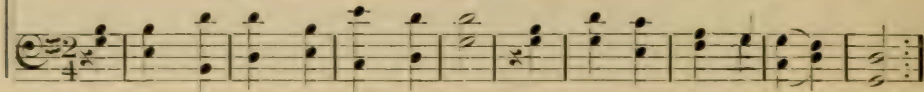
4 Tro och älska, det är saken,
Allt på kärlek kommer an.
Kärleken uppfyller lagen,
Tron ej annat göra kan.
Den, som tror, skall salig blifva,
Den, som älskar, lifvet får.
Gode Jesus, värdes gifva,
Att din kärlek om mig rår!

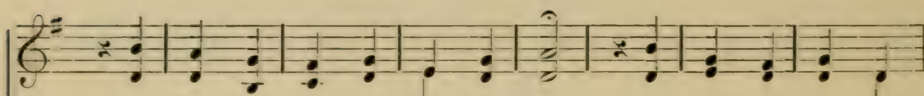
5 Uppå denna helga grunden,
Gud, vår Gud och själaman,
Göre Anden mig förbunden
Och oss alla med hvar ann,
Att som lemmar i lekamen
Vi må lefva, trifvas väl;
Jesus, låt i alla lammen
Bli ett hjerta och en själ!

142.

1. Gud är vår till - flykt. stark-het. borg, Vår hjel-pa - re i nö - den,
Han är vår gläd - je i all sorg, Vårt lif i sjelf-va dö - den.

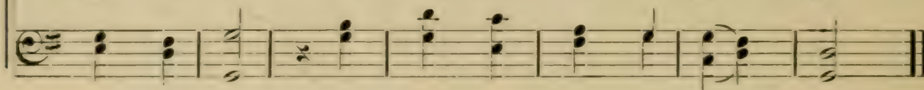

Ty fruk - ta vi oss ic - ke mer, Om he - la jor - den

sjön - ke ner Och verl - den all för - gin - ges.

2 Om hafvets brus och böljans svall
Sig ville djerft upphäfva,
Att för dess buller bergen all'
Måst falla ned och bäfva,
Likväl må vi ej frukta oss,
Ty Herrens stad skall ej förgås,
Der han oss vill förgömma.

3 I Herrens stad är lif och ljus,
Ty Gud bor sjelf der inne.
Der är vårt rätta fadershus,
Och dit vår trängtan brinne!
Halleluja, ty Gud är när
Och vårt beskydd i faran är,
Pris ske hans namn allena!

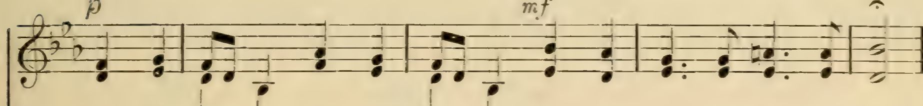
143.

Adagio.

1. { Je - sus, hul - de vän, för - e - na Al - la dem du sam- lat har.
{ Som det höfs din hjord, den kle - na. Och din si - sta vil - ja var.

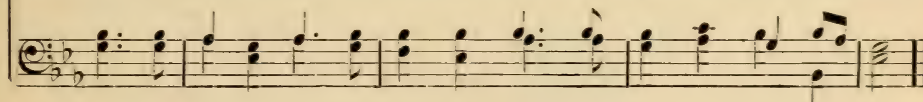

I din kär - lek sam - man - fo - ga. Du, som i - del kär - lek är.

Di - na barn rätt när och no - ga. Som du på ditt hjer - ta bär!

2 Se, då får du ock den bönen
Riktigt uppfyld, att också
Den dig gifna smärtelönen
Skall med dig för Fadern stå.
Och som du med dina vänner
Är ett hjerta och en själ,
Låt det folket, som dig känner,
Blifva ett i dig jämväl!

144.

Maestoso.

mf

1. Du Guds för sam-ling, Kri - sti brud, Hur skön din lott dock är! *f* Din brud-gum och din Her - re Gud, *ff* Han har dig e - vigt kär. *f* Din brud-gum och din Her - re Gud, *ff* Han har dig e - vigt kär.

2 Du är hans skatt, hans ögonsten
Och köpt med Kristi blod.
Och hvarje stund han tvår dig ren
I denna helsoflod.

3 Han nämner dig med sköna namn,
Han vårdar dig så ömt.
Du har en fristad i hans famn,
Der han dig ofta gömt.

4 Ej döden med sin hemska makt
Kan skada dig ett grand.
Nej, du skall stå i härlig prakt
På Jordans andra strand.

145.

Andante.

mf f

1. Du kyrka, på den grund-val bygd, Som evigt skall stå fast,
Du varit fädrens värn och skydd, Du står, om allting brast.
Du är min fröjd och krona nu, Och på den hörnesten.
Som heter Jesus, hvilar du Så trygg, så säll, så ren.

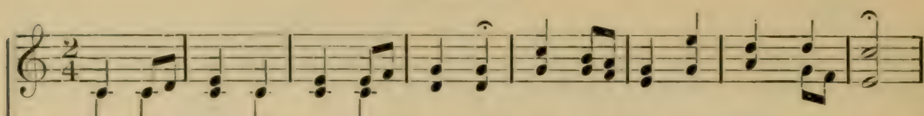
2 På denna klippa stormars hot
Och lärdomsvindars brus
Och egna tyckens stolta knot
Ej skaka kyrkans hus.
Det klippfast står i väl och ve,
Uti bekännelsen
Uppbygdt af stenar lefvande,
Af hvilka jag är en.

3 Ej skall jag skämmas för det namn,
Som denna kyrka bär.
Som barn hon tog mig i sin famn,
Den sanning hon mig lär
Är Herren Kristi dyra ord,
Som gifva frid och ro
Åt sorgsna barn på denna jord,
De sig åt Gud förtro.

4 Det min, det Luthers kyrka är
Apostlarnes också,
Profeters ljus klart lyser här
Och lär mig att förstå
Det tal om blodet, som rengör
Från mina synders mängd
Och genom himlens port mig för,
Som var med lagen stängd.

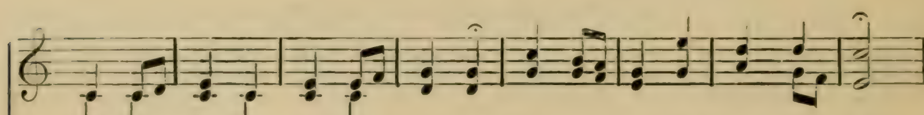
5 Ja, du min kyrka, lära vet,
Att Jesus vägen är
Och sanning, lif, rättfärdighet.
Du klart mig äfven lär,
Att Jesus dog på korsets stam
För mina synders skuld,
Och för det offer han bar fram
Är Gud mig evigt huld.

146.

1. Du, den hörn-sten, som för - ka-stats, Dock din kyr-kas hörn - sten är,
2. Vi i dag en hörn-sten läg - ga Till ett he - ligt Her - rens hus,

Och på den - na skall hon väx - a Till en he - lig en - het här.
Der vi vil - ja till - flykt sö - ka Un - dan ti - dens storm och brus,

Her - re Je - sus, kom och var oss Nu i dag och all - tid när!
Der vi kun - na dig till - bed - ja, Som är sjä - lens lif och ljus.

3 Herre, hvad i dag vi bedja
Af din nåd och kärlek gif,
Hvad du gifver, må vi gömma
Det till evigt, saligt lif,
Och ditt ord i våra hjertan
Djupt, o Herre Jesus, skrif!

4 Fader, Son och helge Ande,
Helig, sann, treenig Gud,
Dig vi prisa, hör vår lofsång
Och vårt hjertas böneljud!
En i makt och en i ära
Är du, store Herre Gud.

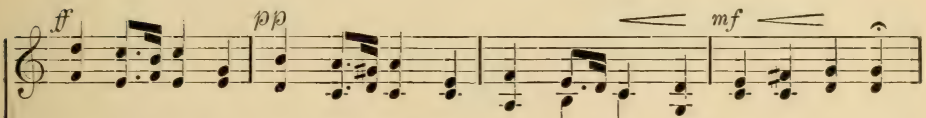
147.

Maestoso.

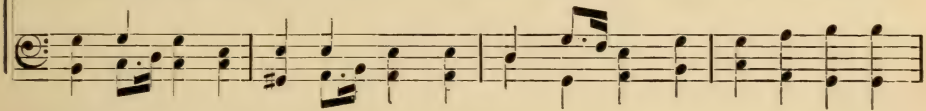

1. He - li - ge, som bor i höj-den Och i hel - ge - do - men trä - der,
2. Hjelp, o Gud, att hvar - je hjer - ta Må ditt hel - ga tem - pel blif - va!

Sjelf du hel - ge des - sa går - dar, Der du med ditt ord oss glä - der!
Hjelp, att kropp och själ och an - de Vi som of - fer dig må gif - va!

Hel - ga dem för bön och sång Och för dop och natt-vards-gång!
Din för - sam -ling, Her - re Gud, Kläd i he - lig - he - tens skrud!

3 Då vi här i stillhet samlas
Dina sanningar att höra,
Må i Andens kraft de ljuda,
Tröst till sorgsna själar föra!
Dina barn här styrka räck,
Syndare ur dvalan väck!

4 Fadern pris och ära vare!
Sonen vare pris och ära!
Anden pris och ära vare!
Dig, treenig Gud, vi bära
Pris och ära för allt stort,
Som du med ditt folk har gjort.

148.

Andante.

mf *f* *mf* *f*

1. Din kyr - ka län - ge bi - dat, O Her - re, ef - ter dig, När skall dock ö - de - mar - ken I blom - ster klä - da sig? O, när skall bru - den, Her - re, Få strå - la i din skrud Och di - na trog - nas kla - gan Gå upp i se - ger - ljud?

2 Ack, sekel efter sekel
De bidat efter dig,
Sett qvällsol dö i vester
Och åter tända sig,
Sett tusende martyrer
Besegla med sitt blod
Den tro de fritt bekände
Med heligt hjeltemod.

3 Hur länge, Herre, Herre,
Hur länge dröjer du?
Är ondskans mått ej rågadt
Till bräddarna ännu?
Skall otron längre gäcka
Din helga sannings ord
Och våld och orätt råda
Än längre på vår jord?

4 Hör, skapelsen, den suckar
Med oss allt här intill
Och bidar den förlossning
Du slutligt gifva vill,
Då dina barn för evigt
Bli lösta ur allt tvång
Och komma hem till Sion
Med jubelljud och sång.

5 Kom snart, o Herre Jesus!
Vi bida efter dig.
Bjud nattens skuggor vika
Och stormen lägga sig!
Låt din församling, Herre,
Snart sin fulländning nå
Och bruden, frälst och salig,
Inför sin brudgum stå!

149.

Andantino.

1. Tryg - ga - re kan in - gen va - ra Än Guds lil - la bar - na - ska - ra, Stjer-nan ej på him - la - fä - stet, Få-geln ej i kän - da nä - stet.
2. Her - ren si - na trog - na vår - dar Ut - i Si - ons hel - ga går - dar, Öf - ver dem han sig för-bar - mar, Bär dem up - på fa - ders - ar - mar.

3 Ingen nöd och ingen lycka
Skall utur hans hand dem rycka.
Han, vår vän för andra vänner,
Sina barns bekymmer känner.

4 Se, han räknar håren alla,
Som ifrån vårt hufvud falla.
Han oss föder och oss kläder,
Under sorgen han oss gläder.

5 Gläd dig då du lilla skara!
Jakobs Gud skall dig bevara.
För hans vilja måste alla
Fiender till jorden falla.

6 Hvad han tar och hvad han gifver,
Samme Fader han dock blifver,
Och hans mål är blott det ena:
Barnets sanna väl allena.

150.

Adagio.

p mf f p

1. Her - re, gif oss al - la nåd Till att föl - ja di - na råd. Tän - ka på vår själ i tid Och dess frid!
2. Hjelp oss nyt - ja den - na dag, Je - sus, till ditt väl - be - hag, Ic - ke le - ka ti - den bort, Dyr och kort!

3 Sabbatsdagen du oss gett,
Det ha vi i bibeln sett,
Till att sörja för vår själ
Och dess väl.

4 Derför samlas vi att få
Höra, lära och förstå
Hvad du här oss säger till,
Hvad du vill.

5 Du vill hjertat skapa om,
Derför kom, o Jesus, kom,
Drag oss du från syndens stig
Helt till dig!

6 Lär oss känna synden rätt,
Låt den ej för oss bli lätt,
Nej, för gammal och för ung
Svår och tung.

7 Ständigt vi behöfva dig,
Jesus, på vår vandringsstig,
Söka hos dig nåd som nåd,
Tröst och råd.

8 Låt ditt ord på denna stund
Tränga ned till hjertats grund,
Att vi se ditt hjertelag
Re'n i dag!

151.

Andante.

1. Sab - bats - dag, hur skön du är, Skänkt af Gud! Jag har dig kär,
2. Ef - ter ar - bets - vec - kans strid Få vi sit - ta ned i frid

Kom, o kom att än en gång Sam - la oss till bön och sång!
Vid vår Fa - ders ri - ka bord, Lyss -nan - de till nå - dens ord.

3 Gud, vår Gud, till dig vi se,
Gif oss rik välsignelse,
Låt ditt evangelium
Ljuda klart på alla rum!

4 Låt i dag ditt helga ord
Göra under på vår jord,
Våra arma själar föd,
Herde god, med lifvets bröd!

152.

Andantino.

mf

1. Kom, hul - da - ste för - bar - ma - re, Som her - de in bland få - ren,
Och led oss, ar - ma syn - da - re, Till käl - lor - na och så - ren,

f Till Si - ons berg och Sa - rons bet, *p* Der i en sa - lig e - nig - het *f* Hvar tro - gen själ har tref - nad!

2 O kärlekshaf, utgjut din flod
Utöfver allas hjertan,
Låt kraften af ditt helga blod
Fördrifva otrossmärtan!
Du, hela verldens nådastol,
Förvandla med din ljufva sol
Vår köld i evig värma!

153.

Andantino.

mf < > *f*

1. { Här kom - ma vi nu å - ter på di - na eg - na ord Och
{ Ack, se i nåd och kär - lek ned till vår ar - ma jord, Fast-

bed - ja om ett ser - la - regn, o Her - re.
än vi ej för - tje - na det, dess vär - re! *p* Vi lyf - ta vå - ra

hjer - tan i tro - nes bön till dig, *f* Låt di - na nå - des-ström - mar nu

rik - ligt gju - ta sig *p* Ut - öf - ver oss och he - la vi - da verl-den!

2 Ack, se, ibland oss råder så mycken köld och död,
Och satan har så många själar fångna,
Här är så mycket mörker, här är så mycken nöd,
Att, kommer du ej snart, vi bli förgångna.
Så kom då, Herre, Herre, se, vi förbida dig,
Låt snart de döda benen begynna röra sig
Och serlaregnet snart begynna falla!

3 Tänk i din nåd, o Jesus, på dessa arma, som
Väl kallas lefvande, men äro döda!
Med ljus och lif och värme till deras hjertan kom,
Låt nådesregnet öfver dem ock flöda!
Låt dem ej mer förspilla sin dyra nådatid
Och ej i verlden eller sig sjelfva finna frid,
Men finna frid i dig, i dig allena!

4 Och dina barn, o Herre, ack, håll dem hårdt vid dig,
Föröka deras tro, de äro svaga!
Och led dem med din Ande uppå den rätta stig,
Att satan dem ej hemligt må bedraga!
Bevara dem och hjelp dem, ehvad som kommer på,
Och när du måste tukta, så trösta dem också,
Och låt din nåd uti dem väldig vara!

5 Men, käre Herre Jesus, vi bedja dig ännu
För ordets tjenare i alla länder:
Ack, när de så och vattna, gif växt och framgång du,
Du, som all makt har fått i dina händer!
Var deras kraft i striden, var deras stora lön,
Och der de redligt kämpa, med seger dem bekrön,
Att ordet ej må fåfängt komma åter!

6 Du vet dock bäst, o Jesus, hvad oss af nöden är,
Och du är rik och mäktig öfver alla.
Så sköt då om oss alla, och var oss alla när,
Din sak vi nu till slut åt dig befalla.
Tag oss och våra kära uti ditt hulda hägn,
Och vederqvick oss alla med detta nådens regn,
Hvarom vi nu i tron dig hafva bedit!

154.

Moderato. *mf*

2 Lär oss troget taga vara
På det ord oss gifvet är,
Led oss i ditt ljus, det klara,
På den väg, som till dig bär!
Håll vårt hjerta för dig stilla,
Låt ej otron oss förvilla,
Herre, låt oss ej förspilla
Nådestunden du beskär!

3 Må vi akta på den tiden,
Då du söker oss, o Gud!
Snart är nådens dag förliden,
Och vi få ej flera bud.
O, så hjelp oss nu att höra
Hvad vår själ kan saliggöra,
Upplåt du vårt hjertas öra,
Och förnim vårt böneljud!

155.

Moderato.

p

1. Gif oss än en nå - de - stund, o Je - sus, När vi sam - las i ditt dy - ra namn!
Gör oss stil - la, stil - la för din An - de, Drag oss al - la till din öpp - na famn! Du - ka än, som fordom - tid i ök nen För ditt Is - ra - el, ditt ri - ka bord, Gif åt hvar och en hvad han be - höf - ver Af det dy - ra lif - vets ord!

2 Gif oss än en nådestund tillsammans,
Såsom du ditt folk så gerna ger,
Och låt dina varningar och löften
Tränga djupt i våra hjertan ner!
Du ju vet, vi kunna intet taga,
Om du, Herre, icke gifver det,
O, så gif utöfver hvad vi bedja,
Visa oss din salighet!

3 Gif oss än en nådestund, o Jesus,
Låt ditt frälsningsord oss alla nå!
Hjelp oss du allt bättre taga vara
På de kallelser vi ännu få!
Gif, ack, gif, att särskildt denna stunden
För oss mera uti ordet in!
Se, vi lemna allt i dina händer,
Saken. Herre, är ju din!

156.

Andante.

p

1. { Her - re, gjut din An - de ne - der I - från höj - den öf - ver mig,
   { Skingra mörk- ret, o, jag be - der, Att min själ må fröj - da sig!

f

Kom, o Je - sus, kom, o Je - sus, Lär mig san - nin - gen i dig!

2 Genom ordet dig förklara
För mitt hjerta, Jesus kär!
I ditt ljus dig uppenbara,
Att jag ser dig, som du är!
Dig, o Jesus, dig, o Jesus,
Vill jag följa hvart det bär.

3 Öka tron och stadfäst hoppet,
Herre Jesus, uti mig,
Att jag må fullborda loppet
Och der ofvan skåda dig!
Jesus, hjelp mig, Jesus, hjelp mig,
Hjelp mig på min pröfningsstig!

4 Tack, o Jesus, pris och ära
För det ord, som du oss sändt!
Må det rika frukter bära
Och ej blifva från oss vändt,
Må det blifva, må det blifva
Mer och mer utaf oss kändt!

157 a.

Lento.

mf

1. Her - de, du, som få - ren be - tar Och i ök - nen

dem upp - le - tar (f) Nå - de - lig, (mf) Led mig, att jag

fz *fz*

ej för - vil - las, Låt min törst och hun- ger stil - las Blott hos dig!

2 Hulde herde, jag är fåret,
Som mår bäst i sidosåret,
Tag mig in!
Gode herde, öppna famnen,
Jag ju ock är ett af lammen,
Jag är din.

3 Du med stafven vägen visar
Och din hjord med sällhet spisar,
Salig fröjd!
En och hvar till bete för du,
Och den själ, som hungrar, gör du,
Evigt nöjd.

4 Gärda om din hjord och skydda
Lammen små, som i din hydda
Vid ditt bord
Äta ur din hand sig nöjda
Och sig se'n i skuggan fröjda
Af ditt ord!

157 b.

Andante. *mf*

1. Her - de, du, som få - ren be - tar Och i ök - nen dem upp - le - tar Nå - de - lig, *f* Led mig, att jag ej för - vil - las, Låt min törst och hun-ger stil - las Blott hos dig!

158.

1. Hul - de her - de, föd de få - ren, Som du sjelf för - los - sat har,
När du deras syn - der bar! Led ock mig i rät - ta spå - ren
Till ditt dy - ra få - ra - hus, Der du sjelf är sol och ljus!

2 Håll mig qvar uti din kyrka,
Som de helgas samfund är,
Att i tron dig hålla kär,
Att dig hjertligt kunna dyrka
Och så lofva dig, min vän,
Här och uti himmelen!

3 Låt mig växa in i stammen,
Som är full af nådens saft!
Då kan jag af dig få kraft
Att med visshet säga: amen,
Herre Jesus, du är min,
Jag är salig, jag är din!

159.

Adagio.

1. O Her - re, vi för - sam - las här Som barn i af - ton - stund Att hö - ra, hvad det or - det lär, Som går ut - af din mun.

2 Vi vilja höra, tala du
Med lifvets ord oss till!
Med detta ord du gläder ju
En hvar, som lyssna vill.

3 Ack, för oss, Herre Jesus Krist,
I denna pilgrimstid
Dit, der du bjuder oss till sist
En evig, salig frid!

160.

Andante.

mf *f* *p* *mf*

1. Här sam-las vi om - kring ditt ord Som barn om-kring sin fa -ders bord Och bed - ja dig, o Je - sus kär, Att sjelf du midt i - bland oss är.

2 Vi vilja höra, tala du,
Och gif hvad vi behöfva nu!
Bestänk oss med ditt dyra blod,
Och gif åt oss din Ande god!

3 Håll sjelf om öga, öra vakt,
Och haf jämväl på hjertat akt,
Att våra tankar icke må
Långt bort i vida verlden gå!

4 Vi bedja dig af hjertats grund:
Välsigna denna andaktsstund,
Och mätta oss med lifvets bröd
Utaf ditt rika öfverflöd!

5 Gif här ett styng åt någon själ,
Som ännu går en syndens träl,
Men gif ock din hugsvalelse
Åt något ängsligt samvete!

6 Dock bedja vi båd' först och sist:
Förlåt oss all vår skuld och brist!
Vårt hjerta är så hårdt och kallt,
Förlåt oss det, förlåt oss allt!

7 Vi tillförse oss allt af dig,
Följ med oss på vår vandringsstig,
Och tag oss efter slutadt lopp
I dina sälla gårdar opp!

161.

Andantino.

1. När, Her - re, du ditt ord mig lå - ter hö - ra. Låt sa - tan

mig ej nå - got hin - der gö - ra, Gör hjer - tat öp - pet
för din sanning då, Att jag din hel - ga vil - ja må för - stå!

2 När jag i ensamheten vill betrakta
Din stora kärlek, hjelp mig alltid akta
På hjertat, att det blifver städs vid dig,
Hjelp, Herre, att det ej bedrager mig!

3 Och när, helt trött, jag längtar att mig gömma
I bönevrån, lär mig allt annat glömma,
Så att jag, trygg invid ditt hulda bröst,
Blott lyssnar till din ljufva herderöst!

162.

Moderato.

1. Mil - de Je - sus, var oss när, Då vi sam- las kring dig här
För att i den rät - ta tid Sö - ka nåd och hjelp och frid!

2 Allt det onda, som vi gjort,
All vår synd i smått och stort,
O, förlåt det, Jesus god,
För din död och dyra blod!

3 Led oss på den rätta stig,
Lär oss frukta, älska dig,
Håll oss vid din goda hand,
Tag oss sist till fridens land!

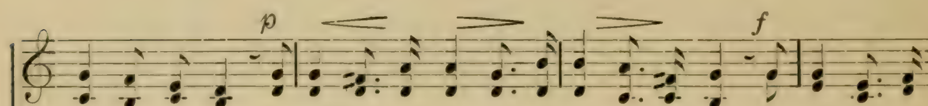
163.

Maestoso.

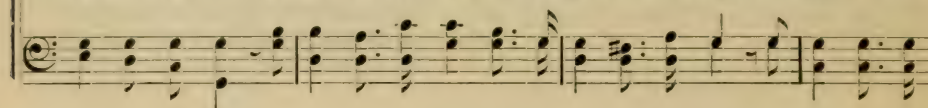

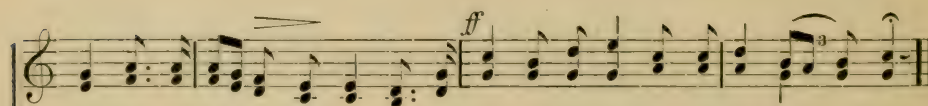
1. Ack, sa - li - ga stun der, som Je - sus oss ger, Då nå - de - nes un - der han
2. Då verl-den städs sö - ker i lu - star-na frid Och skul-den för - ö - ker, bort -

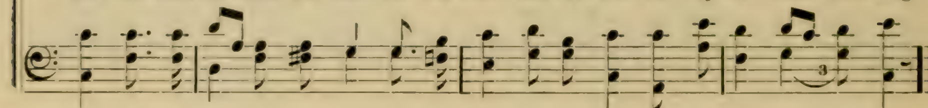

sjä - len be - ter, Då or - det för- kun-nar vårt e - vi - ga väl, Då Je - sus är
slö - sar sin tid, Då sam- las vi å - ter till bön och till sång Och or - det att

nä - ra, då Je - sus är nä - ra Att väc - ka och lä - ra och trö - sta vår själ!
hö - ra och or - det att hö - ra Då or - det vi hö - ra, ej ti - den blir lång.

3 O Jesus, vår Herre, din Ande oss gif!
Vi hafva, dess värre, ej krafter, ej lif,
Ej tro och ej kärlek, om du oss ej ger,
Hvad helst vi behöfva, hvad helst vi behöfva
Att troslifvet öfva; vår nöd du bäst ser.

4 Vi äro så kalla, ja, hårda som sten
Af födelsen alla, och du är allen
I himlen, på jorden den ende, som kan
Vårt hjerta förändra, vårt hjerta förändra;
Vårt hjerta omvända, du endast det kan.

5 Ack, vänd du vårt sinne från jordlifvets strid,
Gif, att vi nu finne för kommande tid
Vårt lif och vår näring utur dina sår!
Vi äro ju dina, vi äro ju dina
Med blod, sår och pina så dyrköpta får.

6 Dig derför förbarma och tänk på vår nöd,
Ack, gör oss nu varma, uppväck oss ur död,
Låt lagen få väcka, låt nåden bli stor,
Låt Anden få verka, låt Anden få verka,
Så att vi må märka, att du bland oss bor!

164.

Andantino.

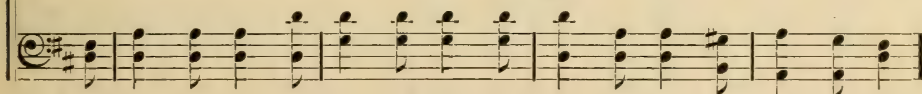

1. O bö - ne-stund, så skön och dyr, Då jag från jor - dens sor - ger flyr

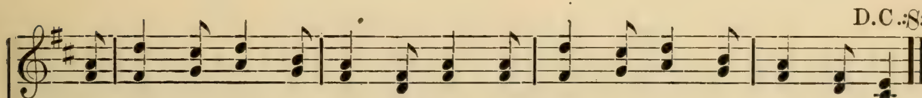

Och in - för Fa - dern läg - ga får Hvad helst som mig af nö - den står!

Och fre-starns sna - ra sön - der-brast, Blott jag till bö - nen gick med hast.

Hur of - ta, af be - kym - ren böjd, Jag bad och å - ter - fick min fröjd,

2 O ljufva stund, så rik och skön,
Då jag får bära fram min bön
För honom, hvilken trofast är
Och ger mig nåd, blott jag begär!
Hos honom söker jag min ro
Och sätter till hans ord min tro;
Så bjöd han mig den stund så skön,
Då jag till honom gick i bön.

3 O ljufva bönetimme, må
Jag om din tröst ej miste gå,
Tills ifrån Nebobergets höjd
Jag skådar in i himlens fröjd
Och kastar köttets klädnad af
Och fattar lifvet Herren gaf!
Då ropar i sin flykt min själ:
Du ljufva bönestund, farväl!

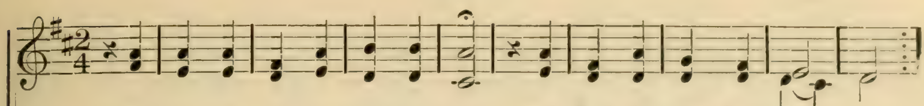
165.

Moderato.

3 Låt ej ordet fåfängt komma åter,
Utan skaffa frukt till evig tid,
Och hvar helst du oss församlas låter,
Låt oss alla samlas i din frid!

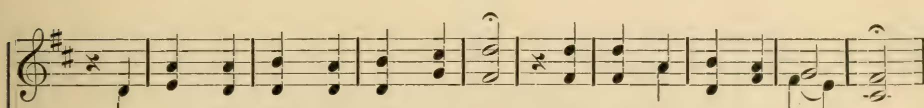
4 Ja, o Jesus, du, som gör utöfver
Hvad vi bedja eller tänka här,
Gif åt hvar och en hvad han behöfver,
Gif åt hvar och en hvad nyttigt är!

166.

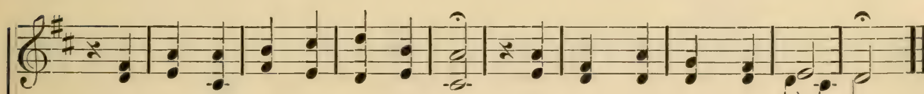
1. { Förr än vår sammankomst är slut, Vi Gud vårt lof hem-bä - ra,
Af hjer-tats grund vi bri - sta ut: Gud va - re tack och ä - ra!

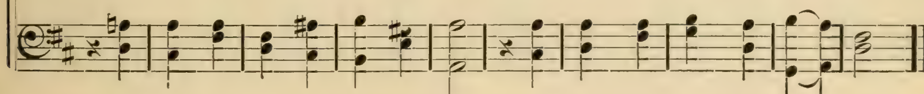

Hans hel - ga ord vi haf - va hört, Dess kraft har med oss va - rit,

Det har vårt trö - ga hjer - ta rört, Dess söt - ma vi er - fa - rit.

2 Vi äro, fast vi skiljas åt,
I Jesus jämt tillsamman,
Här ha vi ofta sorg och gråt,
I Jesus fröjd och gamman.
Vårt hemland denna jord ej är,
På resan är hvar enda,
Men om vi följa Jesus här,
Till hemmet visst vi lända.

3 Vår själ är nöjd, och innerlig
Vi dig, o Jesus, prisa.
Ack, lär oss vandra på din stig,
Din Ande gör oss visa!
Dig vare lof, vår Frälserman,
Som vägen oss beredde!
I dina spår som späda lam
Vi gå, nu af dig ledde

167.

Andante.

2 Pris dig, att du ej stött vår ljusastaka
Ifrån sitt rum! O, lär oss bedja, vaka
Och ymnigt till vårt Sion nederkalla
Den nåd, som du vill skänka alla, alla!

3 Pris dig, att du i denna kyrka gifvit
Mig rum, du inom henne skänkt mig lifvet
I helga dopet, i ditt ord, det klara,
Och i din nådemåltid underbara.

4 Pris dig, att du på mig så huldrikt tänkte
Och denna kyrka till ett stöd mig skänkte!
Gif, att jag henne som en moder vördar
Och bär mitt ax till hennes himlaskördar!

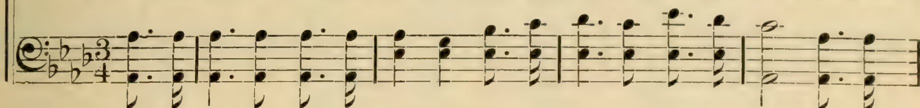
5 Låt städse klart uti vår kyrka skina
Din gudom, din uppståndelse, din pina!
Omkring ditt kors, o Jesus, oss förena,
Och mäktigt tänd i oss din kärlek rena!

168.

Moderato.

1. A- men, a - men, pris och ä - ra Va - re dig, o Her - re Gud! A- men
2. A- men lju - de när och fjär-ran! Bort med suc-kan, synd och sorg! Sjung, min

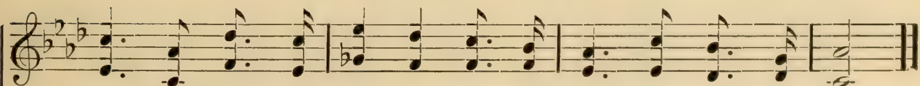
är din hel - ga lä - ra, Nåd och löf - ten, tröst och bud. Vi med
själ, var glad i Her - ren, Han är nu vår tröst och borg. Hvar - je

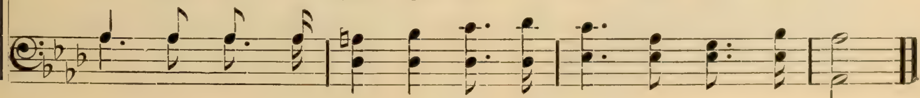

äng - lar oss för - e - na, Sjun - ga gladt på bar - na - vis: Du är
hjer - ta, mun och tun - ga Sä - ge a - men, lof och pris, Tills vi

vär - dig, du al - le - na, Att upp - bä - ra lof och pris.
a - men sko - la sjun - ga Ut - i him - lens pa - ra - dis!

169.

Adagio.

m

1. Sko - la vi väl al - la mö - tas Bort - om Jor - dan - flo - dens brus
2. Få vi mö - tas i den ham - nen Ef - ter stor-mar, sorg och pust?

Och med al la fräl - stas ska - ra E - vigt bo i fri - dens hus?
Få vi mö - tas, ka - sta an - kar Vid den skö - na him - lens kust?

Kör.

f

Möts vi då, möts vi då På den an - dra si dan flo - den?

mf

Få vi mö - tas bort - om flo - den, Dit ej nå - gra stor - mar nå?

3 Mötas vi uti den staden,
Som vid lifvets klara älf
Är med jaspis, guld och perlor
Bygd utaf vår Fader sjelf?

4 Der de återlöstas lofsång
Höjs i ljuflig harmoni,
Och allt skapadt inför tronen
Stämmer upp sin melodi.

5 Få vi möta våra kära,
Som här rycktes ur vår famn,
Se dem der uti förklaring,
Höra utaf dem vårt namn?

6 Få vi möta Herren Kristus,
När han hemtar hem sin brud,
Få vi slutas i hans armar
Och för evigt skåda Gud?

170 a.

Adagio.

1. Vår Her-re Je - su Kri - sti nåd, Gud Fa-ders kär-lek Och den he - li - ge An-des del - ak - tig-het Va - re med oss al - la, med oss al - la! A-men.

170 b.

Qvartett.

Maestoso.

1. Vår Her - re Je - su Kri - sti nåd, Gud Fa-ders kär - lek Och den He - li - ge An - des del - ak - tig-het Va - re med oss al - la, Va - re med oss al - la, med oss al - la, med oss al - la! A - men.

med oss al - - la!

med oss,

3. Konfirmationen, reformationen och missionen.

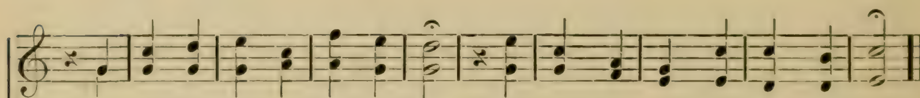
a. Konfirmationen.

171.

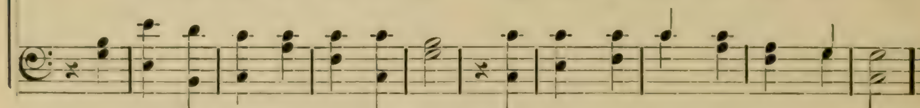

1. { Ut - i ditt namn jag döpt är vor- den, Gud Fa - der, Son och hel- ge And'
 { Jag är ock räk- nad till den hjor-den, Som Je - sus fått af Faderns hand.

I Kri- stus är jag ym-pad in, Och han har skänkt mig An - den sin.

2 Till arfvinge ibland de dina
Du tagit mig, min Gud och Far.
Mig frukten af din död och pina,
Min Frälsare, beskärt du har.
Du, helge And', i sorg och ve
Åt mig din rika tröst vill ge.

3 Jag dig det löftet nu vill gifva
Att lyda, frukta, älska, tro.
Din egen vill jag evigt blifva,
Du vara skall min fröjd och ro.
Jag satans väsen afsagt har
Och blir ej i hans rike qvar.

4 Min trogne Gud, uppå din sida
Skall väl förbundet evigt stå,
Men skulle jag det öfverskrida,
Låt mig dock ej förlorad gå!
Tag mig, ditt barn, igen till nåd,
Och glöm min ungdoms öfverdåd!

5 Jag vill på nytt, o Herre, blifva
Med kropp och själ för evigt din.
Ack, värdes sjelf ny trohet gifva,
Tag du mitt hela hjerta in!
Dig tillhör jag, o Jesus god,
Som tvagit mig uti ditt blod.

6 Låt detta uppsåt aldrig vackla,
Gud Fader, Son och helge And'!
Mig led med ordets klara fackla,
Håll mig beständigt vid din hand!
Så lefver, lider, dör jag dig
Och lofvar dig evinnerlig.

172.

Andantino.

mf

1. Mot he - li - ga ber - gen vi lyf - ta vår hand, O Fa - der, och
2. Vi kom - ma till dig, o vår Fräl - sa - re kär, Som hit - tills du

bed - ja: i fa ror - nas land Oss skyd - da, be - håll oss som
va - rit, blif all - tid oss när! Vi bed - ja: gif styr - ka, gif

p

barn i din famn, Låt stå i din lef - van - de bok vå - ra namn.
trygg - het och mod Och re - ning hvar dag i ditt he - li - ga blod.

f

Styr lyck- ligt vår färd I - ge - nom en ond och för - fö - ran - de verld!
I fre- stel - se all Oss, Je - sus, be - va - ra och räd - da från fall!

3 Vi veta, att salighet lofvat du har
De rene i hjertat, men hos oss är qvar
Ett hjerta, som ännu har synd uti sig
Och ofta vill locka från renhetens stig,
Men, Herre, din brud
Då ropar: Hvi skulle jag synda mot Gud?

4 Vill verlden oss föra från barndomens tro
Och röfva ifrån oss vår himmelska ro,
Då fly vi med bön till ditt heliga ord
Och till dina gårdar och nådenes bord
Och sjunga igen
Om seger i dig, du vår himmelske vän.

5 Du helige Ande, som lifvet oss gaf
I dopet, der synderna lades i graf,
Fullborda ditt verk i vårt hjerta, och tag
Det helt i din hand till fulländningens dag,
Fullkomna oss så,
Att lika vår Jesus ur grafven vi gå!

6 Och randas den dag, då ej mer äro qvar
En älskande moder, en ömmande far,
Skall hemmet, det kära, som vård oss har skänkt,
En gång genom döden stå sköfladt och stängdt,
Vår tröst vare då,
Att hemmet der ofvan skall öppet oss stå!

173.

Adagio.

p

1. In - för din tron, Du män - sko - son, Vi den - na stund fram - trä-

mf *f*

da. Vid al - tar'ts rund I ditt för - bund Vi af din nåd oss glä - da.

2 Uti ditt blod,
O Jesus god,
Aftvå mig synder mina,
Du offerlam,
Från korsets stam
Mig räkna bland de dina!

3 Vi lofva dig
Evinnerlig
Med hjerta, håg och vilja
Dig höra till,
Ske hvad som vill,
Oss intet skall åtskilja.

174.

Andantino.

mf

1. I den lju - sa mor - gon - stun - den Af din lef - nads kor - ta
2. Dröj ej, tills den kul - na hö - sten Gjort dig stapp- lan - de och

vår Fly till ho - nom, som be - stän- digt Ef - ter dig så tro - get
svag, Nu står so - len högt på fä - stet, Nu är sa - lig - he - tens

f

går! Gif ditt hjer - ta nu åt Je - sus, Han dig al - drig svi - ka
dag! O, så bör - ja nu din van- dring Mot ditt rät - ta fa - ders -

skall, Men dig föl - ja he - la vä - gen Och be - va - ra dig för fall!
hem, Och låt blick och hjer-ta sta - digt Vän-das mot Je - ru - sa - lem!

175.

Andantino.

mf *p*

1. "Låten bar-nen till mig komma", Säger Je-sus, barnens vän, "Och förmenen dem det
2. Up-på si - na eg - na hän-der Jesus tecknat si-na lam, Och för dem han gick i

ic-ke, Ty dem till-hör him-me-len." Hör, han vänligt till sig kal-lar Dem, som
döden, Nag- la- des på korsets stam. Låt - om oss nu ho- nom lof- va Med vår

Rit. *p*

bu-rit barnen fram, Se-dan i den öpp-na fam-nen Ömt han slu-ter si - na lam.
enk-la bar-na- sång, Tills vi hemma in- för tro-nen Bätt- re sjun-ga få en gång!

176.

Andante
mf

2 Ack, Gud har sökt dig många gånger,
Och se, han söker dig ju än,
Vill du då ej med tro och ånger
Till honom vända om igen?
Betänk, hur många gånger förr
Han klappat på ditt hjertas dörr!

3 Står han ännu der utanföre
Och slipper icke till dig in?
Hans ömma klagan dock dig röre:
Se, jag har köpt dig, du är min!
Jag dog för dig en bitter död
Att lösa dig ur syndens nöd.

4 Hvi vill du då den nåd förkasta,
Som kostat mig så dyrt, o, säg,
Hvi vill du ännu längre hasta
Uppå förderfvets breda väg?
O, vill du icke vända om
Till mig, som till din räddning kom?

5 Kanhända vid dig sjelf du tänker:
Jag står ju midt i lifvets vår,
Och af den glädje verlden skänker
Jag först vill njuta några år,
Se'n vill jag vända mig till Gud
Och höja helga sångers ljud.

6 Men tänk ej så, ty nådatiden,
Den är så dyr, men flyr så snart.
Och är den blott en gång förliden,
Hvart vill du vända dig, o, hvart?
Det blir en gång för sent för dig
Att vända om från syndens stig.

177.

Duett och qvartett.

Andantino.

mf
1. Ung-dom, som går ut i verl-den, O, låt bi - beln föl - ja dig,
f
Ly - sa dig på lef - nads-fär - den, Le - da dig den rät - ta stig,
mf
Var - na dig för dol - da sna - ror, *f* Ta - ga ock din fot ur dem
p
Och bland brän - nin - gar och fa - ror Pe - ka mot ett himmelskt hem,
f Ritard.
Pe - ka mot ett himmelskt hem!

2 Herrens ord skall aldrig svika,
Om allt annat sviker dig,
Och än mer, det har tillika
Ensamt evigt lif i sig.
Men hvad gagnar dig all verlden,
Om du tappar bort din själ,
Om du uti synden, flärden
Glömmer bort ditt sanna väl?

3 Många röster skall du höra,
Som ej utgått från din Gud,
Mången ton skall nå ditt öra
Af förakt för Herrens bud,
Men den goda herderösten
Du ock hört i lifvets vår,
Må den intill lefnadshösten
Följa dig, ehvart du går!

4 Mänsklig vishet kan ej rädda
Från förderf och dödens stig,
Jordisk ära kan ej bädda
Grafven mjuk och varm åt dig,
Men det ord, som evigt blifver,
Ordet om vår Herre Krist,
Lif i sjelfva döden gifver
Och ett rum i himlen sist.

5 O, så låt det dyra ordet
Följa dig, ehvart du går!
Vid det helga nattvardsbordet
Kraft för vandringen du får.
Ingen nöd och ingen lycka,
Ingenting på denna jord
Skall ur Herrens hand dig rycka,
Om du blifver vid hans ord.

178.

Andantino.

mf

1. O, lå - ten dock bar - nen få kom - ma till mig! Jag hö - rer min Fräl - sa - re bju - da. *f* Så vill jag då skyn - da, o Je - sus, till dig, Din röst ej för - gäf - ves skall lju - da. *p* Du tog upp i fam - nen så huld - rikt de små, *mf* Ack, bär mig på tro - fa - sta ar - mar ock - så, Du go - de, du him - mel - ske her - de!

2. Och skul - le jag, glömsk af ditt he - li - ga ord, Be - dra - gen af syn - den och flär - den, För - vil - la mig bort från din dyr - köp - ta hjord, O, sök mig på far - li - ga fär - den! Ja, räck mig din star - ka, din fräl - san - de hand, Och låt mig en gång ut - i him - me - lens land Din kär - lek för e - vigt få pri - sa!

b. Reformationen.

179.

Maestoso.

3 Hvad brusar så med stormens ljud
Och öfverröstar åskans bud?
Hvad dundrar uti syndarns öra,
Som domens röst han skulle höra,
Och straffet honom frukta lär?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

4 Hvad susar som en vestanfläkt
Och kläder allt i sommarns drägt,
Hvad friskar upp de slagna hjertan,
Hvad ropar tröst i syndasmärtan,
Hvad drifver sorgen fjärran här?
Det är Guds ord, Guds ord det är.

5 O kraftens ord, du lifvets ord,
Till salighet uppå vår jord
Af Herren Gud du är oss gifvet.
I dig är sanningen och lifvet,
Och vägen du till himlen lär,
Ty Herrens, Herrens ord du är.

6 O, kom med kraft, o, kom med lif!
Vårt hjertas riddarrustning blif!
Den lilla skaran för ur striden,
Dess kämpar längta efter friden.
Till himlen från en stridfull jord
Oss för, o du, Guds helga ord!

180.

1. { Om Gud ej vo - re med oss nu, Så Is - ra - el skall sä - ga,
Om Gud ej vo - re med oss nu, Vi skul - le hopp ej e - ga. }

Vi ar - ma ä - ro allt för få Så mån - ga

till att e - mot - stå, Som sig e - mot oss sät - ta.

2 De öfver oss förgrymmat sig,
Om Gud oss ej bevarat,
De oss förkrossat väldelig,
Och intet lif de sparat,
Oss hade strömmarna fördränkt
Och vattenfloderna försänkt
I bottenlösa djupen.

3 Gud vare lof, som var vårt stöd
Och ryckte oss ur faran!
Vår själ kom undan ur sin nöd
Som fågeln utur snaran.
Nu frälsta, fria, sjunga vi:
Gud är vår Gud, han står oss bi,
Den jord och himmel skapat.

181.

Maestoso.

1. Der tändes i fjärran, i sek-ler-nas natt En eld, som med klarhet sig spri - der.
Det folk, som i mörker och fängel-se satt, Sig re - ser ur dvalan om - si - der.
Och el - den blef tänd af det he - li - ga ord, Som, kraf - tigt fram-bu - ret, i sö - der och nord Slår sön-der vill - fa rel - sens bo - ja.

2 Förnyad sig reser ur spillror och grus
Den gamla, Guds heliga kyrka.
Palatset och kojan hon sänder sitt ljus,
Lif ger hon och värme och styrka.
Vid dånet af lofsångens väldiga ljud,
Som stiga till Kristus från jublande brud,
Fiendtliga makterna bäfva.

3 Hvem var han, som löste åt hungrande verld
Det ord, som så ängsligt blef vaktadt,
Som trotsat förföljelsens lyftade svärd
Och mäktiges hot icke aktat,
Som trygg stod i skuggan af korsträdets stam
Och der fann sitt allt i det sargade Lam,
Som dödde i syndares ställe?

4 Visst känner du mannen, vi älska hans namn,
Men högre vi älska hans lära.
Nu se vi, hur Fadern har öppnat sin famn,
Och Kristus har trädt oss så nära.
I Kristus vi finna vår frälsning, vårt allt,
Han fullgjort hvad Gud i sin lag har befalt,
Rättfärdighet åt oss han vunnit.

5 Och äro vi gäster i främmande land,
Vi hafva dock ordet, det gamla,
Och tempel vi bygga från strand och till strand,
Och der vi med glädje oss samla
Och sjunga: Vår Gud är den väldiga borg
Der vi hafva tillflykt i glädje och sorg.
I honom vår starkhet vi ega.

182.

Adagio.

mf

1. Upp att Her - rens god - het lof - va, Och hans sto - ra nåd be-
2. Fal - ska lär - doms - vä - der bru - sa Väl än - nu om- kring oss

f

sjung, Pri - sa den - na sto - ra gåf - va, Som han gif - vit gam - mal,
här, Men hur än de loc - ka, tju - sa, En - dast san - ning e - vig

mf

ung! Gåf-van, det är or - det kä - ra, Som en gång af natt var
är. Sanning blott är or- dets lä - ra, Vill till strids mot den man

täckt, Men som nu till Herrens ä - ra Upp en verld ur dva-lan väckt.
gå, Skall dock rö - nas fjärran, nä - ra: Herrens ord, det skall be - stå.

3 Klart i ordet står det skrifvet,
I mitt dop Guds barn jag blef.
Der har Gud mig gifvit lifvet,
Och mitt arfsbref der han skref.
Får Guds Ande här mig föra
Till min lefnadsaftons slut,
Skall jag visst till slut få höra:
Kronan tag, du tjenat ut!

4 Jesus sjelf i ordet talar:
Det är min lekamen, tag.
O, hur ljufligt det hugsvalar
Själen, som är arm och svag!
Detta är mitt blod, som flutit,
Drick förlåtelse och frid!
Så han säger. Hvad vi brutit,
Det är glömdt till evig tid.

5 Vår rättfärdighet vi finna
Som ett fläckadt kläde blott.
Rening vi i Kristus vinna,
Han har i vårt ställe stått.
Han var helig och rättfärdig,
Hans rättfärdighet är vår.
Blott i den är själen värdig,
Ren i den för Gud hon står.

6 Så är ordets rena lära,
Nu till Kristus vi få gå.
Ej till helgon mer vi bära
Offer för att nåd undfå.
Kristi förbön blott kan gälla.
Sådan den på korset ljöd.
Trygt vid korset vi oss ställa,
Allt vi fått i Sonens död

c. Missionen.

183.

Moderato.

1. Tu - sen, tu - sen sjä - lar suc - ka Ut - i mörk - rets bo - jor än. Fast - än Je - sus köpt dem al - la Med sitt blod så dyrt i - gen. Fast - än han för dem sig gif - vit Ock i kor - sets bitt - ra död, Vandra de från ho - nom fjär-ran Ut - i o - ut - säg - lig nöd.

2 Ack, de känna icke honom,
Känna icke lifvets stig,
Veta intet om den kärlek,
Som för dem har offrat sig.
Julens glada änglahelsning:
Frälsaren är född åt er,
Har ej, lik en ljuflig solglimt,
Trängt i deras hjertan ner.

3 Vi, som fått Guds ord om händer
Och förstått, att Gud är god,
Vi, som funnit lif i Jesus
Och förlossning i hans blod,
Vi, som se i våra bygder,
Hur Guds rike framåt går,
Bröder, skulle vi ej känna
Hednaverldens nöd som vår!

4 O, så låt oss icke tröttna
Att så ut den ädla säd!
Senapskornet, minst af alla,
Blir till slut ett skuggrikt träd.
Må i tron vi stadigt bida
Efter Herrens arlaregn
Och hans eget verk befalla
I hans eget nådeshägn!

5 Herre, låt ditt rike komma
Dit det icke kommit än!
Öppna väg, der väg ej varit,
Och gif trogna såningsmän!
Samla hednaverldens skaror
Under korsets fridsbaner!
Vi förbida dig, o Herre.
Du är Gud och ingen mer.

184.

Andante risoluto

f

1. { Väl - digt går ett rop öf - ver land, öf - ver haf, Sti - ger mot him - me-lens sky - ar.
{ Släg - ten ef - ter släg - ten väl sjun - ka i graf, Ro - pet sig stän - digt för - ny - ar.

mf

Ge - nom märg och ben så skä-ran - de det går, Hed - na - fol - kens rop, som höjts i tu - sen år:

f

Ack, hur län - ge än drö - jer da - gen att gry, Kom - mer ej fräls - nin-gens tim - ma?

2 Vi i mörker gå på den suckande jord,
Hän mot förgängelsen ila.
O, hvem bringar oss ett hugsvalande ord,
Ord om förlossning och hvila?
Se, vi bida än, men natten är så lång,
Tröstlöst är vårt lif och tom vår glädjesång.
Ack, hur länge än dröjer dagen att gry.
Kommer ej frälsningens timma?

3 Hören I det ej, hur de klaga sin nöd,
Viljen I eder förbarma?
Vi, som funnit lif i vår Frälsares död,
Skyndom att hjelpa de arma!
Lifvet är så kort, ännu är tid att gå. [förstå:
Hvem vill ge sitt lif, hvem vill den suck
Ack, hur länge än dröjer dagen att gry,
Kommer ej frälsningens timma?

185.

Andante.

p

1. Ack, hem - lös och frid - lös jag van - drar nu här Med min - nen från bortfar - na da - gar, Och hvi - la jag sö - ker än här och än der, Och hå - net mig stän - digt led - sa - gar. Mig gna - ger en smär - ta, mig frä - ter en brand, Och het fly - ter tå - ren i främ - man - de land, Men in - gen för - står hvad jag li - der.

2 Nu stafven är viken från Israels fot,
Och Juda nu spiran ej förer,
Ej skjuter en telning från murknande rot.
Om Schilo ej längre man hörer.
Vi väntat i sekler, i tusental år,
Vi väntat en herde för Israels får;
En kom —men förförare nämdes.

3 Förr blef dock om sjutti år fängelset vändt
Och fångarna förda i ljuset,
Två tusende år snart Guds vrede har bränt,
Och ännu det ryker i gruset.
Nu tyckes mig splittrad den bergfasta grund:
Jag sluter med David ett evigt förbund
Och löftet jag aldrig förglömmer.

4 Ack, har han dock glömt både löfte och nåd.
Och vill han ej mer sig förbarma,
Och är det om intet, det eviga råd
Om frälsning för syndare arma?
Har fädernas gräsliga bön blifvit hörd,
Och var det Guds Son, som på korset blef förd?
O ve, huru blodet då ropar!

5 Förr doftande rök både morgon och qväll
Från offren betäckte Guds boning,
Nu ropande synder från Israels tjäll
Uppstiga och få ej försoning.
Jehova ej sänder oss någon profet
Sin vilja att tolka, ej Israel vet,
Hvar det sin Messias skall finna.

186 a.

Largo.

p

1. Vid älf- var - na i Ba - by- lon Hur tungt de da - gar flö - to! Vi

mf

min - des Si - on fjär - ran från Och bitt - ra tå - rar gö - to. I

f

pil - trän vid de strömmars lopp Vi häng - de vå - ra har - por opp. De

mf

strän - ga - spe - len kla - ra. Hvem vil - le spe - la mer i band, Hvem

f

sjun - ga i vår träl doms land. Hvem kun - de glad der va - ra?

2 Den goda tid var allt förbi,
De fröjdens år förgångna,
Bland hednahopar sutto vi
Som främlingar och fångna.
De bjödo oss med spe och tvång:
Upp, spelen, sjungen glädjens sång,
Som förr i Sions skara!
Hvem ville spela mer i band,
Hvem sjunga i vår träldoms land,
Hvem kunde glad der vara?

3 Jerusalem, din helgedom,
Om jag den kan förgäta,
Må tungan låda vid min gom
Och glöd mitt hjerta fräta!
Till dig, mitt hem af frid och ljus,
Min konungs borg, min faders hus,
Jag längta vill att fara.
Der får jag spela utan band,
Der sjunga i min frihets land,
Der först kan glad jag vara.

186 b.

Andantino.

mf

1. Vid älf - var - na i Ba - by - lon Hur tungt de da - gar flö - to! Vi min - des Si - on fjär - ran från Och bitt - ra tä - rar gö - to!

f

I pil - trän vid de strömmars lopp Vi häng - de vå - ra har - por opp, *p* De strän - ga - spe - len kla - ra.
Hvem vil - le spe - la mer i band, Hvem sjun - ga i vår träl - doms land, Hvem kun - de glad der va - ra?

187.

Andantino con moto.

1. Gör väl vid Si - on, du Si - ons Gud, Att det må hö - ja sin lof - sångs ljud! Att det må hö - ja sin lof - sångs ljud!
2. Gör väl vid Si - on, du Si - ons hopp, Att det må lyf - tas ur stof - tet opp! Att det må lyf - tas ur stof - tet opp!

3 Gör väl vid Sion, du Sions frid,
Att det må föras ur nöd och strid!

4 Gör väl vid Sion! Vi bedja så,
Tills Sion, frälsadt, hos dig får stå.

188.

Maestoso.

mf *rf* *p* *Cres.* *f* *p* *Cres.* *f* *f sf* *sf* *sf* *p* *Dol.*

1. Fa - der, för - bar - ma dig! Hed - nin-gars ska - ror i mörk-ret än fam - la. Upp - sök de vils - na, dem kal - la och sam - la, Led dem, o Her - re, på rät - tan stig, Fa - der, vi bed - ja dig.

2 Fader, förbarma dig!
Israel irrar i främmande landen
Långt från sin herde. O, tag dem vid han- [den,
Tänk på förbundet evinnerlig,
Fader, vi bedja dig.

3 Fader, förbarma dig!
Värdes de dina, o Herre, förena,
Att de i sanning och fruktan dig tjena,
Helga och rena ditt folk i dig,
Fader, vi bedja dig.

189.

Maestoso.

f

1. För hed - nin- gar - nas ska - ra, o Gud, vi bed - ja dig: Ditt e - van - ge - li - um åt dem för - un - na!
Bud - bä - ra - re - nas föt - ter på de - ras mör - ka stig Låt för dem frid och sa - lig- het för - kun - na!

p

Väl - sig - na vå - ra brö - der, som nu i- bland dem gå,

f

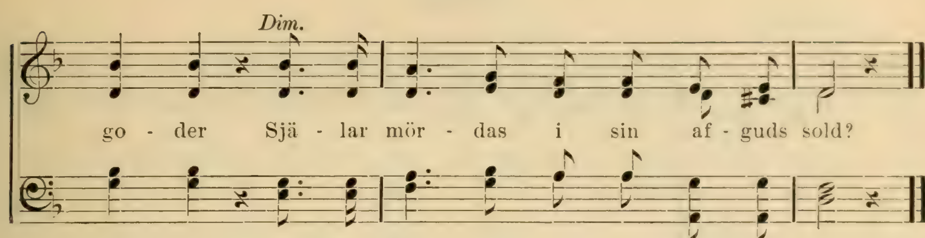
Och låt en väl - dig ska - ra, den in - gen räk - na må, En gång hos dig, o Je - sus, sa - ligt mö - tas!

190.

Tempo giusto.
Marcato.

1. Hö - ren I, hur mörkrets an - dar fläk - ta Si - na svar - ta vin - gar öf - ver oss, Hur i vil - lors träl - dom vi för- smäk - ta, Hur i dö - dens skug - ga vi för - gås? Hö - ren I, hur lun - dar, berg och flo - der Suc - ka un - der he - den- do - mens våld, Hur i tem - pel - grot - tor och pa-

Copyrighted 1892.

2 I, som bon i ljusets blomstergårdar,
Sälla slägten, som i tusen år
Gått bland kristendomens minnesvårdar
I profeters och apostlars spår!
I, som fån i solens ljus, det klara,
Plocka frukterna från lifvets träd
Och i Herrens ord, det underbara,
Egen trygt en oförgänglig säd!

3 O, förbarmen er, I folk, och sänden
Hjelp och frälsning till de skumma land!
Kommen, I Guds sändebud, och tänden
Evangelii lampa på vår strand!
Ack, om gudamänskan för oss talen,
Han, som äfven för oss arma dog!
Som en afgrund stor är hednadalen,
Der är rum för korsets lära nog.

4 Kanske stiga redan afgrundsmakter
Upp mot missionärens hjeltemod,
Kanske dricka dessa dunkla trakter
Kristnas tårar och martyrers blod.
Men Guds högra hand behåller segern,
Mörkret skingras, dagen gryr en gång,
Och af lappen, eskimån och negern
Sjunges Kristi rikes jubelsång.

5 Klingar icke re'n i hednaländer
Herrens höga, underbara pris!
Palmer grönska uti krigarhänder,
Öknar blomstra upp till paradis.
Derför upp att Herrens verk fullborda!
Se, han kommer! Rödjen väg och gån
Ut att möta Herren och hans smorda!
Hosianna, Jesus, Davids son!

191.

1. { Du har ju lof - vat, Her - re, att ök - nen blomstra skall. Att
Så tänk vid det - ta löf te på hed - na - verl-den all, Och

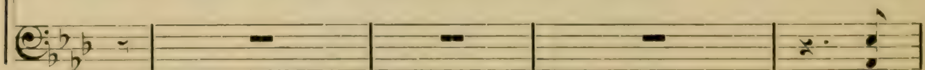

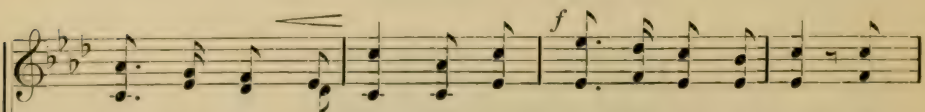
ö - de - mar - ken ock skall lu - stig va - - ra.
vär - des der din arm ock up - pen - ba - - ra!

Sänd ut till al - la trak - ter ditt e - van - ge - li - um, Att

det må bör - ja ly - sa i al - la mör - ka rum Och

p *Ritard.*

väc - ka lif i al - la dö - da hjer - - tan!

2 Det är ju ock din vilja, att ingen skall förgås.
Så se till dem, som än i mörker vandra!
Och såsom du, o Herre, besökt, förlossat oss
Besök, förlossa äfven dessa andra!
Låt frälsningsordet utgå och ljuda i all land,
Från Söderhafvets öar till Grönlands kalla strand,
Och samla folken under korsets fana!

3 Ack, utom dig, o Jesus, det fins dock intet lif
Och ingen tillflykt, ingen hjelp i nöden.
Kom derför med din Ande och lif åt verlden gif,
Den verld, för hvilken du har lidit döden!
Låt alla knän sig böja uti ditt dyra namn,
Och blif du för oss alla en trygg och säker hamn,
Der vi för evigt finna frid och hvila!

192.

Andantino.

mf p

1. Her - re Je - sus, när du sa - de: "Bed-jen, och I sko - len få!"

f p

Hvil - ken dyr - bar skatt du la - de Ut - i vå - ra hän - der då!

2 Oss besök, o Jesus, åter
Med din Andes pingstvind! Säg,
Att du all vår skuld förlåter
Och vill lära oss din väg.

3 Tänk i nåd på Josefs skada,
Bota Sions refvor än!
Låt oss snart få komma glada
Inför dig med lof igen!

4 Värdes med din Ande gifva
Tjenare, som så din säd,
Och låt senapskornet blifva
Till ett stort och skuggrikt träd!

5 Afvänd alla mörkrets pilar,
Lossa alla träldomsband!
Gif, att Herrens Ande hvilar
Ännu öfver detta land!

6 Men besök ock andra trakter
Af din vingård, att också
Nådesordets djupa schakter
Hednaverlden öppnas må!

7 Oss till fortsatt kärlek lifva,
Sjelf din boning bland oss tag!
Låt ett kraftigt amen blifva
Svaret på vår bön i dag!

193.

Largo.

f

1. Till - kom - me ditt ri - ke, o Her - re vår Gud, Till-
2. Du lof - vat i or - det en vild - mar-kens vår, Då

kom - me ditt ri ke på jor - den! Sänd ut di - na vit nen med
ök - nen skall stå lik en lil - ja. Vi bi - da der - ef - ter hvart

fräls - nin - gens bud. Sänd ut dem till sö - dern och nor - den Att
gry - en - de år, Och är det din nå - di - ga vil - ja, Snart

kal la och bju - da all verl - den, Att kal - la och bju- da all verl - den!
kom me den ti - den, o Je - sus! Snart kom - me den ti - den, o Je - sus!

3 Välsigna de vittnen, som gått i ditt namn
Att resa baneret der ute!
Din trohet dem vare en skyddande hamn,
Och ljufligt i famn du dem slute
Hugsvalande såsom en moder!

4 Var sjelf deras starkhet, med kraft dem [beklād,
Och lär dem att manligen strida,
Att utså i hoppet den himmelska säd
Och växten i tålamod bida
Af dig, som allena den gifver!

5 Och få de än vattna sin sådd med sitt blod,
Hvad nåd, hvad osägelig ära!
Så framgår ditt rike, du fridsfurste god,
Och så vill allt mer du oss lära,
Att nederlag ofta är seger.

6 Så kasta vi alla bekymmer på dig,
Du lofvat för allting att sörja.
Drag för oss på lifvets och sanningens stig,
Och låt i ditt namn oss re'n börja
Att tacka och lofva för segern!

194.

Andantino. *p*

1. O Je - sus, när jag tän - ker på Din dy - ra nåd mot mig, Jag min - nas vill de folk, som gå Än - nu på mörk-rets stig.

mf

2 Dig, Jesus, gifven är all makt
I himmel och på jord,
Och allt skall bli dig underlagdt,
Så är Guds löftesord.

3 Men ack, så många folkslag än
I dödens skugga bo
Förutan ljus från himmelen,
Förutan hopp och tro!

4 O Gud, du är ock deras Gud,
Din Son ock dött för dem.
Så kalle dina sändebud
De vilsna barnen hem!

5 Arbetare i skörden sänd,
Låt komma snart den stund,
Då Jesus, Frälsaren, blir känd
Kring hela jordens rund!

195.

Andante

1. Upp, krist - na folk, för - nim det rop, Som hed - nin - gar - nas
2. Så res dig i ditt krist - na värf, Ryck di - na brö - der

sto - ra hop I nö - den till dig sän - der! Din
ur för - derf, Var snar att dig för - bar - ma! Sänd

pligt, ditt an - svar ej för - gät, O, kom och hjelp oss,
lä - ra - re, sänd Her - rens ord, Låt Kri - sti kär - lek

lju - der det Från ö - ar, haf och län - der.
var - da spord Till hug - nad för de ar - ma!

3 De gå i mörker utan tröst,
De höra ingen vänlig röst
Om frälsning som vi andra.
Försjunkna uti synd och nöd,
Förutan hopp i lif och död
Ur verlden hän de vandra.

4 Hvi dröjer du, o kristenhet?
Du ej din Herres ankomst vet,
Din räkenskap du glömmer.
Skall hednasucken fåfängt gå,
Hur vill du väl för Gud bestå,
När han all verlden dömer?

196.

Andante.

mf *f* *ff* *p*

1. Till verksam-het för Kri - sti skull, Som tje - nat dig så kär- leksfull! Den väg, som mä - starn täcktes gå, Den höf - ves tje - na - ren ock - så.

2 Till verksamhet, gå raskt åstad,
Och gör din Faders vilja glad!
Om verlden hatar dig, hvad mer,
Blott Herren dig sitt bifall ger?

3 Till verksamhet, det är dock ej
Förgäfves för Guds rike — nej!
Den, som på en förhoppning sår,
En gång med glädje skörda får.

4 Än är det dag, än går det an,
Om natten ingen verka kan.
Så skynda dig, statt upp, och mins,
Att utan strid ej segern vinns.

5 Se, Jesus klappar på i dag
Och ropar till oss: Det är jag!
Hvem vill nu tjena Herren Gud?
O, hvem vill bli hans sändebud?

6 Ack, snart är tjenstetiden slut,
Och hvar och en har tjenat ut,
Han kommer snart, han nalkas dig
Och har sin stora lön med sig.

7 Framåt, framåt till kamp och strid,
Snart kommer han med segerns frid,
Snart klingar Jesu röst en dag:
Lyft upp ditt hufvud, det är jag!

197.

Andante.

p — mf — f — ff — p

1. Se här en frå - ga, bro - der, En frå - ga just till dig, Som
2. Säg, har du hört en stäm-ma, Som kal - lat dig ock - så Att

fun - nit frid med Her - ren, O, sva - ra, sva - ra mig: Säg,
ut i vi - da verl - den Med fri - dens bud skap gå, Pre-

vill du tje - na Je - sus Med an - de, själ och kropp, För-
di - ka fån - gar fri - het Från syn - dens hår- da band Och

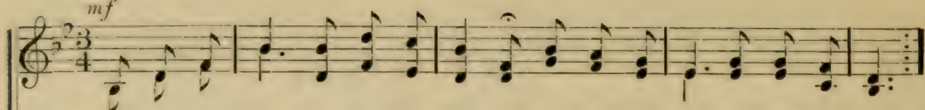
sa - ka allt för Je - sus, Allt sjelf - viskt off - ra opp?
Her - rens nåd för - kun - na I mör - ka hed - na - land?

3 Säg, har du mod försaka
Båd' lif och gods och gull
Och fader, moder, syskon
För Jesu Kristi skull
Och vitnesbördet bära
Om Jesus och hans död
Till dessa folk, som sitta
I hedendomens nöd?

4 O, har du hört den rösten,
Besluta dig i dag,
Och säg med ödmjukt sinne:
Ack, Herre, här är jag.
Jag vill mig sjelf försaka,
Jag lemnar allt för dig.
Dig vare pris, o Herre,
Att du har kallat mig!

198 a.

Andantino.

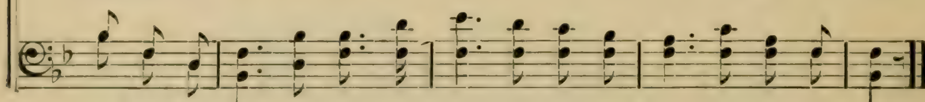

1. { Hvem skall jag sän - da? Hvem vill va - ra Mitt sän - de- bud till hed - na- folk,
För dem mitt fräls- nings-råd för kla - ra Och bland dem vandra som min tolk?

Hvem går att på de dy - stra rum För-kun - na e - van- ge - li - um?

2 Här är jag, Herre, fast ej värdig
Det höga kallet, sänd dock mig!
Mig rusta du, och jag är färdig
Att intill döden följa dig.
Dock — Petrus sade äfven så,
Men dig förnekade ändå,

3 Så gack åstad att verket börja,
Du plantar, och jag växten ger.
Om inga frukter du får spörja,
En annan tid nog frukt dock ser,
Om säden ej uppspirar strax,
Skall den dock gro och gå i ax.

4 Välan, i Jesu namn jag tager
Det höga värfvet på min lott.
Mot fjärran kuster hän jag drager
Med fröjd, om du är med mig blott.
O du, som återlöste mig,
Mitt hela lif jag offrar dig.

198 b.

Andante.

1. Hvem skall jag sän - da? Hvem vill va - ra Mitt sän - de-
bud till hed - na - folk, För dem mitt fräls - nings- råd för-
kla - ra Och bland dem van - dra som min tolk? Hvem går att
på de dy - stra rum För - kun - na e - van - ge - li - um?

Qvartett för mansröster.

Rit.

Hvem går att på de dy - stra rum För-kun-na e - van - ge li - um?

199.

Andante.

mf

1. Väl - sig - na, o Fa - der, de bud - skap du

sändt I verl - den ditt ord att för - kun-

f

na, Och gif, att ditt namn blir pre - di - kadt och

kändt, Allt fler af din kär - lek bli vun-

na Och fin - na vid kor - set sin fräls - ning!

2 Förlän dina budskap en lefvande tro,
Din Ande dem städs vare nära
Med hopp och med kärlek, med fröjdefull ro
I striden, att de till din ära
Må sprida ditt ljus uti mörkret!

3 Bevara dem, Herre, och skydda dem väl!
Osynlig, din hand låt dock märkas!
Haf kärleksfull omsorg om kropp och om själ,
Att så deras tro måtte stärkas
Att vänta din hjelp uti nöden!

4 Och lär oss, o Herre, att bedja för dem,
Dem bära i nöd och i fara,
Tills alla vi hunnit det saliga hem,
Der vi med de hedningars skara
Dig evigt få tacka och lofva!

200 a.

Maestoso.

f *mf* *f*

1. Re'n bå - dar mor - gon- stjer - nan, Att nat - ten är för - bi. Och
2. Och dagg från him - len fal - ler I mil - da sku - rar ner, Blott

mf

jor - dens sö - ner vak na Till bot och bätt - ring. Si.
stän - digt ny - a un - der Vårt häp - na ö - ga ser.

p *ff*

Hvar stil - la fläkt från haf - vet Oss brin - gar ny - a
Hvar bön om nåd be - sva - ras I rikt och här - ligt

mf

bud Om he - la folk, som bör - ja Att vän - da sig till Gud.
mått. Snart öf - ver he - la verl - den Guds An - des pingst-vind gått.

3 Se, hednafolken böja
Ock knä för Herren Gud,
Och tusen hjertan lyftas
I glada segerljud.
Och under tiden skyndar
En annan skara fram
Att söka nåd hos Jesus,
Det blödande Guds Lam.

4 Far fort, far fort att stiga,
Du nya nådesflod,
Sträck dig till alla länder,
Gör allas vilja god!
Far fort, tills Herren kommer,
Och stanna icke förr,
Än hela verlden öppnat
För Sions Gud sin dörr!

200 b.

QVARTETT.
Adagio.
mf

1. Re'n bå - dar mor - gon - stjer - nan, Att nat - ten är för- bi, Och jor - dens sö - ner vak - na Till bot och bätt - ring. *f*

p Si, Hvar stil - la fläkt från haf - vet Oss brin - gar ny - a bud *f* Om he - la folk, som bör - ja Att vän - da sig till Gud, *p* Att vän - da sig till Gud.

201.

Andante.

mf *f* *mf* *p* *f* *mf*

1. Till po - lens kal - la grän - ser, Till In - diens ängd så huld, Till
2. Guds all makt har der sä - te, Der syns hans fin - gers spår, Dock

flo - dens strand, som glän - ser I A - fri - ka af guld, Der
män - skan, hans be - lä - te, I dju - pa mörk - ret går. Väl

pi - sang - trä - den blom-ma, Till palm - be - vux - en jord, De
han ock der för - nö - jer Med gåf - vor u - tan mått, Men

kal - la oss att kom - ma Med Kri - sti dy - ra ord.
hed - nin - gen sig bö - jer För dö - da gu - dar blott.

3 Vi, som hans nåd fått smaka,
Hans ljus betrakta få,
O, skall vår ljusastaka
Inunder skäppan stå?
Må frälsning, frälsning skalla,
Må Herrens ord bli sändt,
Till dess bland folkslag alla
Messias' namn blir kändt!

4 Hans pris må vinden bära
Och vågorna ge svar,
Tills, likt ett haf af öra,
Från pol till pol det far,
Till dess vi frälsta skåda
Guds Lam, som dödadt var,
Bland oss för evigt råda,
Vår Konung, Gud och Far!

202.

Andantino.

1. Hung- ri - ga, tör - sti - ga sjä - lar, I al - la, Gläd - jen och fröj - den er,
2. Ljus skall det tän- da i mör - ka- ste ko - ja, Ljus i den mör - ka- ste,

Her - ren är när, Lå - ter sitt man - na nu rik - li - gen fal - la
sorgs - na - ste själ. Ar - ma - ste fån - ge i hår - da - ste bo - ja,

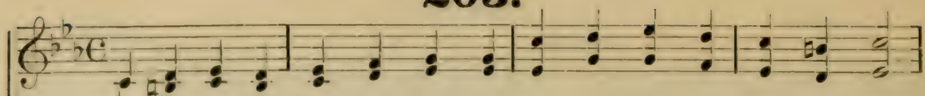
Och er det lef - van - de vatt - net beskär. Sö - der och nord,
Syn - dens och la - gens för - tap - pa - de träl, Kommer till ro,

Ritard. He - la vår jord *A tempo.* Snart är be - täckt med Guds he - li - ga ord.
När i sitt bo Skrif- ten han lä - ser med ån - ger och tro.

3 Öknen då blomstrar som fagraste lilja,
Källor uppspringa i torraste mark,
Helig och from blir den vrångaste vilja,
Svagaste själ blifver modig och stark.
Seger till sist
Vinner för visst
Så i all verlden vår Herre och Krist.

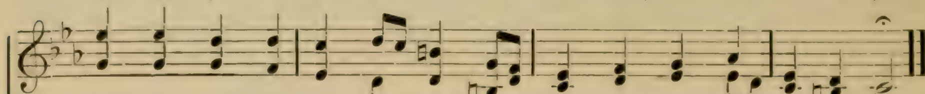
4 Tackom och lofvom! Tillkomme hans rike!
Gånge hans ord ifrån pol och till pol!
Dimmorna falle, och skuggorna vike,
Klar stråle nådens och sanningens sol!
Helige And'
Uti all' land
Sätt du med ordet hvart hjerta i brand!

203.

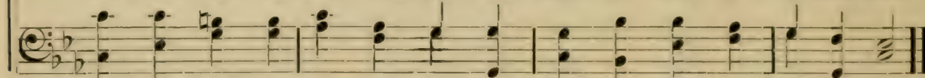

1. Her- rens ord går fram i verl - den, Fin - ner väg till hvar - je trakt.
2. Ljuf ligt går det fram och bju - der Nåd och fräls-ning, frid och tröst.

Lögn och o - tro fäl - la svär - den För dess star - ka se - ger-makt.
Ä - ra va - re Her - ren! lju - der Högt ur mil - li - o - ners bröst.

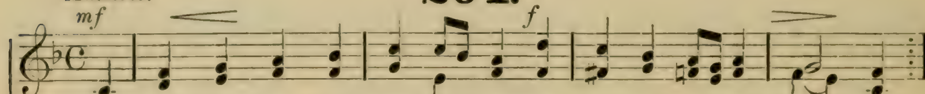

3 Af det sanna ordet krossas
Hedendomens mörka makt,
Själarna från synden lossas,
Som dem förr i bojor lagt.

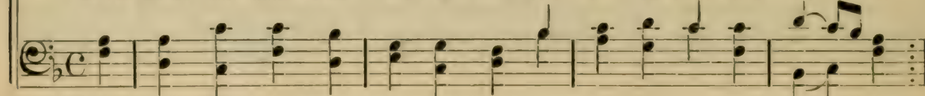
4 Jesus Kristus skall åkallas
Öfver allt på denna jord,
Sanningen skall blifva allas,
Tron i alla länder spord.

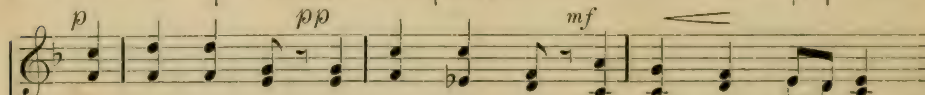
204.

Maestoso.

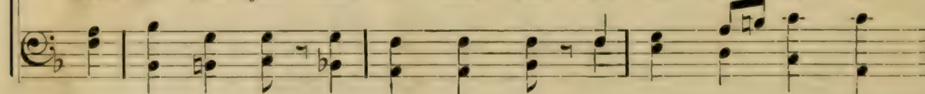

1. { Så långt, som haf - vets böl - ja går, Så vidt sig so - len tän - der,
Hvar helst ett män - sko - hjer - ta slår, Till al - la folk och län - der

Skall or - dets ljud Med fri dens bud Om Kri - sti ri - ke

fö - - ras, Hans ho - si - an - na bö - - ras.

2 Som nu hans ära strålar re'n
Kring Jafets berg och lunder,
Sems hyddor skola se hans sken,
Kams land skall se hans under.
All jordens rund
Af hans förbund
Skall varda helt omsluten,
Af nåden öfvergjuten.

3 Allt, hvad på jorden kallas stort,
Skall för hans glans förblekna,
Och slägten samlas till hans port,
Dem ingen mer kan räkna,
All kungaprakt,
All furstemakt
Hans herradöme prisa
Och honom lydnad visa.

4 Han inför Gud rättfärdighet
Har åt de sina vunnit,
Och frid af hans barmhertighet
I tron de hafva funnit.
Oss för hans skull
Är Fadern huld;
Pris Gud båd' när och fjärran,
All verlden lofve Herren!

205.

Maestoso.

3 Gör den eld du kom att tända
Allestädes uppenbar,
Att, hvart helst vi ögat vända,
Brinner kärlek, och ehvar
Sig ett mänskoanlet ter,
Man en vän och broder ser!

4 Ja, du vill vår bön uppfylla.
Dröjer det, det sker dock visst.
Hednafolken börja hylla
Dig, sin Konung, Jesus Krist.
Dig, som låter se bevis
Af din nåd och makt, ske pris!

206.

Andante.

1. Ack, sa - li - ga dag, som i hop - pet vi bi - da,
Då män - skor-nas släg - te för - loss - nin - gen fun nit
Då verl - den är vor - den Guds ri - ke till sist,
Och fol - ken be - kän - na, att Je - sus är Krist.
Då dö - den är dö - dad och syn - den för - svun - nen
Och fräls - nin - gens full - het för e - vigt är vun - nen!

2 Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida.
Dess strålar vi skåda på morgonens sky.
Än mörkret är mäktigt i dimmiga dälder,
Men dagen begynner på höjderna gry.
Han kommer att stilla de sörjandes trängtan,
Han kommer att fylla de heligas längtan.

3 Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida,
Då folken förenas i kärlek och tro
Och himmelens Herre på jorden är Konung
Och de i hans skugga få saliga bo,
Den dag, som fullkomnar de heligas böner,
Den dag, som vår tro med beskådande kröner.

4 Han kommer, han kommer, den dag, som vi bida,
Den ljusaste dag, som i verlden har grytt,
Då Herren allsmäktig allena regerar
Och satan och synd för hans anlete flytt
Och skapelsen, frälsad från synder och strider,
Förkunnar hans ära till eviga tider.

207.

Adagio.

p mf ff f p

1. Kär - lek af höj - den vär - des be - skä - ra, Lär oss att
2. He - ligt och tro - get lär oss att stri - da, Vil - ligt och

lef - va helt till din ä - ra! Vi - da kring jor - den
stil - la lär oss att li - da! Se - ger och hvi - la

gån - ge din lä - ra! Kom - me ditt ri - - ke!
lär oss att bi - da Sist i ditt ri - - ke!

IV. Tron.

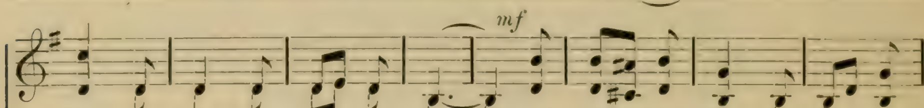
I. Bättringen.

208.

1. Vak upp, vak upp, hör på, ack, hör ett bud I - från din
2. Han sö - ker dig, och du slår dör - ren till. Han klap-par

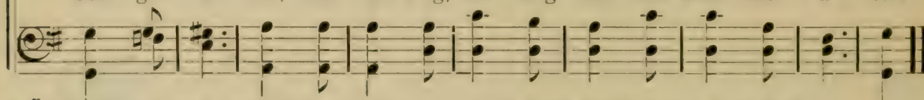

Ko- nung, från din Her- re Gud! Han, som dock främst har rät - ten
än, och du ej öpp- na vill. Men tänk, om så du ho - nom

till ditt hjer - ta, Han sö - ker dig, må - hän - da än med smär - ta.
bort - gå lå - ter, Att al - drig, al - drig mer han kom - mer å - ter!

3 Än är det tid, men kanske blott i dag,
Än står han der och hviskar: Det är jag.
Förspill då ej den dyra nådatiden,
Den är så vigtig, men så snart förliden!

4 Nu vill han in, förskjut ej honom då,
Betänk, att lif och död bero derpå!
Ack, endast den, som har Guds Son, har lifvet,
Ty lifvet är Guds Son, så står det skrifvet!

5 Se, nu är salighetens dag, se, nu
Står himlen dig till buds! Hvi dröjer du?
Tänk, om du snart inför din Herre träder
Och han får se dig utan bröllopskläder!

6 Ack, fly i tid till Herren Jesus Krist,
Han ensam är din Frälsare för visst,
Han ensam kan ditt onda hjerta rena,
Och reningsmedlet är hans blod allena.

7 Så bada fritt i denna helsoflod,
Sök lif och frid i Jesu dyra blod,
Och har du fått dess stora kraft förfara,
Så bed, att samma kraft må dig bevara!

8 Och har du fått förlåtelse och frid,
Så bida än i tron en liten tid!
Han sviker ej, han är dig alltid nära
Och som din herde vill dig trofast bära.

9 Ja, trofast han ock tar dig hem till sig,
Då blir ej döden någon död för dig,
Den blir ju blott en öfvergång till lifvet
För den, hvars namn i lifvets bok står skrifvet.

10 För den, hvars namn han på sitt hjerta bär,
Ett ljufligt bud det sista budet är.
Det hemtar dig blott till en Faders möte,
Och barnet mår dock bäst i Faderns sköte.

209.

Maestoso.

f ff mf f ff f f

1. Hvar är du? Hvar är du? Hvart skyndar du hän, O mänska, som dväl-jes i gru-set? Hvar döl - jer du dig i-bland lust-går-dens trän? Träd fram för din Her - re i lju - set! Så ro - par den him - mel - ska rö - sten.

2 Hvar är du? Hvar är du? Ack, trifves du [än
Der ute i synden och flärden?
Föraktar du ännu din himmelske vän,
Fördjupande dig uti verlden,
Den verld, som är fjärran från Herren?

3 När vill du då börja att söka den Gud,
Som snart skall din domare blifva?
När vill du begynna att akta hans bud
Och rätt i hans ord honom gifva?
Nu är den behagliga tiden!

4 Så tänk ej: Än lyser ju solen så klart,
Än är det för tidigt att börja.
Min Herre, han kommer dock icke så snart,
Nog hinner för själen jag sörja.
Nu vill jag ha glädje i verlden.

5 Din tid är dock Herrens, det blifver dervid,
Du kan ej en dag den förlänga.
Nu, nu får du komma, nu, nu är det tid,
Men en gång han dörren skall stänga,
Och då är för sent börja klappa.

6 Hvar är du? Hvar är du? Kanhända du
Beredt dig ett säkerhetsläger [ock
Af egna förtjenster och dygder, ändock
Allt sådant för Herren ej väger
Det ringaste grand i hans vågskål.

7 Din fromhet och renhet, hvad äro väl de
För honom, den helige, rene?
Nej, skall du bli helig, så måste det ske
Allenast igenom den ene,
Som gjordes till synd för oss alla.

8 Hvar är du? Hvar är du? Ack, har du för- [stått,
Att endast i Sonen är lifvet,
Och derför, så arm och eländig du gått,
Åt honom på nåd dig ock gifvit
Och funnit förlossning i blodet?

9 Då först är du säker, då först kan så här
Med glädje din Herre du svara:
Här är jag, här är jag, min Frälsare kär,
Och värdes du sjelf mig bevara,
Så är jag i trygghet för evigt.

210.

Moderato risoluto.

1. Lef - ver du det ny - a lif - vet Ut - i Je - su
2. Lef - ver du än - nu må - hän - da Syn - dens ty - gel

Kri - sti tro? Är ditt namn i him - len skrif - vet?
lö - sa lif, Tän - ker ej på lif - vets än - da,

Skall du i Guds ri - ke bo? O, jag frå - gar dig än - nu:
Blott på lif - vets tids - för - drif? O, jag frå - gar dig än - nu:

Lef - ver du? O, jag frå - gar dig än - nu: Lef - ver du?
Lef - ver du? O, jag frå - gar dig än - nu: Lef - ver du?

3 Men ett lif i synden är ju
Blott en död, en säker död.
Utan lif i Kristus är du
Ständigt stadd i dödens nöd,
Derför frågar jag ännu:
Lefver du?

4 Bed, att Jesus måtte väcka
Andens nya lif hos dig
Och det syndalifvet släcka,
Hvilket föder död af sig!
Fråga dig hvar enda dag:
Lefver jag?

5 Lefver jag till Herrens ära,
I hans fruktan stilla, nöjd?
Är ock mig hans Ande nära?
Är hans ord min högsta fröjd?
Herre Jesus, kom och blif
Sjelf mitt lif!

6 Blif mitt lif jämväl i döden,
Som en gång mig förestår,
Hjelp mig i den sista nöden,
Att med dig jag lefva får,
Lefva som din kära brud
Sist hos Gud!

211.

Andantino.

mf

1. Kom, vilsna själ, som irrar här Ditt hem så fjärran från! I himlen festen tillredd är, Gud kallar hem sin son.
2. Du själ, som nu betungad är, Du bjuds till Lammets fest. En hvar, som suckar, lider här, Är der en väntad gäst.

Kör. *f*

Jag vill ej här i brist och nöd Förgås i fjärran land. I Faderns hus är öfverflöd, Och rik är Faderns hand.

3 O du förlorade, vänd om!
Din Fader kallar dig.
Han ropar kärleksfullt: Blott kom,
Du vilsna barn, till mig!

4 Och Fadern ser dig fjärran från,
Hans famn dig öppen står,
Han kysser dig, du är hans son,
Och arf du åter får.

212.

Adagio.

p f f p pp

1. Vänd om, kä - ra själ, hör, Gud sä - ger: Vänd om! Och Je - sus dig bju - der, han bju - der dig: Kom! Och An - den dig ro - par, han kal - lar dig än, Och äng - lar - ne vän - ta, de vän - ta dig hem.

2 Dröj derför ej längre, kom, just som du är,
Så hård, trög och kall till din Frälsare kär!
Han vill sig förbarma, han ropar just: Kom,
Kom, syndare fattig, kom, syndare, kom!

3 Och komma är endast att höra och tro.
Hör ordet om Kristus, och du skall få ro.
Guds lag han uppfylde och skulden borttog,
Och det uppå korset den dagen han dog.

4 Och låt det nu gälla som lösen för dig,
Att Jesus för dig då sjelf offrade sig,
Ack, lita derpå, o, det evigt är nog
För dig och för mig, att vår Jesus, han dog.

5 Så hör, kära själ, hör hembjudningen då!
Här är du en främling, det kan du förstå.
Ditt hem är der ofvan, hos Jesus att bo,
Tillsammans med änglar och helgon i ro.

213.

Con anima.

2 Ack, visste du, hvad syndarn måste hända
När lustans dröm med nådens tid förgår,
Du skulle snart med bön till den dig vända,
Som nu med öppen famn framför dig står.
Ack, hvilken salig dag du fick,
Om du begynte detta ögonblick!

3 Ack, visste du, hur godt det är att ega
Guds nåd, hur ljuft att höra Jesus till,
Du skulle visst ej mer mot honom säga,
Han, som dig än så gerna frälsa vill.
Ack, hvilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesus gick!

4 Ack, visste du, hur godt det är att hvila
Med trötta själen uti himlens hamn,
Du skulle ej till usla brunnar ila,
Men söka målet i din Frälsar's famn.
Ack, hvilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesus gick!

5 Ack, visste du! Du visste, om du ville.
Hvi dröjer du? Statt upp, re'n dagen gryr!
Ej mera nådens korta tid du spille,
Gör bättring snart, ja, snart, ty tiden flyr!
Ack, hvilken salig dag du fick,
Om du nu genast fram till Jesus gick!

214.

Con anima.

f p mf f Rit

1. Se, da - gen är så skön! Vill du ej him - len vin - na? I
2. Än kan du fräls-ning nå, Om Je - sus nu du sö - ker, Än

dag ditt hjer - tas bön Kan till Guds hjer - ta hin - na. Gack
kan du till - gift få, Än Gud sin nåd för - ö - ker. Än

ut från syn-dens land, Dig läng - re ej be - drag, Tag
bju - der han sin hand, Ack, själ, den han - den tag! O,

Je - su trog - na hand, Tag den i dag, i dag!
sök ett bätt - re land, Sök him - len nu, i dag!

3 Som barnet ej får ro,
Förr'n det hos modern hvilar,
Så kan ej trygg du bo,
Förr'n du till Jesus ilar.
Han ensam frälsa kan,
Sjelf är du allt för svag,
Dig hjelper ingen ann,
Sök honom, sök i dag!

4 Ack, dunkla evighet,
Min själ för dig förskräckes.
Du ingen ända vet.
Af natt min själ betäckes.
O, nu jag vill stå opp.
Mitt hjerta, Herre, tag,
Förläna nåd och hopp!
Jag söker dig i dag!

215.

Adagio.

1. Se, nu är sa - lig - he - tens dag för han - den. Nu klap-par Je - sus på ditt hjer-tas dörr.
Säg, har han ej, den go - de, trog - ne An - den, Stått der och klappat mån- ga gån-ger förr?
O, må han kom - ma in och gif - va dig Det lif, den sa - lig - het han för med sig! sig!

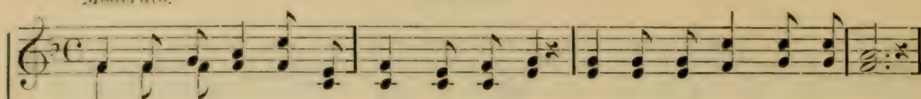
2 Ack, utan honom fins ej lif i verlden,
Der är så dödt, der är så tomt och kallt.
Men går han med dig under lefnadsfärden,
Du i hans kraft skall öfvervinna allt.
Han vara vill din visdom och ditt råd
Och leda dig hvar dag uti sin nåd.

3 Säg, har han icke rätten till ditt hjerta?
Besinna dock, hur han har älskat dig,
Hur han med djup, osäglig, bitter smärta
Och korsets död en gång dig köpt åt sig!
Han vill ej mista hvad han aktat värdt
En sådan lösen, mer än lifvet kärt.

4 Han tog dig upp i sina hulda armar,
Ack, re'n i lifvets första morgonstund,
Och ännu lika huld, han sig förbarmar,
Ty lika fast står än hans fridsförbund.
Han älskar dig med evig trofasthet,
Så blif då hans för tid och evighet!

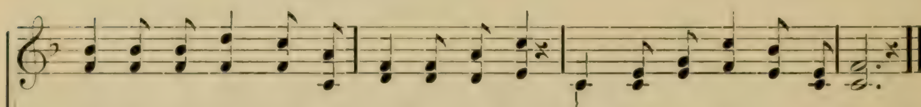
216.

Moderato.

1. Ti - den för-svin-ner så snart som en dröm, År ef - ter år i - la bort.

Lif- vet för-svin - ner likt bru-san - de ström Och är så kort, är så kort

2 Dag, som har gått, kommer aldrig igen,
Så lyder vexlingens bud.
Dock blir ej glömdt, hur vi använda den,
Nej, det står tecknadt hos Gud.

3 Födas och lefva och bortdö till slut,
Allt är blott möda och strid.
Ack, huru snart släcks ej lifslampan ut!
Kort är vår vandring och tid.

4 Barn ryckas bort från föräldrar och lek,
Ynglingen ligger der död,
Jungfrun på båren nu hvilar så blek,
Nyss var hon blomstrande röd.

5 Fader och moder få lemna de små,
Gifvande jorden sin gärd.
Dödsängeln kallar, och vi måste gå
In i den eviga verld.

6 Låt då ej verlden bedåra din själ,
Nej, fly till Jesus i dag!
Och då för evigt skall det gå dig väl,
Ja, så är Faderns behag.

217.

Adagio.

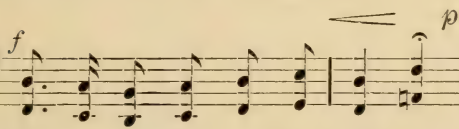
1. Dy - ra själ, har det dig smar- tat, Att en syn - da - re du är?
Har det gått dig djupt till hjer- tat, Att dig Je - sus hål - ler kär?

Är du o - säll u - tan ho- nom? Har du fått en skatt i ho-nom?

Vill du lef - va, dö för ho - nom? Är blott han din själs be - gär?

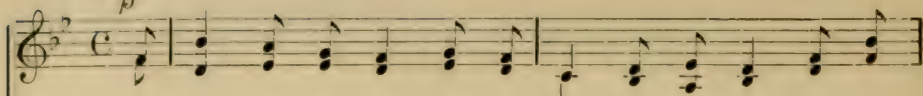
2 Säg, har du Guds Ande låtit
Straffa dig och derom bedt?
Har du öfver synden gråtit
Och i tron på Jesus sett?
Har hans kors din räddning blifvit?
Har hans död dig lifvet gifvit?
Har du Jesus hjertat gifvit?
Är du nu med honom ett?

3 Kanske håller dig ett hinder
Hemligt qvar i verldens lopp?
Kanske blott *en* synd dig binder,
Allt för kär att offras opp?
Vakta dig, o, låt den fara!
Annars skall den synden vara
Dig en osäll, dödlig snara,
Som förderfvar själ och kropp.

4 Jesus med en kärlig ifver
Vill, att allt du honom ger.
Då han själens brudgum blifver,
Tål han ingen annan mer.
Han vill all din synd förstöra,
Han vill ensam säll dig göra,
I sin famn dig ständigt föra,
Tills du honom evigt ser.

218 a.

Larghetto.

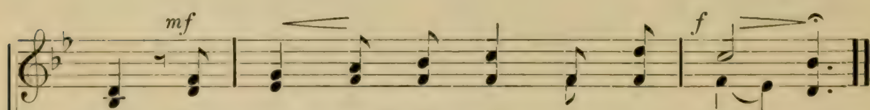
1. Hvem klap - par så sak - ta i af - to - nens frid På ditt
2. Må - hän - da du hör - de det klap - pan - det förr Och den

hjer - ta? Hvem nal - kas med läk - dom, så ljuf - lig och
rö - sten? Hvi drö - jer du än - nu att öpp - na din

blid, För sjä - lens för - bor - ga - de smär - ta?
dörr För lif - vet, för him - mel - ska trö - sten?

3 Du känner det ofta så ödsligt och kallt
Midt i verlden,
Du känner det nästan, som fattades allt,
Trots glansen af yrande flärden.

4 Hvar ros här på jorden sitt törne ju har,
Men den friden,
Som Jesus dig ger, intet törne har qvar,
När dagen en gång är förliden.

5 Hvad är ock på jorden all ära och glans
Och all lycka
Mot lyckan och äran att helt vara hans
Och låta af honom sig smycka?

6 Så öppna i dag för den vän, som så huld
Dig begåfvar
Med skatter, långt bättre än Indiens guld,
Och krona och rike dig lofvar!

218 b.

Adagio.

1. Hvem klap - par så sak - ta i af - to - nens frid På ditt
2. Må - hän - da du hör - de det klap - pan - det förr Och den

hjer - ta? Hvem nal - kas med läk - dom, så ljuf - lig och
rö - sten? Hvi drö - jer du än - nu att öpp - na din

blid, För sjä - lens för - bor - ga - de smär - ta?
dörr För lif - vet, för him - mel - ska trö - sten?

3 Du känner det ofta så ödsligt och kallt
Midt i verlden,
Du känner det nästan, som fattades allt,
Trots glansen af yrande flärden.

4 Hvar ros här på jorden sitt törne ju har,
Men den friden,
Som Jesus dig ger, intet törne har qvar,
När dagen en gång är förliden.

5 Hvad är ock på jorden all ära och glans
Och all lycka
Mot lyckan och äran att helt vara hans
Och låta af honom sig smycka?

6 Så öppna i dag för den vän, som så huld
Dig begåfvar
Med skatter, långt bättre än Indiens guld,
Och krona och rike dig lofvar!

219.

Con anima.

mf

1. Kär - lek u - tan grän - ser, Lif i sig Här - lig - he - tens
2. Just på dig han vän - tat Da - gar, år, För din synd han

Ko - nung I dag nu bju - der dig.
gju - tit Så mån - gen smärtans tår.

Kör. *f*

Se, han vän-tar, be - der, klappar. Öpp - na blott! *p* Se, han vän - tar, be - der, klap-par. Öpp - na nu!

3 Lemnar du hans möda
Utan lön?
Glömmer du hans godhet,
Hans kärlek, rik och skön?

4 Snart den dagen kommer,
Syndaträl,
Då ur dina händer
Han kräfva skall din själ.

5 Hör, hans milda kärlek
Ropar: Kom!
Och ditt lif, så ovisst,
Dig säger: O, vänd om!

6 Glädjen, som här vinnes,
Snart förgår,
Men hos Herren Jesus
Du evig glädje får.

220.

Andantino

1. Herren står vid hjertats dörr, Mänska, vill du öppna? Syndaloppet han väl stör, Syndasorg väl hjertat rör, Men hans nåd ger sötma. Syndare, o, lyssna, hör, Vill du icke öppna?

2 Se, Guds dyra offerlam,
Ropar till oss alla:
Kom uti min öppna famn,
Lär dig att mitt helga namn
Uti tron åkalla!
Mänska, vill du väl, att han
Nu skall fåfängt kalla?

3 Kom till mig, o Jesus god,
Öppna du mitt hjerta,
Rena mig uti ditt blod,
Denna sköna helsoflod,
Från all syndens smärta!
Kom, o Jesus, Herre god,
Bo uti mitt hjerta!

221.

Andante.

mf

1. En främ-ling klap-par på din dörr, Han klap-par nu, han klap-pat förr, Han vän - tat län - ge. vän - tar än. Hvi öpp-nar du ej för din vän?

2 Med villigt hjerta, öppen hand
Han söker dig i fjärran land,
Han vill dig stora gåfvor ge
Och dig sin rika nåd bete.

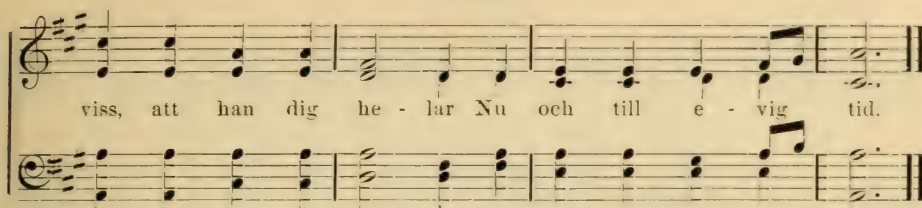
3 Låt upp, ty intet mänskobröst
Af någon gäst fått större tröst.
Ej någon tolka kan, hur stor
Den glädjen är, der Jesus bor.

222.

Con anima.

mf

1. Dig Je - sus kal - lar. Ha - sta Att öpp - na hjer - tats dörr Och för hans fot dig ka - sta! Det bor - de skett långt förr. Säg ho - nom. hvad dig fe - lar, Bed om hans hjelp, hans frid! Var

2 Dig Jesus kallar. Striden
För dig han kämpat ut.
Dig vill han skänka friden,
Den frid, som ej tar slut.
Till brud vill han dig välja,
Dig evig nåd bete,
Att se'n du må förtälja
Med pris hvad han täcks ge.

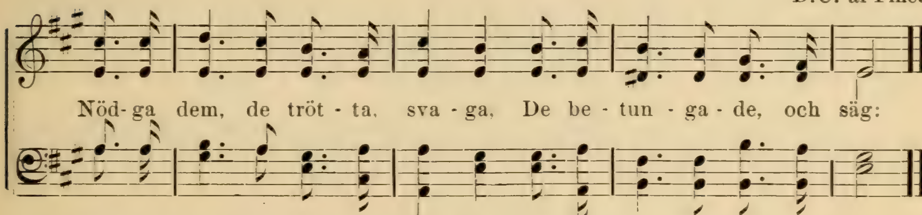
3 Ack, när så Jesus bjuder
Sin nåd, sin frid åt dig,
Och när hans maning ljuder
Så huld på lifvets stig,
Dröj icke, hasta, ila
Att fatta vännens hand!
Vid den du trygt kan hvila
Och hinna lifvets land.

223.

Andante animato.

D.C. al Fine.

2 Nödga dem, ja, alla, alla,
Hedningar och judar än!
Och den rike och den höge,
O, förgät ej heller den!
Nödga dem, se, Fadern löper
Huldt mot dem, som vända hem!
Skor och ring och högtidskläder,
Allt han redo har för dem.

3 Nödga dem, de unga, glada,
Lifvets vårdag är så kort.
Må de ej i tanklös yra
Leka, drömma denna bort!
Nödga dem, de halta, blinda,
Jesus helar än i dag.
Och han hviskar än som fordom:
"Rädens icke, det är jag!"

4 Nödga dem, de arma, qvalda,
Blödande af syndens sår!
Säg dem, att den gode herden
Söker hvart förloradt får.
Dagen snart till afton skrider,
Månne nästa stund är din?
O, så mins då Herrens uppdrag:
"Nödga dem att komma in!"

224.

Con anima.

f mf

1. Kom hem, kom hem! Lju - der Fräl - sa - rens röst, Och ditt qval - fyl - da bröst Skall hos ho - nom få tröst.

Kör.

f p

För lo - ra - de son, Kom hem, o, kom hem! Kom hem! Kom, o, kom hem!

2 Kom hem, kom hem!
Se, hur mörkret går på!
Säg, hur länge vi så
Skola väntande stå?

3 Kom hem, kom hem!
Som du är, kom nu fram
Med din sorg och din skam
Till det milda Guds Lam!

4 Kom hem, kom hem!
Gå ej längre i nöd!
Här fins vänner och bröd,
O, hvi vill du bli död?

225.

Largo.

1. Har du frid? O själ, be - sin - na, Hvad det or - det

in - ne - bär! Har du lå - tit Gud dig fin - na,

Me - dan han än - nu är när? O, för-spill ej nå - dens tid:

Har du frid? O, för-spill ej nå - dens tid: Har du frid?

2 Har du frid med Gud i höjden,
Har han dragit dig till sig?
Har en droppe af den fröjden,
Som han ger, fått rum hos dig?
Har du under kamp och strid
Dock Guds frid?

3 Eller lefver du i verlden,
Främmande ännu för Gud?
Har du än din lust i flärden,
Glömsk utaf din Faders bud?
O, besinna dock i tid:
Har du frid?

4 Står du tvekande och dröjer,
O, hvi dröjer du väl än?
Verlden dig ej helt förnöjer,
Men du vill ej lemna den.
Dock, hur går det dig dervid:
Har du frid?

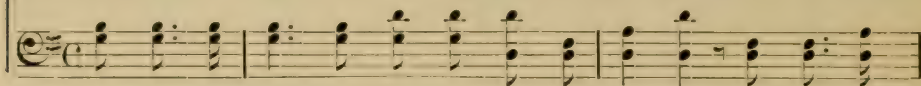
5 Har du frid, ack, har du funnit
Lif i Jesu dyra blod,
Som för dig från korset runnit,
Se då upp med sorgfritt mod:
Sjelf han då till evig tid
Är din frid!

226.

Con anima.

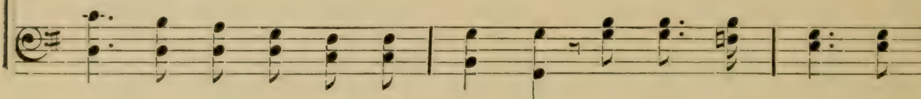

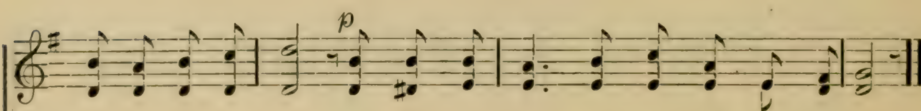
1. O, vill du ic - ke vän - da om till Her - ren, Du ar - ma
2. Du kan bli frälst från syn - dens skuld och smär - ta, Du kan få

själ, som går från ho - nom fjär - ran? Hvi vill du dö i
frid med Gud ut - i ditt hjer - ta, Du kan bli klädd i

di - na syn-der, då Guds Son har dött för dig, för dig ock - så?
Lammets bröllopsskrud Och få med di - na ö - gon skå - da Gud.

3 Hvi vill du icke då? Ack, svara, svara!
Hvad kan i verlden dig så vigtigt vara?
Hvad gäller valet? Tänk i tid derpå,
Att du för sent dig icke ångra må!

4 Vill du väl himmelen för jorden sälja,
Och död för lif och stoft för perlor välja?
När såg du, att en kung sin krona gaf
I byte mot en ringa tiggarstaf?

5 I syndens tjenst ej mycket är att vinna,
Men desto mera ångest skall du finna
Ja, ångest, qval och nöd af alla slag
Och så till slut, till slut en domedag!

6 Än räcker dock den dyra nådetiden,
Och än är ej din sökningsdag förliden.
Så välj då, medan valet än är fritt,
Men glöm blott ej, att snart det är ej ditt!

227.

Moderato. *mf*

1. O, hur mån-gen i verl-den för-glöm-mer, Att lif-vet här ne-re är kort.
Mån-gen få-fängt om sa-lig-het dröm-mer, Tills en gång han död bä-res bort.
Mån-gen som-nar ock sä-ker i dö-den, Som sig ut-i lif-vet har ment *mf* Tro på Gud, men i e-vig-hets-glö-den Han suc-kar: Jag kom dock för sent!

2 Mången går hela lifvet bedragen,
Sig säkert tror vara Guds barn,
Fastän aldrig han ut blifvit tagen
Som fången ur fiendens garn.
Fastän aldrig med Herren förenad
I tron med sitt hjerta, han ment:
Jag väl också i blodet är renad.
Bedragen han ser sig för sent.

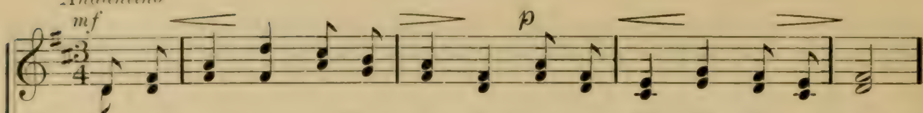
3 Mången yngling med ifver beträdde
Den väg, som till himmelen bär,
Och i hoppet sig innerligt glädde
Att vara der Frälsaren är.
Men den ifver i början han kände
Med Herren att vara förent
Snart tog slut, sig till verlden han vände,
Till himmelen kom han för sent.

4 O, så mången på yttersta dagen,
När änglabasunen man hör,
Fram skall skynda, af häpnad betagen,
Och söka än nådenes dörr.
Men, o ve, när han då ser den sluten,
Ej öppen, som han hade ment,
Full af fasa han ropar: Förskjuten
Jag är, ty jag kommer för sent!

5 O, så mången, så mången blir dårad
I verlden af olika ting
Och för evigt får se sig förlorad.
O Gud, må jag se mig omkring,
Att jag ej, om mig Jesus har funnit
Och hjertat hans blod tvagit rent,
Må en dag, när som lifvet utrunnit,
Få klaga: Jag kommer för sent!

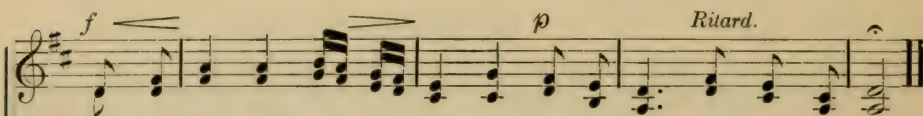
228.

Andantino

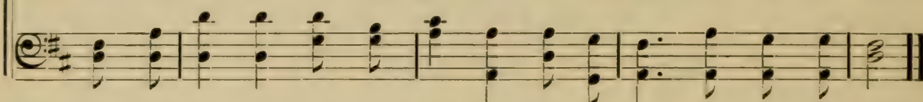

1. Har du mod att föl - ja Je - sus, Hvad det än må ko - sta dig?
2. Har du mod att bli en kri - sten Och ta ste - get rik- tigt ut?

Har du mod, när verl - den hå - nar Och till mot - stånd re - ser sig?
Har du ic - ke mod att bör - ja, O, hur går det då till slut?

3 Icke kan den staden döljas,
Hvilken ligger på ett berg?
Icke kan den tro fördöljas,
Hvaraf lifvet har sin färg?

4 Ack, har Kristus endast blifvit
För ditt hjerta riktigt stor,
Se, då måste du bekänna
Inför verlden, hvad du tror.

5 Verldens ogunst eller bifall
Gäller sedan intet mer.
Kristi ära blir det enda,
Hvarpå tron i allting ser.

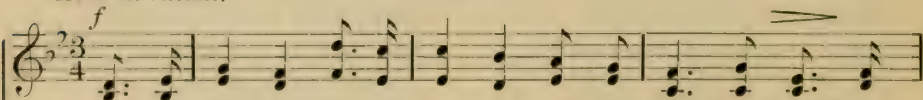
6 Pröfva dig, det gäller lifvet,
Den, som ej är med, är mot.
Har du hittills motstått Herren,
Fall i dag till korsets fot!

7 Bed om tillgift, bed om rening
Uti Jesu Kristi blod!
Bed om nåd att följa honom,
Bed om heligt hjeltemod!

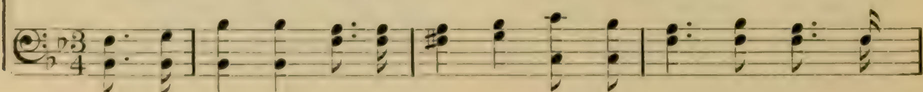
8 O, besinna, hvad det kostar,
Öfverväg din sak i tid!
Korset först och kronan sedan,
Strid och sedan evig frid.

229.

Moderato risoluto.

1. "Har du mod att föl - ja Je - sus?" Lju - der frå - gan mån - gen

gång. Se dock här en an - nan frå - ga, Framställd i min enk - la
sång: Har du mod att blif- va bor - ta, När din Ko - nung kal - lar
dig, Kal - lar dig till e - vig gläd - je, E - vig sa - lig - het hos sig!

2 Har du mod att välja döden,
När dig lifvet bjudes än?
Har du mod att låta Jesus
Ohörd vända om igen?
Har du mod att vända ryggen
Till Guds rikes bröllopssal
Och i stället sorglöst vandra
Mot ett djup af evigt qval?

3 Har du mod att ännu drömma
Om ett lif af lycka här,
Fastän du så många gånger
Sett, hur arm den lyckan är?
Rikedomen tar ju vingar,
Nöjets rosor falla af,
Och du kastas kring i verlden,
Likt ett spån på stormigt haf.

4 Har du mod att nalkas grafven
Utan något grundadt hopp,
Mod, när evighetens portar
Snart för dig ock springa opp?
Har du mod att slå i vädret
Herrens maningar och bud?
Har du mod att utan Jesus
Träda för all verldens Gud?

5 O, besinna dig, han kallar,
Kallar dig i nåd ännu!
Skall han väl förgäfves kalla?
Dyra själ, hvi dröjer du?
Lyssna till hans Andes maning!
Hör, ack hör, han klappar än!
Har du mod att längre sluta
Hjertats dörr för denne vän?

230.

Con anima.

1. Vill du gå med till him - len, Så låt oss föl - jas åt. Trots
2. Vi öf - ver - vin - na vi - da Ut - i hans kraft, ty han Är

sa - tans al - la pi - lar Och li - sti - ga för - såt! Han
mäk - tig i de sva - ga, Dem han sig ta - git an. Vi

vil - le ger - na hin - dra Vår gång till him - me - len, Men
jub - la re'n i hop - pet, Ty stri - den för han sjelf, Och

star - ka - re är Je - sus, Vår go - el och vår vän.
se - ger - pal - men vin - kar Vid lif - vets kla - ra älf.

3 Vill du ej fly till Jesus
Och finna salig ro
Och i hans sår en fristad,
Der du kan säker bo?
I verlden är så stormigt,
Så mörkt, så tomt, så kallt,
Hos Jesus är så stilla,
Med Jesus får du allt.

4 Så låt oss gå till Jesus,
Och låt oss akta på,
Att vi ej bli tillbaka
Och andra kronan få.
Är handen satt till plogen,
Må vi ej se oss om,
Vill du gå med till himlen,
Så skynda dig och kom!

231.

Andantino. *mf*

1. Är det öds - ligt och mörkt och kallt I ditt hjer - tas hus.
Sö - ker få - fängt du frid och ro Här bland stoft och grus,

f

Då har Je - sus, all verl - dens ljus, Än ej gått upp der in - ne.

p

Ty der han får ly - sa in, ger han ett an - nat sin - ne.

2 Fattas något, du vet ej hvad,
Fly till Jesus blott.
Om du än ej förstår dig sjelf,
Han förstår dig godt.
Han, som gåfvor för alla fått,
Han ock din goel blifvit, [lifvet.
Men om du ej honom hafver, hafver du ej

3 Hungrar, törstar du midt ibland
Verldens tidsfördrif,
Han det lefvande brödet är,
Som ger verlden lif.
Honom, honom ditt hjerta gif,
Han stilla kan dess längtan, [och trängtan.
Han kan rikligt tillfredsställa all din törst

4 Ack, hur trofast han älskar dig!
Hör, han klappar på!
Skall han icke, den vännen god,
Slippa in också?
Skall han längre der ute stå,
Skall han ej få ditt hjerta? [hans smärta?
Är det sådan lön du honom ger för all

5 O, vak upp då, vak upp, tag mot,
Hvad han har med sig:
Nåd, förlåtelse, lif och frid,
Allt, som fattas dig!
Han har nog för båd' dig och mig,
Ja, öfvernog för alla. [mar falla!
Må vi tro hans kärlek blott och i hans ar-

232.

Largo

1. O min vän, har Her - ren skrif - vit Nam - net ditt Ut-
i sin bok? Har du Je - sus hjer - tat gif - vit,
På dig ta - git Her - rens ok? Har du fun - nit Je - sus än,
Dy - re vän? Har du fun - nit Je - sus än, Dy - re vän?

2 Har du tänkt, hvad slutet blifver
På ett lif i synden här?
Domen åt dig sjelf du skrifver,
Syndens lön ju döden är.
Hör, hur Jesus kallar dig:
Kom till mig!

3 O, så skynda då tillbaka
Till din Frälsare och Gud!
Verldens lust och fröjd försaka,
Lyssna till hans kärleksbud:
O, mitt arma barn, vänd om!
Skynda, kom!

233.

Andante.

p *fz* *p*

1. Syn - da - re, hör, du, som li - der nöd: Vä - gen till kor - set är

fri. Je - sus för dig blef på kor - set död,
Vä - gen till kor - set är fri. Kom med din bör - da, lägg
ned den här. Qvitt du den blif - ver, hur tung den är. Kom, kä - ra
själ, kom i dag, ty si, Vä - gen till kor - set är fri.

2 "Detta allt låter nog godt och väl",—
Vägen till korset är fri.—
"Men jag är ännu en syndens träl,"—
Vägen till korset är fri.—
"Vägen är fri, ja, men ej för mig,
Ännu jag vandrar på orätt stig."—
Kom då, o själ, kom i dag, ty si,
Vägen till korset är fri.

3 "O, hvad jag hör! Är det verkligt så?"—
Vägen till korset är fri.—
"Får jag då genast till Jesus gå?"—
Vägen till korset är fri.—
"Ja, men jag känner ju ej min nöd,
Tro mig, med mig är det bara död."—
Kom då, o själ, kom i dag, ty si,
Vägen till korset är fri.

4 "Skall jag då ej blifva synden qvitt?"—
Vägen till korset är fri.—
"Men är då detta ej allt för fritt?"—
Vägen till korset är fri.—
"Detta jag hört om och om igen,
Står mig den vägen väl öppen än?"—
Kom, kära själ, kom i dag, ty si,
Vägen till korset är fri.

5 Hör nu, o själ, att för hvar och en
Vägen till korset är fri.
Kom, blott vid korset kan du bli ren.
Vägen till korset är fri.
Upp från det läger, der nyss du sof,
Höj till din Frälsare tack och lof!
Dröj icke längre, kom nu, ty si,
Vägen till korset är fri.

234 a.

Adagio.

1. Öp - pet står Je - su för - bar - man- de hjer- ta. Kär - le-kens ar - mar och nå - de - nes famn.
Är det väl skäl att för-smäk - ta i smär-ta, Då du får ank - ra i säll - he- tens hamn? Brudgummen Je - sus ju kär - ligt dig mö - ter, Ro - par: O brud, mig ditt hjer - ta helt gif! Är det väl rätt, att din vän du bort - stö - ter, Som till din lö - sen har gif - vit sitt lif?

2 Verlden i Jesus försonad är vorden:
Han på sitt hjerta hvar syndare bar,
När på sitt kors, mellan himlen och jorden,
Han vår förlossning och skuldoffer var.
Skulden utplåntes, när blodskällan flödde,
Syndaregistret vid korset han slog.
Domaren sjelf för dödsfångarna dödde:
Gud är försonad, och vi hafva nog.

3 Kommen då, själar, ja, syndare alla,
Tagen här dubbelt för hvarje ert brott!
Ha vi än alla i Adam måst falla,
Har dock vår Jesus alltsammans gjort godt.
Är det väl rätt, att förlossade trälar
Hålla sig sjelfva i träldomen qvar?
Nej, må vi hellre som frigjorda själar
Lofva i frihet vår nådige Far!

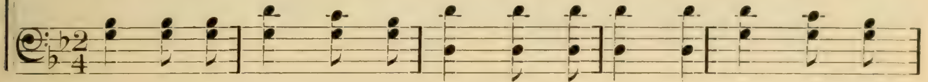
4 Mildaste Jesus, min salighetsklippa,
Jag din förtjenst mig tillegnar som min.
Dig vare lof, jag min otro fått slippa,
Jag står inskrifven i himlen som din.
Jag är nu älskad af Gud som min Fader,
Han står i lifvet och döden mig bi,
Derför jag sjunger, förnöjder och glader:
Snaran är sönder, och fågeln är fri.

234 b.

Adagio.

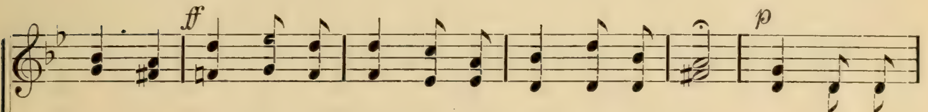
1. { Öp - pet står Je - su för - bar - man - de hjer - ta, Kär - le - kens
{ Är det väl skäl att för - smäk - ta i smär - ta, Då du får

ar - mar och nå - de - nes famn.
ank - ra i säll - he-tens hamn? Brudgummen Je - sus ju kär - ligt dig

mö - ter, Ro - par: O brud, mig ditt hjer - ta helt gif! Är det väl

rätt, att din vän du bort- stö - ter, Som till din lö - sen har gif - vit sitt lif?

235.

Moderato. *mf*

1. Skyn - da till Je - sus, Fräl - sa - ren kär, Se, i sitt ord han vä - gen oss lär! Ja, midt i - bland oss står han ju här Ro - pan - de vän - ligt: Kom!

Kör. *f*

Ljuf - ligt, ljuf - ligt blif - ver det för visst, När vi, re - na från all synd och brist, Al - la till - sam - mans mö - tas till sist Hem - ma hos Her - ren Gud.

2 Kommen nu alla! Frälsarens röst
Fylle hvar själ med glädje och tröst,
Må han sitt tempel få i vårt bröst!
Lyssna, o själ, och kom!

3 Ännu i dag är han bland oss qvar,
Ännu en kärleksbjudning han har,
Hör, huru mildt han ropar en hvar:
Lyssna, o själ, och kom!

236.

Andante.

p

1. Den port är trång och smal den stig, Som till Guds ri - ke bär, Dock är der än - nu rum för dig, För dig, e - ho du är, För dig, e - ho du är.

mf

2 Se, himlen är ej ännu full,
Än är der rum för dig.
I Jesu namn, för Jesu skull
Dess portar öppna sig.

3 Fast tusen sinom tusen stå
I hvita kläder der,
Af Herrens nåd åt dig också
Ett rum förvaradt är.

4 I Jesu hjerta, der är rum
Och i hans himmel. Ack,
Så lär mig evangelium.
Gud vare derför tack!

5 Gud vare tack, att äfven jag
Får i den staden bo,
Den långa evighetens dag,
I ostörd frid och ro!

237.

Andantino.

1. Se, dör - ren är öp- pen, och vä - gen är fri! Hvi vill du då läng - re i
fän - gel - se bli Och va - ra så bun- den till hand och till fot I
stäl - let att ta - ga din fri - het e - mot, Som bju - des för in tet?

2 Och Kristus är dörren, gå in genom den,
Han ensam är vägen till himmelen än,
Han ensam kan frälsa din fattiga själ,
Ty hvad du gjort illa, det gjorde han väl
För evigt, för evigt!

3 Och Kristus är död, på det du skulle få
Från döden till lifvet med honom ock gå.
Din skuld han afplanat och uppfylt Guds bud,
Och Gud är nu åter din nådige Gud,
I Kristus försonad.

4 Så lef till hans ära, och fröjda dig nu,
Ty hvem har väl orsak till fröjd, om ej du?
Hvad hindrar dig nu till din Frälsare fly,
Hvars nåd och hvars kärlek hvar morgon är ny?
Se, dörren är öppen!

5 Och skulle se'n satan dig bringa i nöd,
Så säg till ditt hjerta: Se, Kristus är död!
Nu slipper jag dö, ty han dog ju för mig
Och bragte mig lifvet. Dess fröjdar jag mig
I tron på min Jesus!

238.

Moderato.

3 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Allt hvad lagen ej verka kan,
Allt hos dig, som han klagar an,
Detta tog Jesus på sig.

4 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Visst all ondska i hjertat bor,
Visst kan syndernas tyngd bli stor,
Större dock Frälsaren är.

5 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Du har intet, blott synd och skam,
Prisa endast Guds dyra Lam,
Som oss har köpt med sitt blod.

6 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
O, hvad fröjd och hvad kraft har den
Som fått allt uti Frälsaren!
Salig och helig han är.

7 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Han vill trösta i allt ditt ve,
Är ock när, fast du ej kan se
Honom, din trofaste vän.

8 Våga dig
Dristelig
Tro, att Jesus gjort allt för dig!
Han ock hemtar en gång sin brud
Från det främmande land till Gud,
Hem till sin himmelska frid.

239.

1. { Miss- trö - sta ej, min själ! Gud ger - na sig för - bar - mar.
Kom blott och ka - sta dig Ut - i din Fa - ders ar - mar! }

Hans hjer ta bri - ster, och Hans famn dig öp - pen står,

Ut - i hans hul - da sköt Du barns - ligt hvi - la får.

2 Fastän din syndaskuld
Allt upp till himlen räcker,
Hans nåd dock högre går,
Än himlens hvalf sig sträcker.
Fast syndabördan dig
Till afgrund trycker ner,
Hans hand dock hjelpa kan
Och säkert räddning ger.

3 Om han ej hade lust
Att arma själar frälsa,
Åt döda gifva lif,
Åt sjuklingar sin helsa,
Om han sitt nöje fann
I syndarenas död,
Och icke mycket mer
Att hjelpa dem ur nöd;

4 Månn' han då gifvit ut
Det käraste han egde,
En skänk, som himmelen
Och jorden öfvervägde,
Sin Son, sin ende Son,
Att dö för syndare
Och dermed lösa dem
Från afgrunds qval och ve?

5 Nej, då han gaf sin Son,
Hvad skulle han ej gifva,
Att mänskor må ur nöd
Och döden frälsta blifva?
Kan du väl ändå tro,
Att han ej vill dig väl,
Hvad kan han göra mer,
Än han dig gjort, o själ?

6 Är du för synden rädd
Och flyta dina tårar,
Att du förtörnat Gud,
Om det ditt hjerta sårar,
Att du hans dyra nåd
Så fräckt föraktat har,
Och att du afvog sköld
Emot din Konung bar;

7 Vill du till synd och verld
Ett evigt afsked sända
Och dig till Herren Gud
Med heligt allvar vända;
Så frukta ej att fram
Till nådastolen gå,
Du der barmhertighet
Och nåd skall säkert få!

8 Den tyngd, som trycker dig,
Den sorg ditt hjerta plågar,
Den längtan efter nåd,
Som i ditt inre lågar,
Ack, låt den jaga dig
Till korsets helga fot,
Du säkert finner der
För allt elände bot!

9 Se, Jesus lidit har,
Att du skall blifva skonad,
Se, med hans dyra död
Är all din synd försonad!
Han stält allting tillfreds
På korset med sitt blod,
I himmel och på jord:
Var derför vid godt mod!

10 Så lägg din tvekan bort,
Och fall för Jesus neder!
Han är dig ganska när
Och gifver hvad du beder.
Hans hand väl såra kan,
Men den ock läker visst
Den, som till honom flyr
I all sin nöd och brist.

240.

Allegretto

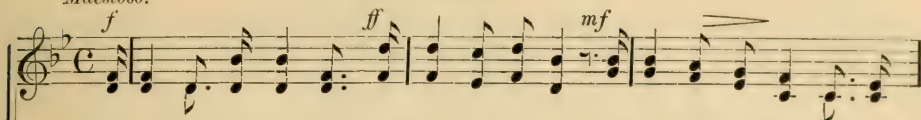
1. Hvar och en, som hör, o, ljuf - li - ga ord, Klin - ge de för hvar - je män - ska kring vår jord! Hvar och en nu bju - des fram till nå - dens bord. Hvar och en, som vill, o, kom!

Kör. Hvar och en, som vill, hvar och en, som vill, Lju - de öf - ver berg och dal: en hvar som vill! Vils - na bar - nen Fa - dern ro - par mildt: Vänd om! Hvar och en, som vill, o, kom!

2 Hvar och en, som kommer, skynde han sig!
Nu är dörren öppen, vägen fri till mig.
Jesus sjelf så säger, ordet gäller dig.
Hvar och en, som vill, o, kom!

3 Hvar och en, som vill, det löftet består.
Hvar och en, som vill, Guds nåd för intet får.
Hvar och en, som vill, från död till lifvet går.
Hvar och en, som vill, o, kom!

241.

1. Du kan ic - ke tro, ack, men kä - re, så hör: Gud har ju sig sjelf ic - ke

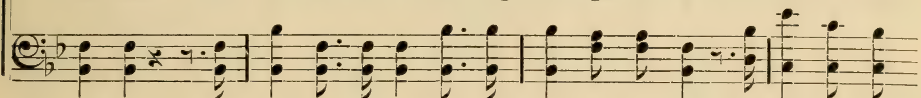
2. Och har det nu ver- kat så kraf tigt hos Gud, Att han helt till-freds kun-de

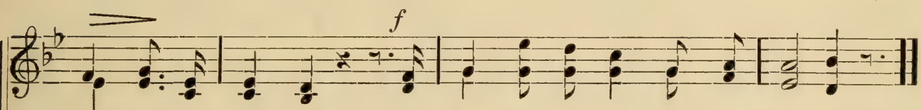

sko -nat. Kom hit, kom till kor-set, se Lammet, som dör, Dess blod har med

blif - va Och blott för dess vär-de dig ta - ga till brud Och him-me-lens

Gud oss för - so - nat Och bort - ta - git verl - de - nes syn- der.

skat - ter dig gif - va, Så låt ock du der - med dig nö - ja!

3 Försoningens blod, det ock runnit för dig,
Ty Kristus nu offrad är vorden.
Det gäller för alla, för dig och för mig.
Så hör nu de ljufliga orden:
Dess värde är evigt det samma.

4 Så sök då allenast hos Kristus din ro,
Ty der är du trygg för all fara.
Blif liten, blif barn, blif enfaldig, och tro,
Blif en bland de syndares skara,
Som endast vill frälsas af nåde!

242 a.

Moderato.

1. I läng - tan tron be - gyn - ner, I hun - ger tron be - står,
Och tron sig städ - se sträc - ker Till den, som allt för - mår.
Först hungra, tör - sta, kän - na nöd Och så få lif i Kri - sti död, I
Kri - sti lyd - nad pryd - der gå, På nå - den lef - va få.

2 Kan du ej Jesus hålla
Så fast, som du det vill,
Han dig dock ej bortkastar,
Och nåden hör dig till.
Den suck, som från ditt hjerta går,
Han hör och den så väl förstår.
Och all din synd tog han på sig,
Och tog den bort från dig.

3 Så vill till nådastolen
Jag gå, fast arm och svag,
Och der i bön förbida
Hans nåd hvarenda dag.
Hans egna löften kalla mig,
Och famnen för mig öppnar sig.
Hos honom skall jag styrka få
Att Herrens vägar gå.

4 Af salighet de flöda,
De helga Jesu sår,
Der finner jag min hvila,
Och der jag rening får.
Ovärdig är jag, stor min nöd,
Jag skyldig är till evig död,
Men de förtappade han kom
Att frälsa ifrån dom.

5 På ordets gröna ängar
Han leder sina får,
Han nådigt dem bespisar
Och städse för dem går.
Jag följer honom, glad och nöjd,
Han ger mig evig frid och fröjd,
Han bjuder mig till stilla hamn
Och hvila i sin famn.

242 b.

Moderato
mf

1. { I läng - tan tron be - gyn - ner, I hun - ger tron be - står,
Och tron sig städ - se sträc - ker Till den, som allt för - mår. }

f
Först hungra, tör - sta, kän - na nöd Och så få lif i Kri - sti död, *mf* I Kri - sti lyd - nad pryd - der gå, På nå - den lef - va få.

243.

Largo

1. Min själ, till nå - dens tron träd fram, Der Je - sus ber för oss, Böj öd-mjukt knä in- för Guds Lam, Ty in - gen der för - gås!

Kör.

O Je - sus, från din fot jag går Ej, förr'n du nåd be- ter, Ej förr'n ditt blod mig re - na får Och du mig lif - vet ger.

2 Ditt löfte är min säkra tröst
I ångstens mörka dag.
Du lättar skuldbelastadt bröst,
Och skuld, o Gud, har jag.

3 Qvald utaf tusen synders nöd,
Af satans skarpa skott,
Af yttre strid och inre död,
Du kan mig frälsa blott.

4 Var du min sköld och mitt försvar,
Att jag i skydd hos dig
Må ge anklagaren det svar,
Att du har dött för mig.

5 O underkärlek! Hugg och slag
Och kors du på dig tog!
Att stora syndare som jag
Må lefva, Herren dog.

244.

Andantino.

1. Hur ljuft du kal - lar mig, O, Je - sus, till dig fram Att
re - nas i det dy - ra blod, Som flöt på kor - sets stam!

Kör.

Ja, jag kom - mer nu, Her - re, till dig fram
Två mig ren ut - i det blod, Som flöt på kor - sets stam!

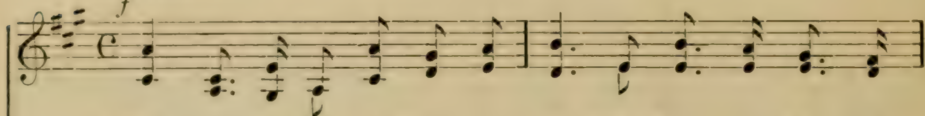
2 Det Jesus är, som huld
Mig bjuder salighet,
Som skänker tro och frid och hopp
För tid och evighet.

3 Lofsjungom högt hans nåd,
Som göt för oss sitt blod,
Som gaf oss lifvet, då för oss
Han uti domen stod!

2. Rättfärdiggörelsen.

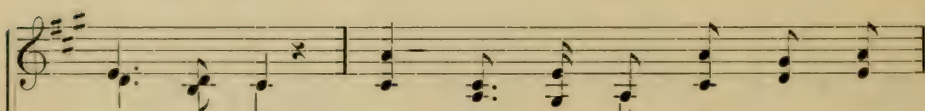
245.

Andante risoluto.

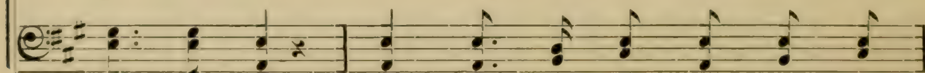

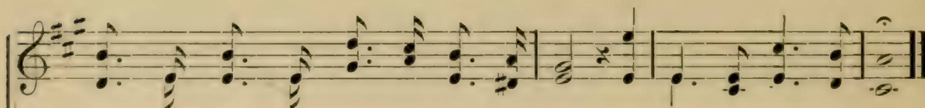
1. Just som du är, i brist af allt. Med hjer - tat än - nu
2. Be - tun - gad, svag och ängs - lig, o, Du fin - ner ej på

dödt och kallt, Med synd, som stän - digt rö - rer
jor - den ro. Blott jag för - står den kon - sten

sig. Kom, ar - me syn - da - re, till mig, Till mig, som dött för dig!
väl Att um - gås med en sar - gad själ. Kom der - för blott till mig.

3 Just som du är, tar jag dig mot.
Lägg bördan ned vid korsets fot,
Och räkna allt för skada, som
Vill hindra dig i loppet, kom,
Kom, syndare, till mig.

4 Kom med din oro, dina qval,
Med dina synder utan tal,
Med alla tvifvel, hvarmed du
Marterar dig så hårdt ännu,
Kom, arma själ, till mig.

5 Ja, den der vill, han komme blott
Och tage nåd i dubbelt mått!
Och den der törstar, dricke fritt
Och blifve från sin ängslan qvitt!
O själ, så hör och lef!

6 Hör Anden, bruden ropa: Kom!
Hvi vill du då ej vända om?
De salige i Herranom,
De ropa äfven: Kom, ack, kom!
Och Jesus ropar: Kom!

246.

Adagio. *p*

3 Just som jag är, i denna stund,
Så kall och död och ond i grund,
Att finna allt, som fattas mig,
I saligt öfverflöd hos dig,
Jag kommer, o Guds Lam.

4 Just som jag är, fastän jag ej
Har städse ljufva känslor, nej,
Fastän jag jagas på min stig
Af stormar in- och utom mig,
Jag kommer, o Guds Lam.

5 Just som jag är, du gläds att se
Mig komma och mig allt få ge,
Förlåta, rena, läka mig.
Jag tror ditt ord, och trygg till dig
Jag kommer, o Guds Lam.

6 Just som jag är, du har mig kär,
Ty du har köpt mig, som jag är,
Och väl du kände, hur jag var,
Då min och verldens synd du bar,
O du Guds dyra Lam.

7 Just som jag är, jag nu dock tror
Och prisa vill din kärlek stor,
Hvars bredd och längd och djup och höjd
Jag lofva skall i evig fröjd.
Lof, pris Guds dyra Lam!

8 Och som jag är, jag nu ej mer
Skall blifva, då du allt mig ger.
Nej, dö mig sjelf och dig uppstå,
Tills ingen synd skall mer mig nå
Hos dig, Guds dyra Lam.

247.

Moderato.

1. Jag ir - ra - de län - ge än hit och än dit Och sök - te en väg till Guds him - mel,
Och sök - te väl stundom med all - var och flit Bland män-ni - sko- me- nin- gars vim - mel.
Jag sök - te dock ic - ke i or - det, och se, Hur kun-de jag då fin-na bot för mitt ve, Hur kun- de jag då fin-na vä- gen?

2 Min redliga bättring, min tro och mitt hopp,
Min ånger, min bön och min lydnad,
Se der, hvilka trappsteg jag timrade opp,
Se der, hvar jag sökte min prydnad!
Men aldrig den lydnaden profvet dock höll,
Och sten efter sten från den byggnaden föll,
Den blef ingen brygga till himlen.

3 Och under allt detta stod Jesus så huld
Och ropade till mig så trägen:
Se, jag har betalt din omätliga skuld,
Jag ensam, jag ensam är vägen.
Jag, jag har förvärfvat och återlöst dig,
Hvi vill du ej låta dig nöja med mig,
Den nya, den lefvande vägen?

4 Den vägen mig syntes i början för lätt,
Som många väl ännu den kalla,
Men när man försökt alla öfriga sätt
Och kommit till korta på alla,
Då skall man ock slutligt sig finna dervid,
Att hafva allena i Jesus sin frid
Och blott genom honom bli salig.

248.

Andante

p

1. Jag bär min synd till Je - sus, Han ta - ger den på sig Och med sin död mig fri - ar Från död e - vin - ner - lig. Jag bär min skuld till Je - sus, Hans dy - ra blod al - len Kan två de fläc - kar mån - ga, Att jag blir hvit och ren.

2. Jag bär min nöd till Je - sus, Hos ho - nom full - het bor, Han mi - na bri - ster he - lar Och bär med mild - het stor. Jag bär all sorg till Je - sus, Allt qval, all bör - da svår, Han vill dem al - la lin - dra, Han dem så väl för - står.

3 Jag hvilar invid Jesus
Min själ och finner tröst.
Hans högra hand mig håller,
Jag lutar till hans bröst.
Det stora namnet Jesus,
Guds Lam, Immanuel,
Som doft på vårens vindar
Omfläktar det min själ.

4 Jag blifve såsom Jesus,
Saktmodig, öm och mild!
Jag blifve såsom Jesus,
I allt hans sanna bild!
Jag komme sist till Jesus
Ibland en skara stor
Att evigt prisa Jesus
Bland tusen änglars kor!

249.

Andante

1. O min Je - sus, låt mig skå - da Ut - i allt på dig, blott dig.
Ej på nå - dens verk in - om mig. Blott på nå - den ut - om mig!

Låt mig i det dy - ra blo - det Haf - va all min sa - lig - het.

Allt mitt hopp, min frid, min trygg - het, Så för tid som e - vig - het!

2 Låt mig ej af mänskotycken,
Mänskomeningar bero,
Ej i något sjelfgjordt näste,
Söka eller finna ro!
Låt mig såsom helt förtappad,
Helt förlorad uti mig,
Vara helt benådad, salig,
Helt rättfärdig blott i dig!

3 Men du vet, det är så mycket,
Som vill blanda sig häri,
Huru jag, jag sjelf, så gerna
Äfven ville något bli.
Ack, den onda arten, Herre,
Mer och mer ifrån mig tag,
Och förlåt mig, lär och led mig
Med din Ande dag från dag!

4 Sköt mig, som för godt du finner,
För mig på hvad väg du vill,
Blott jag under alla skiften
Dig, dig endast hörer till
Och när sist min vandring slutar,
Får i tron gå hem till dig
Att din dyra nåd beprisa,
Som ock varit nog för mig.

250.

Larghetto.

1. Se ej på mig, se ej på mig, se på din Son, o Gud, Se
2. Se ej på mig, se på din Son, ty jag är svart i grund, Jag

mf

på hans sår och se mig an i hans för - so - nings-skrud! Ty
vi - kit af från di - na bud och bru - tit ditt för - bund. Min

f *p*

om du ser mig ut - om den, så fins ej hopp för mig. Då
bätt - re el - ler säm - re stund är li - ka in - för dig, Ty

kan jag ej be - stå en dag, ett ö - gon - blick för dig.
hvar - je stund jag syn - dig är. O Gud, se ej på mig!

3 Ack nej, se bort, se bort från mig och se på honom blott,
Uti hvars död och dyra blod du full betalning fått!
Han är nu min rättfärdighet, min helighet, mitt allt,
Ty allt han godtgjort har för mig, ja, mer än tusenfaldt.

4 Se ej på mig, se på din Son, se på ditt fridsförbund,
Samt lär ock mig att se mig täck i Sonen hvarje stund!
Han är min frid, min salighet, med honom allt jag fått.
Se på din Son, se på din Son och mig i honom blott!

5 I honom är jag hvit och ren, hur svart i mig jag är,
I honom är jag god och from och helig redan här.
Ty hvad han är, det är ock jag, och hvad han har, har jag:
Fullkomlig helighet för dig och allt ditt välbehag.

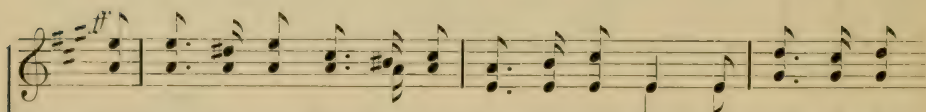
6 Väl är det svårt att se det så, men ordet ljuger ej,
Och om än känsla och förnuft beständigt ropa: Nej,
Det står ju dock i ordet så; jag litar deruppå
Och sjunger: Ära vare Gud, hvars nåd har stält det så!

251.

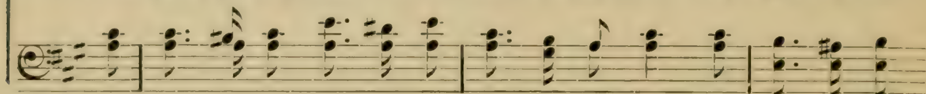

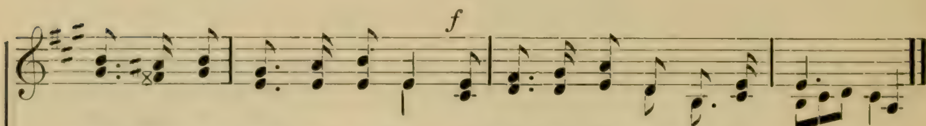
1. Om tu-sen-de verldars o - ta - li- ga mängd Af synder jag ensam be- drif - vit.
Men skaparen kommit i dö-de-nes ängd Och sjelf min för-so-na-re blif - vit —

Tänk, ska - pa- ren, klädd ut - i män - ni- sko - kött, Har sjelf för sin

ska - pa - de va - rel - se dött, O Gud, hur all synd då för svin - ner!

2 Så sant som Gud skapat oss alla till barn,
Så sant som vi alla måst falla, [garn
Så sant som Guds Son ifrån djefvulens
Har riktigt förlossat oss alla,
Så sant som han riktigt utförde sitt värf,
Så sant är jag arme med allt mitt förderf
Rättfärdig för Gud genom trona.

3 Om tron ock är svag, har hon skatten dock hel,
Mig vunnen af Kristus allena,
Den kostliga perlan, som blifvit min del
I döpelsens vatten, det rena
Det är ju, o Jesus, ditt eviga råd,
Att syndare blott skulle lefva på nåd,
Allenast af nåd genom trona!

4 Och salig är den, som nu lefver i tron
Med Jesus i verklig förening,
Som funnit i blodet en evig pardon,
En daglig och stundelig rening!
Fast verkligen brottslig, ovärdig och svag,
Han aldrig mer dömes af Gud efter lag,
Ty Kristus har dött i hans ställe.

252.

DUETT OCH KÖR.
Adagio.

1. { O syn-da-för-lå-tel-se, dyr-ba-ra skatt Af o-förskyld nåd åt oss vunnen,
Du är ju för oss i vårt e-län-des natt Den flö-dan-de sa-lig-hets-brun-nen.
Med stun-de-lig synd mot Guds he-li-ga bud, Hvart skul-le vi fly, om ej blo-det hos Gud Hans nåd o-upp-hör-ligt för-ny-ar?

2 Allt eget, det vare sig ondt eller godt,
O, må det bli dödt och begrafvet,
Och anden i Kristi rättfärdighet blott
Insjunka som droppen i hafvet!
Ty är jag förlorad, till intet i mig,
Då har jag ock allting fullkomligt i dig,
O Jesus, för eviga tider.

3 På korset du sagt: Allt fullkomnadt nu är,
Men ej: det fullkomnadt skall blifva.
O Herre, gif nåd, att jag enfaldigt lär
Min tro med ditt ord införlifva! [gång,
När du hafver sagt ditt fullkomnadt en
Då lefve mitt hjerta, då ljude min sång
Ett ja och ett amen i själen!

253.

Adagio.

1. På Her-rens ord var trygg! Mot allt ditt tyc-ke Och allt det skif-tan-de i käns-lan bor Hör Je-su ord, hör lif-vets huf-vud-styc-ke: Den sa-lig är, som ic-ke ser, men tror.
2. Så sant som Gud är tro-fast och sann-fär-dig Och sagt: Kom hit till mig, kom, ho som helst, Skall ock-så du, så syn-dig och o-vär-dig, Blott ge-nom tron på nå-den blif-va frälst.

3 Ty allt beror af Herrens nåd allena.
Vår bättring, tro och kärlek, frid och hopp
Och vårt förblifvande vid detta ena,
Allt måste blott ur nåden spira opp.

4 Vårt största fel är ock bland alla felen,
Att ej i tron vi taga nåden mot.
Maria har utvalt den bästa delen:
Att stilla sitta blott vid Jesu fot.

5 Bekymrade Guds barn, o, om I visste,
Att, huru stor än uselheten är,
Är rätta kännetecknet på en kristen
Blott Kristus, att man honom ej umbär.

6 Förtro dig då enfaldigt, helt och gerna
Åt honom, som oändligt har dig kär,
Och håll dig trygt och fast vid ordets kärna:
Att endast Kristus allt i alla är;

7 Att han är vägen, sanningen och lifvet,
Att ej i himlen, ej på jorden fans
Ett annat namn, vårt fallna slägte gifvet
Till lif och salighet, än endast hans.

8 Så skall oss Herren mer och mer framföra
Till hemlighetens uppenbarelse:
Blott Kristus *för* oss, att rättfärdiggöra,
Blott Kristus *i* oss, all vår helgelse.

254.

Maestoso.

f — Fine.

1. { På nå - den i Guds hjer - ta, Den Je - sus bragt oss fram,
Då han för oss i smär - ta Blef död på kor - sets stam,

Och lef - ver der - för tryg - ger, Den on - de till för - tret.

p — *f* — D.C. al Fine.

Jag nu al - le - na byg - ger Min tro och sa - lig - het

2 På nåden i mitt hjerta
Jag stödde mig en tid,
Men då vid syndens smärta
Jag miste all min frid.
Jag var så länge nöjder,
Som jag mig kände rörd,
Men var jag mindre böjder,
Var strax min ro förstörd.

3 Men Gud ske pris, som lärt mig
Att felet nu förstå
Och bättre grund beskärt mig
Att nu få hvila på:
På nåden i Guds hjerta,
Den Jesus bragt oss fram,
Då han för oss i smärta
Blef död på korsets stam.

4 Väl har jag ännu skiften,
Och känslan vexlar om,
Än varm och rörd af skriften,
Än kall och död och tom.
Men nu jag lärt betrakta
Det skiftar ej hos Gud,
Och nu jag lärt förakta
Mitt eget hjertas ljud.

5 Väl är min tro anfäktad,
Men är dock nu en tro
Vanmäktig och försmäktad,
Jag dock med den har ro,
Och kan jag rätt mig dölja
I Kristus och bli still,
Så plär ock kärlek följa,
Fast icke som jag vill.

6 Den egendom, som köptes
Med Jesu Kristi blod
Och gafs mig, när jag döptes,
Blott den är fast och god.
Den ligger i Guds hjerta
Och i det fastebref,
Som under dödens smärta
Guds Son med blodet skref.

7 Nu är det väl der ofvan,
Om än ej hos oss här,
Ty gifven är nu gåfvan,
Och blidkad Fadern är.
Vi voro än ovänner,
Då Gud försonad blef.
Fast intet alls jag känner,
Jag tror Guds fastebref.

255.

Moderato express.

1. Flyg som en få - gel till ber - gen, Du, som af syn - den har
2. Han vill dig e - vigt be - skyd - da, Tor - ka hvar fly - tan - de

men. Skyn - da till lef - van - de käl - lan,
tår. Han skall dig al - drig för - - gä - ta,

Två dig, och du skall bli ren! Skyn - da, när fa - ran är nä - ra,
Då du är gömd i hans sår. Skyn - da, o, dröj ej och bi - da,

Kom till din Fräl-sa-re kä - ra, Han i sin famn vill dig bä - ra,
Spill ej din tid med att qvi-da, Tryg - ga dig helt till hans si - da,

Dig, som är trött ut - af synd, Dig, som är trött ut - af synd.
Gråt ej, ty han är din vän, Gråt ej, ty han är din vän!

256.

Moderato.

mf

1. En blick på den kors - fä - ste lif - vet dig ger, Ja, just nu är der lif ock för dig. Så se, kä - ra själ, och så blif - ver du frälst, Se på ho - nom, som off - ra - de sig!

Kör.

f *ff* *mf*

Se, se, se och lef! En blick på den kors- fä - ste lif - vet dig ger, Ja, just nu är der lif ock för dig.

2 Hvi kom han väl hit för att bära vår synd,
Om din börda ej också han tog?
Hvi flöt från hans sida det renande blod,
Om din skuld han ej gäldade nog?

3 Ej med dina tårar, din ånger och bön,
Blott i blodet försoning du får.
Och salig du är, om du strax med din [tyngd
Utaf synder till Frälsaren går.

257.

Andantino.

1. Blek - na, all jor - disk fröjd: Je - sus är min.
2. Far - väl till syn - dens lopp: Je - sus är min.

Jag är af hjer - tat nöjd: Je - sus är min.
Han är mitt hjer - tas hopp: Ja, han är min.

Om i den mör - ka natt Stor - mar mig ta - ga fatt,
Verl - den, i syn - der snärd, Med all sin lust och flärd

Je - sus gör hjer - tat gladt, Je - sus är min.
Är ej min kär - lek värd, Je - sus är min.

3 Usel är verldens lott:
Jesus är min.
Gud ger mig evigt godt:
Jesus är min.
Allt hvad i verlden är
Hjertat ej ro beskär;
Gud blott gör lycklig här:
Jesus är min!

4 Farväl, fåfänglighet:
Jesus är min,
Han i all evighet
Skall varda min.
Hvilan får njutas, der
Jag med Guds helgons här
Får skåda Frälsarn kär:
Jesus är min.

258.

2 Han är min frände, ja, min egen broder,
Och Jesus Kristus är hans ljufva namn.
Han älskar mera ömt än någon moder.
Hur ljuft det är att hvila i hans famn!

3 Han har min arma själ så dyrt förlossat
Ifrån förbannelse och synd och död.
Den gamle ormens hufvud har han krossat
O själ, var glad, nu har det ingen nöd!

4 Fast Adams fall i hvarje lem jag känner,
Det är allt botadt utaf qvinnans säd. [ner,
Fast syndens gift mitt samvete ock brän-
Mitt skuldebref är fäst vid korsets träd.

5 Så är jag friköpt. Ingen dom mig fäller,
Ty min förlossare är Herrens Krist,
Hans dyra blod långt mer än synden gäller,
Hans skänkta oskuld skyler all min brist

6 Ja, min rättfärdighet der uppe sitter
Vid Faderns högra hand på himlens tron,
Och fienden, ehuru arg och bitter,
Ej den kan skada uti minsta mån.

7 Halleluja! Jag derför nu må sjunga:
Lof, ära, pris ske dig, o Jesus Krist,
Till dess i himlen med förklarad tunga
Jag lofvar dig med alla helgon sist.

259.

Moderato

f

1. Hvad hör jag? Är det rik - tigt sant, Att Gud mig äl - skar så Och gif - vit mig en så - dan pant, Att jag må tro der - på?

ff

2 Och har han älskat verlden så,
Visst har han älskat mig.
Till mig, hur arm jag vara må,
Hans kärlek sträcker sig.

3 O Jesus, Jesus, gif mig nåd
Att tro din kärlek blott,
Att lita på ditt kärleksråd,
Så blir allt annat godt.

4 Se'n vill jag intet veta mer,
Se'n har jag evigt nog.
Du älskar mig, hvad än mig sker.
För mig, för mig du dog.

5 För mig, för mig du lefver nu
Och i Guds åsyn står,
Och lika trofast älskar du
I morgon som i går.

260.

Moderato.

mf

3 Fast jag aldrig tror det, som jag ville,
Är dock saken alltid lika sann.
Ej i tvekan jag min frid förspille,
Efter Jesus aldrig ljuga kan!

4 Han har sagt: "Min Fader, eder Fader",
Han har sagt: "Min Gud och eder Gud":
O min arma själ, är du ej glader,
Att ock du har fått ett sådant bud?

5 O, det broderskapet, se, det gäller
Mer än allt, hvad här man nämna kan,
Ty i bredd med Jesus det mig ställer,
Ger mig rätt till samma arf som han;

6 Samma arf der uppe i det höga,
Samma himmel, samme Gud och Far!
Herre, Herre, öppna blott mitt öga
För de skatter jag dock verkligt har!

261.

Moderato. *f*

1. Nu lof och pris! Jag vet ej mer, Som å - ter - står, så allt är fär - digt. Hvad helst hos mig jag kän - ner, ser, Är Lam - met dock den ä - ran vär - digt, *p* Att det för mig för - so - nat allt *f* Och gäl - ler e - vigt tu - sen - faldt *ritard.* Mer än allt.

2 Jag är visst ej tillfreds med mig,
Ty i mitt kött bo synder alla,
Mitt hjerta bär ännu i sig
Det gamla äpplets bittra galla.
Hvi sjunger jag dock helt förnöjd.
Om evig nåd, om frid och fröjd,
Helt förnöjd?

3 Det har jag, Jesus, blott af dig,
Du, du är värd den fröjdesången,
Som gaf ditt dyra blod för mig
Och i det helga är ingången.
I all min största uselhet
Har jag dock full rättfärdighet
Blott i det.

4 Det är en obeskriflig tröst,
Det lättar alla lefnadspligter,
Det fyller mitt beklämda bröst
Med höga himmelska utsigter,
Att du ingick med dina sår
Och der med dessa tecken står
Helt som vår.

5 De såren ropa hvarje stund,
De ropa om den vunna striden,
De ropa: Nåd, pardon, miskund
För alla Adams barn i tiden!
Så står du, Jesus, ock för mig
Hos Gud, en prest evinnerlig
Ock för mig.

6 När jag är skröplig, kall och svag,
Förströdd af allt, som ögat möter,
Då har jag en, som natt och dag
I himmelen min gudstjenst sköter,
Som i Guds åsyn står för mig
Och uti allt framställer sig
Ock för mig.

7 Då jag är kall, så är han varm,
Är jag förströdd, är han andäktig,
Då jag är syndig, svag och arm,
Då är han helig, rik, allsmäktig.
Blott skröplighet har jag i mig,
Min helighet har han i sig,
Ja, i sig.

8 Så sant som du, o Jesus, står
Uti vårt ställe i det höga,
Så sant som du är vorden vår
Rättfärdighet för Faderns öga,
Så sant är jag i denna skrud
Guds hjertas lust och täcka brud,
O min Gud!

9 Den bästa människa i sig
Är döden värd, har synd otalig,
Den sämste kristen är i dig,
O Jesus, helt rättfärdig, salig.
Lof, ära, pris evinnerlig,
All salighet är blott i dig,
Blott i dig.

262.

Maestoso.

f *mf*

1. Af nåd jag blef en gång Guds barn, Af nåd för - so - nad med min
2. Af nåd jag är för - kla - rad fri, Af nåd jag må - ste lef - va

mf *Rit.*

Gud, Af nåd ock löst ur sa-tans garn, Af nåd en him-mel - ri - kets brud.
här, Af nåd jag ock skall sa - lig bli, Af nåd jag är allt hvad jag är.

3. Friden.

263.

Andantino.

mf

1. O, hvad är väl all fröjd på jor - den Mot en drop - pe af

Je - su frid! Är du der - af del - ak - tig vor - den,
Rör dig fö - ga all verl - dens strid. Han är fri - den, de
dy - ra or - den Trö - sta städ - se i nö - dens tid,
Trö - sta städ - se i nö - dens tid.

2 Får du alltid ej känbart smaka
Denna himmelska, ljufva frid,
Kan du öfver den rätt ej vaka,
Under andens och köttets strid,
Står den trösten dig dock tillbaka:
Jesus, Jesus, han är din frid;

3 Är din frid, fast du ofta känner,
Nöd och ofrid för syndens skull.
Ja, när solen som hetast bränner,
Hviskar han dock så kärleksfull:
Jag, din vän framför andra vänner,
Älskar dig för min egen skull.

4 Är du trött utaf pilgrimsfärden,
Suckar efter förlossningen,
Lider hjertat af synden, flärden,
Ja, af kärlek till synden än,
Se, besegrad är ändock verlden,
Jesus vunnit ock öfver den.

5 Gläds, ja, gläds, ty hvad Jesus vunnit,
Är en vinning jämväl för dig.
Han en evig förlossning funnit,
När i döden han utgaf sig.
Snart all fruktan, all nöd försvunnit,
Snart allt mörker blir ljust för dig.

264.

Andantino. *mf* *f*

1. Trygg i min Je - su ar - mar, Stödd mot hans mil - da bröst,
2. Trygg i min Je - su ar - mar, Trygg för all ängs - lan svår,

Trygg i min Je - su ar - mar, Stödd mot hans mil - da bröst.
Trygg i min Je - su ar - mar, Trygg för all ängs - lan svår,

mf *f* FINE.

Gömd af hans kär - leks skug - ga, Nju - ter jag him - melsk tröst.
Trygg för en verld, som fre - star, Syn - den mig der ej når.

Gömd af hans kär - leks skug - ga, Nju - ter jag him - melsk tröst.
Trygg för en verld, som fre - star, Syn - den mig der ej når.

p *f*

Hör, från de säl - la höj - der Klin - gan - de sån - gers ljud,
Tvif - vel och sorg för - svin - na, Allt hvad mig fruk - tan ger.

D.C. al FINE

Bu - ret af hel - ga äng - lar, Hel - sar min själ från Gud.
Än - nu blott nå - gra stri - der, Blott - nå - gra tå - rar mer!

265.

Adagio. *mf*

1. Jag nu den per - lan fun - nit har, Som är min själs be - gär.

2 Upp derför nu, min själ, och sjung,
Besjung din Frälsare!
Han din profet, din prest och kung,
Åt honom hyllning ge.

3 Han lärer mig sin sannings bud,
Sitt ord i Andens kraft,
Han medlar mellan mig och Gud,
Han herskar med all makt.

4 Han alla herrars Herre är
Och alla kungars Kung,
Hans ok är ljufligt, agan kär,
Hans börda är ej tung.

5 Fast fattig i mig sjelf och svag,
Fast syndig, kall och död.
Dock uti honom hafver jag
Båd' helsa, lif och bröd.

6 Se, han är min rättfärdighet,
Min frid, min sällhets höjd.
Ja, han är all min salighet,
Min krona och min fröjd.

7 Han är mitt skydd i stormens brus,
Min sköld, min fasta borg,
Om dagen skugga, natten ljus,
Min glädje i all sorg.

8 Han är min broder och min vän,
Min Herre och min Gud.
Och jag? Jag är ock hans igen,
Hans dyrt förvärfda brud.

9 Ack, Jesus Krist, mitt hjertas ro,
Som all min skuld betalt,
Blif städse du mitt A och O,
I mig och alla—allt!

266.

(Mel. 265.)

1 Nu är jag glad och hjertligt nöjd,
Ty Jesus hör mig till,
Han är mitt lif, min frid, min fröjd
Och allt, hvad helst jag vill.

2 Han är mig mer än gods och guld
Och mer än dagligt bröd.
Han mig förlåtit all min skuld
Och löst mig ur all nöd.

3 Han är mig mer än kropp och själ
Och jord och himmel. Hör:
I honom är mig evigt väl,
Pris vare Gud derför.

4 Han är mig mer, han är mig mer
Än allt, hvad nämnas kan.
Och hvad han nu än tar och ger,
Min salighet är han.

5 Behåll, o verld, din fröjd för dig,
Den aktar jag ej stort.
Min lust det är att fröjda mig
I hvad min Jesus gjort.

6 Jag vet, att Jesus älskar mig,
Och vill ej veta mer.
Om än han stundom döljer sig,
Det till mitt bästa sker.

7 Jag vet, att jag skall skåda Gud
I härligheten snart
Och höja segersångens ljud
Och se hans ära klart.

8 O Jesus, kunde jag nu blott
Af hjertat älska dig
Och tacka för den nåd jag fått
Och vandra på din stig!

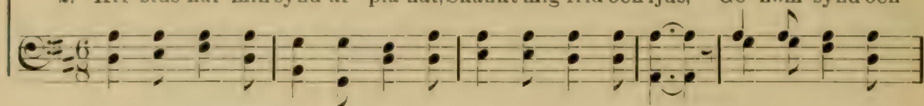
9 Pris vare din barmhertighet,
Att du har stält det så,
Och pris ske dig i evighet,
Att jag fått syn derpå!

267.

Maestoso.

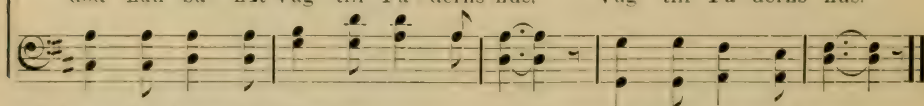

1. Upp, min själ, att Her - ren lof - va För hans sto - ra nåd. För hans ord och
2. Kri- stus har min synd af - pla-nat, Skänkt mig frid och ljus, Ge - nom synd och

dy - ra gåf - va, För dess tröst och råd, För dess tröst och råd!
död han ba - nat Väg till Fa - derns hus. Väg till Fa - derns hus.

3 Lagen har han ock fullbordat,
All vår skuld betalt,
Oss med fridens band omgjordat,
Allt han gjort, ja, allt.

4 Ren och fri jag nu är vorden,
Barnaskap jag fått,
Salig redan här på jorden:
Hvilken härlig lott!

5 Ingenting kan mig fördöma,
Kristi brud jag är.
Vid sitt bröst han vill mig gömma,
Jag är honom kär.

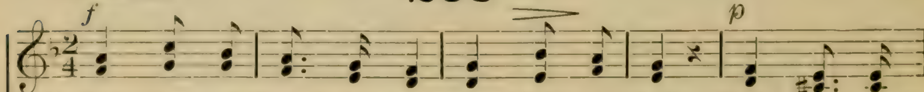
6 Om han än sig stundom döljer,
Är han dock mig när,
Om i moln han nåden höljer,
Det blott kärlek är.

7 Gläd dig derför, o mitt hjerta,
Uppstäm fröjdeljud,
Gläd dig under all din smärta,
Du är Kristi brud!

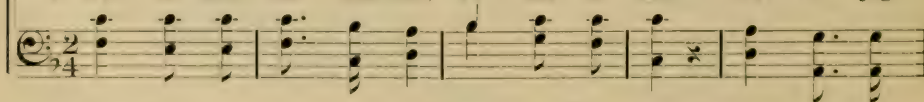
8 Snart din brudgum kär skall komma
Uti härlighet
Och dig gifva med de fromma
Evig salighet.

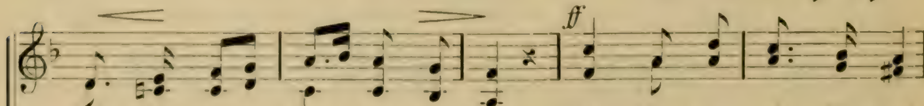
268 a.

Moderato.

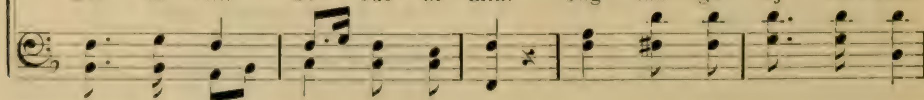

1. Nu är min träl - dom slut, Je - sus är min. Nu får jag

hvi - la ut. Je - sus är min. Jag län - ge ej för - stod

f *mf*

Rätt ak - ta Je - su blod, Fast han gjort sa - ken god. Nu är han min.

2 Jag nu förstår Guds råd,
Jesus är min.
Vi frälsas blott af nåd,
Jesus är min.
I honom har jag frid
Midt under kamp och strid
Min korta pröfvotid.
Jesus är min.

3 O, hvilken skatt jag fått,
Jesus är min,
Det är så godt, så godt,
Jesus är min.
Väl har jag daglig brist,
Men bördan har jag mist,
Ty den tog Jesus Krist,
Och han är min.

4 Nog må jag fröjda mig,
Jesus är min.
Helt han mig gifvit sig,
Jesus är min.
Han, som mig löst en gång,
Han är min sol och sång
Midt under tidens tvång.
Jesus är min.

5 Här och i himlens höjd
Jesus är min.
Nämn mig ej annan fröjd,
Jesus är min.
Han är min salighet,
Nu och i evighet
Hvilar min frid på det:
Jesus är min.

268 b.

Andante *mf*

1. Nu är min träl - dom slut, Je - sus är min. Nu får jag hvi - la ut, Je - sus är min. Jag län - ge ej för - stod Rätt ak - ta Je - su blod, Fast han gjort sa-ken god. Nu är han min. Je - sus är min, Je - sus är min.

f *p* *f* *p* *Rit.*

269.

Adagio.

p mf f ff mf

1. Ack, förr än jag i tron fick syn på blo - det, Jag städ - se
2. Men när jag såg på blo - det, o, hvad un - der, Då smäl - te

gick för-dömd och bäf - van - de. Jag såg min synd, och så för-gick mig
he - la syn - da - ber - get opp. Jag ha - de frid med Gud på säk - ra

mo - det, Men upp till Gud jag vå - ga - de ej se.
grun - der Och stod der upp - fyld af ett him - melskt hopp.

3 Jag såg det blodet, hvilket bättre talar
För jordens arma barn än Abels blod,
Det blod, som renar, helgar och hugsvalar,
Det hade ock min sak med Gud gjort god.

4 Det dyra blodet vare lof och ära
I alla evigheters evighet!
En gång, när jag min nya skrud får bära,
Jag med en bättre sång skall prisa det.

270.

Allegretto.

2 Hvem skall ha tack för detta?
Det skall min Frälserman.
Det bör han ha med rätta,
Och, Gud ske lof, jag kan,
Jag kan lofsjunga dig,
Du, som dyrt köpte mig
Och låtit mig få smaka
Det köpet innerlig.

3 Jag mins, om jag skall nämna't,
Min förra otrostid,
Men kanske jag bör lemna't,
Ty nu har hjertat frid,
Men ära bör du ha,
O store Jehova,
Och ära är du värdig
Utaf hvar människa.

4 Jag aldrig kan förglömma,
Att detta stoft fick nåd,
Du kunnat mig fördöma,
Men fann på annat råd.
Du sände bud på mig
Och sade: Stäfja dig,
Och syndaren stod stilla
Och väcktes hjertelig.

5 Skrif upp, min själ, den dagen,
Ja, denna dagen rätt,
Då du af nåd blef tagen
På Frälsarns gamla sätt.
Glöm aldrig af den stund,
Då i din hjertegrund
Det ordet nåd du hörde
Af Jesu egen mun!

271.

Maestoso.

1. Guds barn jag är. Ack, sa - li - ga ro och gläd - je! Guds
barn jag är. För hvem skall jag sä - ga min gläd - je? För
Gud vill jag sä - ga min gläd - je? Guds barn jag är. Guds
barn jag är. Ack, sa - li - ga ro och gläd - je!

2 Guds barn jag är.
Med häpnad jag ännu det säger.
Guds barn jag är.
O Gud, är det sanning jag säger?
Ja, Gud, du ju sjelf så det säger.
Guds barn jag är, Guds barn jag är.
Med häpnad och fröjd jag det säger.

3 Halleluja!
Nu skapelsens råd jag har funnit,
Guds barn jag är.
Försoningens mening jag funnit,
Förlorade barn han har vunnit.
Halleluja! Halleluja!
Nu målet för lifvet jag vunnit.

4 Hur rik jag är,
Fast fattig jag vandrar på jorden!
Hur hög jag är,
Hur härlig för Gud jag är vorden,
Se'n Sonen gått ringa på jorden!
Guds barn jag är, Guds barn jag är,
Hur hög och hur rik jag är vorden!

5 Halleluja!
Ditt lof, o vår Fader, vi sjunga.
Halleluja!
Var prisad af hjerta och tunga,
Var prisad af gamla och unga!
Halleluja! Halleluja!
Vi här och i himmelen sjunga.

272.

Andantino.

mf

1. För mig till den klip - pan hö - ga, Der mig fi - en- den ej når, För mig till det star - ka fä - ste, Som i al - la stor - mar står,
2. Re - sa än kring klip - pan hö - ga Vå - gor - na sitt vil - da hot, In - gen- ting mig der för-skräc-ker. Ty de tyst - na vid dess fot.

Kör.

På den hö - ga klip - pan byg - ger Jag min frid, min sa - lig- het. Hon står fast se'n for - dom tim - ma, Hon står fast i e - vig-het.

3 O, hvad fröjd den klippan höga
Skänker mig för hvar minut!
O, hvad frid och kraft der flöda
Från dess sköte ymnigt ut!

4 Hvarje dag den klippan höga
Fyller mig med saligt hopp.
Hjerta, själ och ande lyfter
Hon till helga rymder opp.

5 Blott uti den klippan höga
Lif och salighet jag har.
Fly ock alla jordens skatter,
Hon, min bästa skatt, är qvar.

6 Klippa, du, som lifvets vatten
Ger mig, dig jag sjunger här,
Ständigt styrkt utaf din skugga,
Tills jag segerpalmen bär

273.

Andante.

mf

1. Väl mig, nu till bor - gen jag hun - nit, Mitt sa - lig- hets-berg och mitt
2. Jag hvar stund i mig är o - vär - dig; Om Gud skul - le skå - da på

slott! I tu - sen - de qval har jag gått Och al - drig för- stått Den
mig, Min from- het, min van - del och stig, För-döm - de han mig; Men

fri - de - nes grund jag nu fun - nit. Hur stor - mar och böl - jor än
hvar stund i Kri- stus rätt - fär - dig; Ty om jag har fe - lat ock-

f

slå, Mitt berg och min borg stå än - då, Än - då!
så, Har Kri - stus ej fe - lat än - då, Än - då!

3 Så märk då, mitt hjerta, som klagar,
Att Herren förglömt dig för visst
Och vet ej din jämmer och brist:
Ej Gud och hans Krist
Förändras af vexlande dagar.
Fastän du ej kan det förstå,
Hans nåd är den samma ändå,
Ändå!

4 Dock godt, att de stunderna ila,
Min bättre och sämre minut.
Jag vill dock i tron hålla ut,
Tills striden blir slut.
Då får jag min ostörda hvila
I känsla och skådning också.
Jag bidar, jag får den ju då.
Ändå!

274.

Andante.

f

1. En vän fram-för an - dra, min Fräl - sa - re huld, Som tog up - på

sig att be - ta - la min skuld Och städ - se mig he - lar, för-

lå - ter, för - dra - ger, Den vän - nen allt me - ra mitt hjer - ta in - ta - ger.

2 Mitt högsta, mitt enda behof är hans nåd,
Hans dyrbara närhet, hans ledning och råd.
Jag kan icke lefva förutan att ega
Min vän och hans vänskap, som allt öfverväga.

3 Du, du är min klippa, mitt fäste, min grund,
O Jesus, min starkhet i pröfningens stund.
För köttets och verldens och frestarens snara
Du, du skall med trohet och makt mig bevara.

4 Blott du och ditt ord är min sköld och mitt svärd,
Min borg och mitt värn i den farliga verld.
Ett ord af din mun och en blick af ditt öga,
Mot dessa all verlden må gälla mig föga.

5 Ja, allt hvad på jorden är härligt och stort
Och alla de ting, som Guds allmakt har gjort,
Som droppar i hafvet de må dock försvinna
Mot ett, o min Jesus, att allt i dig finna.

275 a.

Moderato

mf f

1. Gud ske lof, min vän han blif - vit! O, hvil - ken vän!

mf p

Han, som sig för mig ut - gif - vit, O, hvil - ken vän!

f

Han, som så af kär - lek glö - der, Att för oss han dör och blö - der, Att han kal - lar oss för brö - der, O, hvil - ken vän!

2 Ack, mitt lifs förtrogne frände
Du var min vän,
Då jag ännu dig ej kände,
O, hvilken vän!
I mitt syndalopp du slog mig,
Och från dödens väg du drog mig
Och till barnaskap upptog mig,
O, hvilken vän!

3 Alla synder han förlåter,
O, hvilken vän!
Mig hugsvalar, när jag gråter,
O, hvilken vän!
Då olyckligt jag förgår mig,
Bäst af alla han förstår mig,
Och af kärlek blott han slår mig.
O, hvilken vän!

4 Allt bekymmer jag då kastar
Helt på min vän.
Allt hvad som min själ belastar
Känner min vän.
Trones lif befästa, föda
Och mitt kött korsfästa, döda,
Lindra tidens vedermöda,
Allt gör min vän.

5 Det är evigt lif att känna
Gud som sin vän.
Sälla de, som funnit denna
Vår bäste vän,
Ja, för evigt sälla, rika.
Andra vänner dö och svika,
Denne vän är alltid lika.
O, hvilken vän!

275 b.

Maestoso.

f

1. { Gud ske lof, min vän han blif - vit! O, hvil - ken vän!
Han, som sig för mig ut - gif - vit, O, hvil - ken vän!

p

Han, som så af kär - lek glö - der, Att för oss han dör och blö - der,

f

Att han kal - lar oss för brö - der, O, hvil - ken vän!

276.

Andante.

mf

1. Tack - samt vill jag sjun - ga Med min själ och tun - ga
2. Jag ej verl - den ak - tar, När jag dig be - trak - tar,

f

Om min Je - sus god, Du all kär - leks käl - - la,
Du min gläd - je - sol. Låt mitt hjer - ta brin - - na,

p

Som gör sjä - lar säl - la Med ditt dy - ra blod.
Mi - na tå - rar rin - na Vid din nå - da - stol!

3 Nåd har du mig gifvit
Och mitt namn uppskrifvit
I din minnesbok.
All min nåd jag tager
Af din hand och drager
Nöjd ditt ljufva ok.

4 Glad vill jag dig följa
Och ej något dölja
För ditt hjerta mer.
Ack, låt intet skilja
Mig ifrån din vilja,
Jesus, jag dig ber.

5 Skulle mycken smärta
Krossa än mitt hjerta,
Jag ej knota får,
Ty din hand mig späker
Och fullkomligt läker
Alla mina sår.

6 Herre, låt din tuktan
Hålla mig i fruktan,
Att ej syndens lust
Må mitt samvet kränka
Och min själ fördränka
Uti sorg och pust!

7 Håll mig ständigt vaken,
Att jag ej står naken
För din domstol der!
Kläd min själ, lik bruden,
I den hvita skruden,
Helig, ren och skär!

8 Snart min vallfart slutar,
Och mitt hufvud lutar,
Jesus, mot ditt bröst.
Der skall jag få hvila,
Till din himmel ila
Och få evig tröst.

277.

Adagio.

p

1. { Hvad fat - tas mig än - nu? Min her - de han är, Den
De sva - ga, små lam - men i fam - nen han bär Och

tro - fa - ste, nå - di - ge Her - ren.
är från de si - na ej fjär - ran. På grön - skan - de

f

än - gar han fö - rer sin hjord Till fri - ska - ste käll-språng, så

ff mf

lär mig hans ord, Och e - vigt det or - det för - blif - ver.

2 Jag fruktar mig ej, ty hans käpp och hans staf,
De trösta och styrka mitt hjerta,
Och allt hvad mig möter, det vet han ju af,
Det vare sig fröjd eller smärta.
Hans nåd och barmhertighet följa mig här,
Och snart får jag se honom, sådan han är,
Och bo i hans hydda för evigt.

278.

Andantino.

1. Ack, sa - lig, ack, sa - lig den sjä - len, som tror Och en dast af sin Je - sus i all - ting be - ror;
2. Som, trots hvad hon er - far och kän - ner och ser, Ej ka - star bort den trö - sten, som or - det dock ger.

3 Ty känslan, den skiftar ju stund efter stund,
Men friden, se, den hvilar på säkrare grund.

4 Och ordet, det säger — o, tröst i all nöd! —
Vår Gud, han är förlikt genom medlarens död.

5 Vi hafva förlossning igenom hans blod,
O, att blott hela verlden den saken förstod!

6 Ty hvad är all lycka i verlden mot den,
Att städse här få hafva sin Gud till sin vän;

7 Att midt under jordlifvets oro och strid
På djupet uti hjertat dock hafva Guds frid?

8 Den friden, o Jesus, förvare oss här,
Tills vi en gång få se dig med fröjd, som du är!

279.

Andantino.

1. All - tid sa - lig, om ej all - tid glad, Van-drar jag till Si - ons ny - a stad. Ut - i Je - sus har jag godt be-hag: Han har gjort mig sa - lig.

2 Alltid salig på min Jesu ord,
Alltid får jag spisa vid hans bord.
O, det är en lycka på vår jord
Att få vara salig.

3 Alltid salig, fastän sorg och strid
Nedslå modet och bedröfva mig,
Att jag mången gång ej ser min stig,
O, jag är dock salig.

4 Alltid salig, fastän fienden
Derpå vredgas, Gud är dock min vän.
Blott jag känner vännen min igen,
Är jag likväl salig.

5 Alltid salig, vill jag icke mer
Synda bort den tid mig Herren ger.
Gode Gud, om blott din vilja sker,
Är jag alltid salig.

6 Alltid salig, fast jag mången gång
Fäller modet här bland jordens tvång
Och ej sjunga kan min nya sång;
Jag är likväl salig.

7 Alltid salig, ty jag hafver fått
Saligheten till min arfvelott,
Allt af nåd från Gud, som ger allt godt:
Han har gjort mig salig.

280.

Moderato.

1. Vid Je - su hjer - ta är min hvi - lo - stad. Min tryg - ga hamn, der jag kan va - ra glad, Han fri - ar mig från all min synd och skuld. Och skö - ter mig lik - som en mo - der huld.

2. Väl vex - lar det för mig här mån - gen dag, Än är jag stark, än är jag rädd och svag. Men han den sam- me är från år till år. Från ho - nom jag ny kraft be - stän - digt får.

3 Han är den säkra grund, som Fadern lagt,
På honom jag ock bygt, som ordet sagt,
Nu är jag fri, jag ej fördömas kan,
Ty Jesus Krist har mig sig tagit an.

4 Nu är jag salig, huru det än går,
Jag har min fristad i hans sidosår.
I lif och död jag dervid håller fast,
För mig, för mig hans hulda hjerta brast.

281.

Adagio.

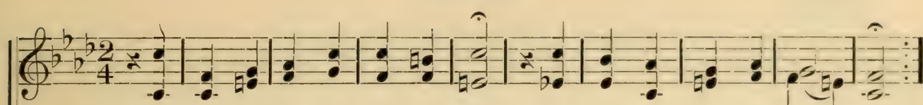
1. Jag sjun - ger helst om Je - sus, Han är min hög - sta skatt. Han
mig med nåd be - krö - ner, Han gör mitt hjer - ta gladt. Jag
sjun - ger helst om Je - sus, Det rät - ta på - ska - lam. Som
gaf sitt blod till lö - sen För mig på kor - sets stam.

Rit

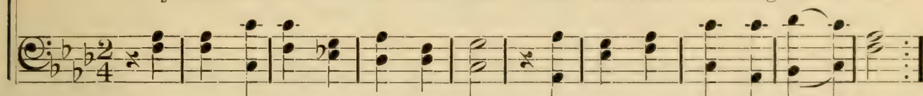
2 Jag sjunger helst om Jesus,
Då vid hans fötter böjd,
Jag minnes väl hans godhet
I stilla, salig fröjd.
Jag sjunger helst om Jesus,
Hvad än mig hända må,
Ty nåden, som mig frälsar,
Bevarar mig också.

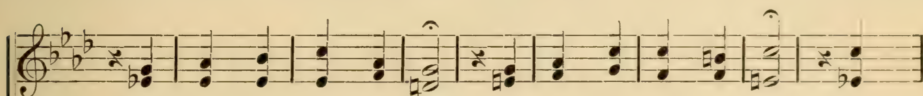
3 Jag sjunger helst om Jesus,
Då öfver öknens sand
Jag skyndar fram till ljusets
Och härlighetens land.
Och då jag knä får böja
För tronen af kristall,
En högre sång om Jesus
Jag evigt sjunga skall.

282.

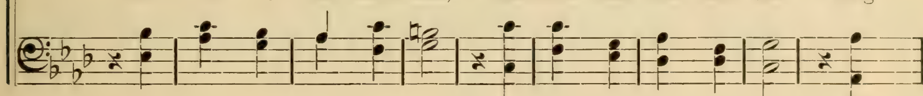

1. { Jag går i fa - ra, hvar jag går Och hvad jag än må gö - ra,
Ty fre-starn al - le - stä- des står Och vill från Gud mig fö - ra.

Han svu - rit har min död, Han med båd' lust och nöd Mig

dra - ga vill i syn- dens spår: Jag går i fa - ra, hvar jag går.

2 Jag går bland änglar, hvar jag går,
Och de mig nog bevara.
Slätt intet satans här förmår
Mot sådan hjelteskara.
Bort då, all suck och sorg,
Jag går i änglaborg.
Mig ingen röra kan ett hår:
Jag går bland änglar, hvar jag går.

3 Jag går i trängsel, hvar jag går,
Ty städs jag har att strida
Mot synd och verld. Ack, hjertesår
Jag ofta der månd' lida.
Jag stundom väg ej ser,
Der jag kan vandra mer,
Och frestelsen är ofta svår;
Jag går i trängsel, hvar jag går.

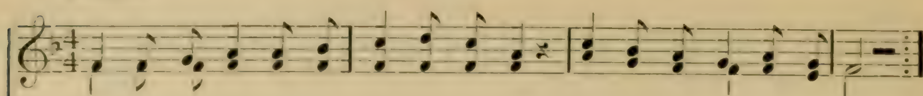
4 Jag går med Jesus, hvar jag går
Han har mig vid sin sida.
Jag skådar på hans djupa sår,
Då blir mig lätt att strida.
Uti hans helga spår
Jag glad och tröstligt går.
Den vandring är ej tung, ej svår:
Jag går med Jesus, hvar jag går.

5 Jag går mot döden, hvar jag går,
Kan aldrig säker vara.
Ej någon enda timme slår,
Då ängeln ej kan fara
Med dödens kalla kyss
Till mig, som kanske nyss
Mig fröjdade i lifvets vår:
Jag går mot döden, hvar jag går.

6 Jag går till himlen, hvar jag går,
Friskt hopp, min själ, mitt hjerta!
Se, innan kort dit upp du når,
Der slutar all din smärta.
Bort, verldens lust och ve.
Mot himlen vill jag se,
Dit upp mitt hjertas längtan står:
Jag går mot himlen, hvar jag går.

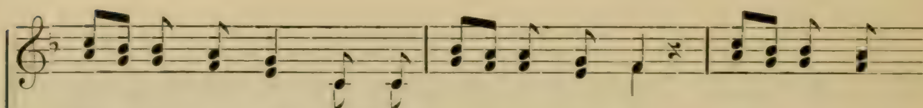
283.

Moderato.

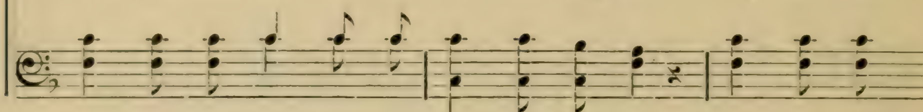

1. Här ut - i verlden en främling jag går. Här är ej frid, är ej frid.
Jag är blott pilgrim från år och till år. Dock har jag frid, har dock frid.

Frid ge - nom tron i min Je - sus jag har. Ty mi - na

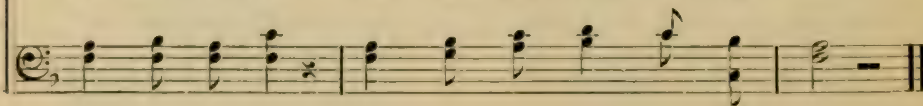

syn - der, Min döds- dom han bar. Skänk - te mig lif - vet och

är mitt för - svar. Så har jag frid, har jag frid.

2 Här äro strider och sorger och nöd,
Här är ej frid, är ej frid.
Här äro fiender, satan och död,
Jag har dock frid, har dock frid.
Verlden må hata och smäda mitt namn,
Satan mig fresta, mig hölja med skam,
Jag till min Jesus dock städs vill gå fram,
Han är min frid, är min frid.

3 Här flyktar vänskap som drömbilden bort,
Här är ej frid, är ej frid.
Människors trohet är vansklig och kort,
Jag har dock frid, har dock frid.
Ty af det trofasta ordet jag lär,
Att Herren Jesus den samme dock är
Och att min vandring till himmelen bär,
Der, der är frid, der är frid.

4 Här är det möda från år och till år,
Här är ej frid, är ej frid.
Här är ej hemmet, der hvila jag får,
Jag har dock frid, har dock frid.
Ofta min väg synes vara så trång,
Sorgerna många och tiden så lång,
Snart dock i himlen jag sjunger min sång,
Ja, Lammets sång, Lammets sång.

284.

Andantino.

f *p*

1. Hos Gud är i - del gläd - je. Här tryc - ker mån - gen nöd. Här
2. Här har jag ej mitt hem - vist, Här bor jag blott i tält. Men

f

får jag of - ta suc - ka Och ä - ta tå - rars bröd. Här
hän mot gläd - je - stran - den Mitt syn - glas jag dock stält. När

ff

blan - das fröjd och smär - ta För Her - ren Je - su brud. Men
verl - den ler och skal - kas, Jag skå - dar mot den borg. Der

der skall så ej va - ra, Ty gläd - jen bor hos Gud.
jag skall bo för e - vigt Och glöm - ma all min sorg.

3 Jag vill då lott ej byta
Med den sin del här får,
Nej, hellre under tårar
Den ädla säd jag sår,
Blott jag med fröjd får skörda
En gång vid vägens slut,
Då verldens dårar tagit
Sin hela fröjd förut.

4 Mitt hopp för evigheten
Är bygdt på säker grund.
Må korset gerna trycka
Ännu en liten stund!
Snart ingen sorg skall vara
Och ingen klagan mer,
Då jag med ohöljdt öga
Min Jesus evigt ser!

285.

Larghetto.

1. Här en käl - la rin - ner, Säll den hen - ne fin -
2. Om du der dig tva - ger, Hon hvar fläck bort - ta- -

ner, Hon är djup, men klar, Gömd, men up - pen - bar.
ger, Ty den käl - lan god Är Im - ma - nuels blod.

3 Röfvaren i nöden
Der fann lif i döden.
Jag, så ond som han,
Samma balsam fann.

4 Dyra lifvets källa,
Du skall evigt svälla,
Evigt lyckosam
Skall din flod gå fram.

5 Kranka skall du bada,
Göra sorgsna glada,
Tills du Lammets brud
Klädt i strålars skrud.

6 Se'n jag, döda, kalla,
Såg i tron dig svalla,
Rör min tunga sig,
Sjunger helst om dig.

7 Jesus vill jag sjunga,
Tills min stumma tunga
Göms i graf och jag
Skåda får din dag.

8 Ty mig, sämsta, ringa,
Du dock lön vill bringa.
Du åt mig ock har
Köpt en harpa klar.

9 Som du skänkt den gåfva
Att dig evigt lofva,
Du för himmelen
Stämt och strängat den.

10 Der skall Faderns öra
Fröjda sig att höra
Mig uti din famn
Sjunga blott ditt namn.

286.

Andante.
mf

1. Vi sök - te väl ro, och vi sök - te väl frid. Vi sök - te väl lyc - ka i verl - den. Men fun - no så of - ta blott mö - da, kamp och strid, Blott o - ro och sorg på den fär - den.

f *p*

2 Ack, verlden, den har ej en endaste ros,
Som doft utan törnen oss bringar.
Den jordiska glädjen, den flyr så snart sin kos,
Den flyr, liksom hade den vingar.

3 *En* ros har allena ej taggar för mig
Och vissnar ej heller i nöden.
Du ros ifrån himlen, ack, när jag funnit dig,
Då har jag ock lifvet i döden.

4 Den rosen i Saron, min Frälsare god,
Har aldrig i verlden sin like.
O, må vi då akta hans kors och dyra blod
Långt mer än ett konungarike!

5 O Jesus, du enda, du eviga ro,
Föröka, föröka oss trona,
Och blif för oss alla vårt lif, vårt A och O,
Vår eviga fröjd och vår krona!

287.

Andantino.

mf

1. { Hjer-tans Je - sus, i ditt hjer - ta Är så godt att göm- ma sig.
Ut - om dig är i - del smär - ta, In - gen ting för - nö - jer mig.

f

Men der in - ne vill jag va - ra, Göm - ma mig för allt a- larm,

mf

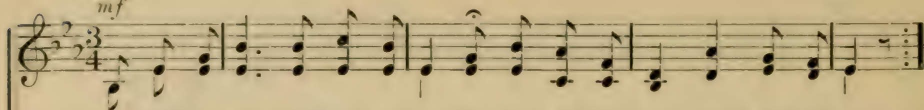
Dig, min Je - sus, äl - ska ba - ra, Af din kär - lek jämt gå varm.

2 I din kärlek, Jesus söte,
Är så godt att vara till,
Ligga i din kärleks sköte,
Bättre må jag aldrig vill,
I din kärlek vaka, sofva,
I din kärlek gå och stå,
I din kärlek be och lofva,
Vandra, lefva, dö också.

3 Utom dig kan jag ej trifvas,
Utom dig jag mår ej väl,
Utom dig kan aldrig gifvas
Ständig ro för kropp och själ.
Men i dina kärleksarmar
Är ett fast och säkert slott.
Fast det ofta kring mig larmar,
Jag hos dig dock sofver godt.

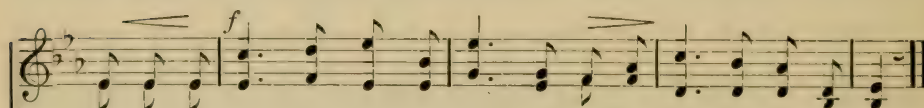
288.

Allegretto.

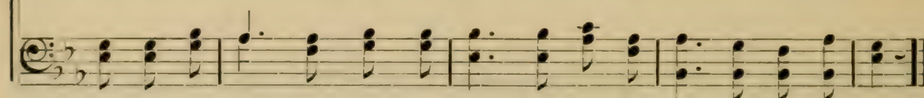

1. { O Her - re Je - sus, vid ditt hjer-ta, Der vill jag ger - na göm ma mig,
{ Der glömma bort all synd och smärta, Som tryc-ker mig på lif- vets stig.

Ja, Je - sus, dit jag kom - ma vill, Att dig för e - vigt hö - ra till.

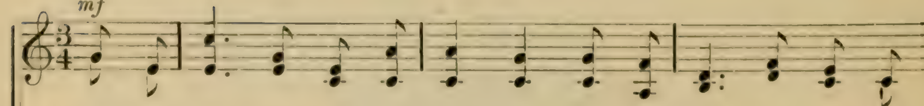

2 I verlden är så trångt att vara,
Mest för mitt onda hjertas skull,
Här är jag hvarje stund i fara,
Mig stöter satan lätt omkull.
Kom, Jesus, stöd och led du mig!
Jag vill ej gå ett steg från dig.

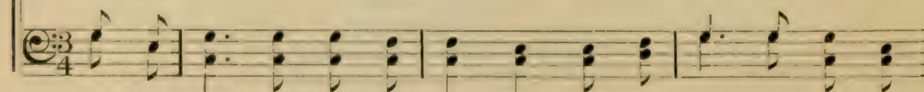
3 Hos dig är trygt och godt att vara,
Men också endast uti dig.
Kom du och värdes mig bevara,
Att jag ej tappar bort din stig!
Du sjelf den rätta vägen är:
Behåll mig der, o Jesus kär!

289.

Con anima.

1. Al - drig en - sam! O mitt hjer - ta, Det är dig det or - det

gäl - ler, Al-drig en - sam i din smär-ta Och ut - i din fröjd ej

hel - ler. Hur mig vän - ner öf - ver - gif - va Och hur stö- den kring mig

p

fal - la. En skall dock be - stän-dig blif- va, En, som hö -gre är än al - la.

f

2 Aldrig ensam, när jag ilar
Ut på vida arbetsfältet.
Aldrig ensam, när jag hvilar
Under blåa himlatältet.
O, så må jag vandra stilla,
I det nya fridsförbundet,
Ockra jämväl i det lilla
Med det anförtrodda pundet!

3 Aldrig ensam, när jag syndar,
Sedd af intet mänskligt öga.
Aldrig ensam, fast jag skyndar
Bort från vännen i det höga.
För hans blick, den skarpa, klara,
Står jag dock af blygsel slagen:
Mörkret måste ju ock vara
Inför honom ljust som dagen.

4 Aldrig ensam, när jag strider,
Mellan tro och otro ryckes,
Aldrig ensam, när jag lider,
Fast det så mig ofta tyckes.
Aldrig ensam, när jag vakar
Under natten på mitt läger,
När jag intet ser och smakar
Af den nåd jag verkligt eger.

5 Aldrig ensam uti lifv
Aldrig ensam uti döde
Tack, min Jesus, att du gifvit
Denna säkra tröst i noden!
Lemnar du mig ej allena
Fast du näpser, fast du tuktar,
O, så håll mig vid det ena,
Att jag dig af hjertat fruktar.

290.

Largo.

2 Ängsliga hjerta,
Gud är ju än ditt stöd.
Kom med din smärta,
Kom med din synd och nöd,
Kom med din köld och död
Blott till hans hjerta!

3 Och när du gråter,
Gråt vid hans hulda bröst!
Jesus förlåter,
Jesus har hjelp och tröst,
Snart skall hans ljufva röst
Fröjda dig åter.

V. Kärleken.

I. Bönen.

291.

Adagio.

2 Salig i hoppet,
Låt mig, o Jesus, blott ej
Tröttna i loppet
Och bli tillbaka, ack nej!

3 Håll mig vid handen,
Gif mig allt stapplande till,
Och gör blott anden
Villig att gå dit du vill!

4 Göm mig för flärden,
Göm mig, ack, göm mig i dig!
Glädjen i verlden
Är ju ej glädje för mig.

5 Herre, bevara,
Herre, välsigna mig du,
Lyse ditt klara,
Vänliga anlet mig nu!

292.

Lento espress.

293.

Adagio.

p mf ff f p

1. Kom till mitt kal - la, Dom - na - de sin - ne! Af - gu - dar al - la För dig för-svin - ne! Kom att be - fal - la En - sam der in - ne, Kom, o min Je - - sus!

2. Kom, du min kä - ra, Mig att be - sö - ka, Tron vär - des nä - ra, Kraf - ten för - ö - ka! Vär - des mig lä - ra Allt hos dig sö - ka: Kom, o min Je - - sus!

3 Kom, när jag glädes,
Kom, när jag qvider,
Kom, när jag rädes,
Frestas och strider,
Kom, var tillstädes
Sist, när det lider
Med mig, o Jesus!

4 Ja, du skall komma
Sist uti ära.
Väl dina fromma,
Väl dina kära!
Träden nu blomma,
Sommarn är nära.
Kom, o min Jesus!

294.

Andantino.

p

1. He - li - ge Fa - der, böj ditt ö - ra ne - der, Lyss - na till

f

bar - net, som i stof - tet be - der! Fat - tig, e - län - dig,

mf *p*

nu för dig jag trä - der. Hör mig, o Fa - - der!

2 Håll mig, o Herre, ständigt vid det ena,
Att jag må frukta, älska, lyda, tjena
Dig af allt hjerta, dig, min Gud, allena!
Hör mig, o Fader!

3 Blif mig, o Herre, alla dagar nära,
Du, som har lofvat att till åldern bära,
Hjelpa, upplyfta, trösta dina kära.
Hör mig, o Fader!

295.

Adagio.
mf

1. Her - re, jag be - der, Fat - tig och hjelp - lös i mig:
2. Råd du der in - ne, Låt mig se ljus i ditt ljus!

f *p*

Se till mig ne - der, Öpp - na mitt hjer - ta för dig!
Al - drig mitt sin - ne Mät tas af stoft el - ler grus.

3 Sänd från det höga
Anden, som utgår af dig,
Och med ditt öga
Led mig på sanningens stig!

4 Våren försvinner
Hastigt, likt dagen i går.
Säll den, som finner
Lifvet i ungdomens vår!

296.

Adagio

1. Je - sus, Je - sus, gör mig stil - la, Gif mig me - ra tå - la-mod, Gif mig me - ra frid till sjä - len, Me - ra hvi - la vid ditt ord, Me - ra hvi - la vid ditt ord!

2 Jesus, Jesus, gif mig allvar,
Gif mig ödmjukhet allt mer,
Gif mig nåd att tacksamt taga
Ljuft och bittert, hvad du ger!

3 Jesus, Jesus, böj mitt sinne
Till att mera tjena dig,
Och den helga fridens Ande
Värdes mera gifva mig!

4 Jesus, Jesus, stärk, föröka
Tron, som alltid är så svag!
Gif mig nåd att städse vandra,
Jesus, till ditt välbehag!

5 Jesus, Jesus, tacksam gör mig,
Mera vaksam, mera nöjd.
Gif, o Jesus, åt mitt hjerta
Under striden frid och fröjd!

6 Jesus, Jesus, gif mig starkhet
Endast i ditt dyra namn,
Gif mig mera ro och hvila
Jesus, i din hulda famn!

7 Jesus, Jesus, gif mig mera
Kärlek, saktmod, trohet, hopp!
Ja, o Jesus, gif mig kronan
Efter slutadt vandringslopp!

297.

Tempo giusto.
Dolce

1. Dig, Je - sus, min dy - ra - ste Je - sus, jag be - der, Att
du mi - na steg ge - nom verl - den så le - der, Att,
när jag till slu - tet af lifs - ba - nan hin - ner, Jag
dig, min för - los - sa - re, nå - dig då fin - ner.

2 Låt mig uti tron med dig blifva förenad
Och genom ditt blod ifrån synderna renad!
Gör mig till en lefvande lem i din kyrka,
Att jag intill ändan dig troget må dyrka!

3 I verlden en främling, jag skyndsamt vill ila
Till målet och blott uti dig söka hvila.
Ej fåfängans nöjen må dåra mitt sinne
Och lustarnas välde ej råda der inne!

4 Då hjertat blir matt under bördan och striden,
Så styrk det med kraft af den andliga friden,
Och låt mig beständigt i smärtan och sorgen
Se upp till den himmelska fäderneborgen!

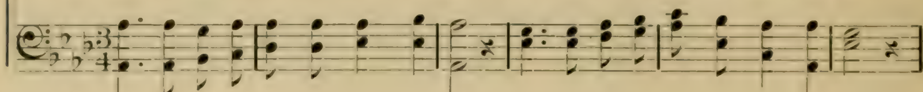
5 När ändtligt min jordiska hydda skall falla,
Du värdes min själ till ditt rike hemkalla:
Då först skall jag blifva rätt innerligt glad,
När portarna öppnas till himmelens stad.

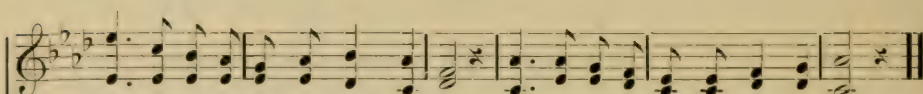
298.

Andante

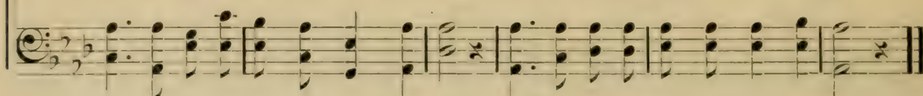

1\. När-ma-re, o Je-sus Krist, till dig, När-ma-re, hvad än det ko-star mig,
2\. När-ma-re, om kor-set skul-le än Bli det band, som städs på nytt i-gen

När-ma-re i mor-gon än i går, När-ma-re, o Her-re, år från år!
Bin-der mig allt fa-sta-re vid dig Och från jorden me-ra lö-ser mig!

3 Närmare till dig, om vägen bär
Genom nattens djupa skuggor här!
Hvad du nödgas taga, Herre, tag,
Närmare till dig blott städs mig drag!

4 Närmare till dig och dina sår!
Och när snart jag mina vingar får,
Samma ton ur hjertat tränge sig:
Närmare till dig, till dig, till dig!

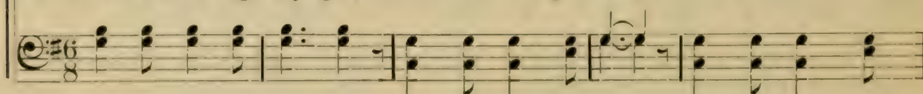
299.

Andantino.

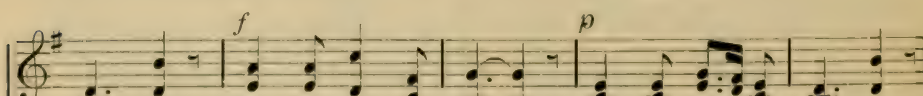
mf *p* *mf*

1\. Fram en suck sig smy-ger, Hörd af in-gen vän, Dock likt duf-van

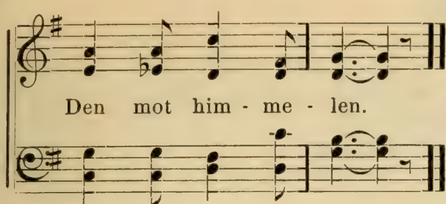

f *p*

fly-ger Den mot him-me-len. Dock likt duf-van fly-ger

2 Uti nödens timma
Själen ser ditt opp,
Längtar att förnimma
Gud, sin hjelp, sitt hopp.

3 Gud i ordet åter
Låter höra sig,
Bjuder den, som gråter:
Kom, ack, kom till mig!

4 Helsar dem för sälla,
Som från jordens grus
Kosan hemåt ställa
Upp till Faderns hus.

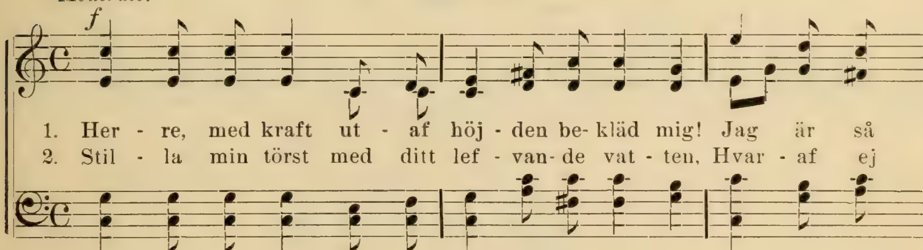
5 Kraft mig Jesus gifve
I hvar pröfningsstund,
Städse jag förblifve
Fast i hans förbund.

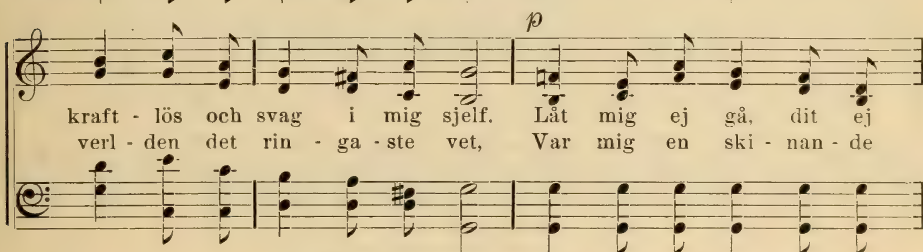
6 Allt han mig förlåter,
Som jag brutit har,
Mig förklarar åter,
Att han är min Far.

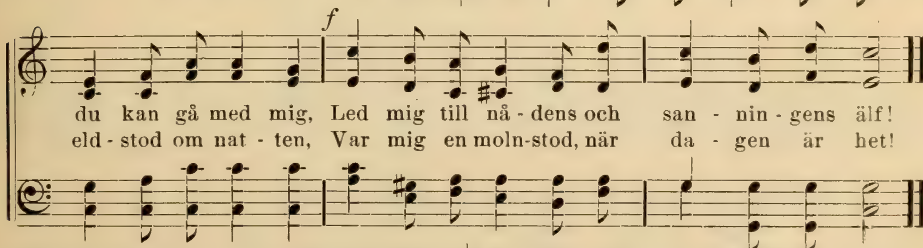
7 Derför är jag salig
Uti Jesu namn
Och får fröjd otalig
Sist i himlens hamn.

300.

Moderato.

3 Var mig ett värn emot synden och flärden,
Var mig en vagnborg, der trygg jag kan bo!
Låt mig ej söka min lycka i verlden,
Låt mig ej söka i verlden min ro!

4 Du är den flödande salighetsbrunnen
Du är en lefvande källa för mig.
Det är min lycka att städs vara funnen,
Dyraste Jesus, allena i dig.

301.

Adagio.

p

1. Je-sus, tag mitt ar - ma hjer - ta, Tag det, sköt det, som du vill! Se, med

all min synd och smär - ta Hör jag dig ju e - vigt

f

till. Ond, för - derf - vad, skuld - be - la - stad, U - tan lif och frid i

mig. Är jag, o min Je - sus, ka - stad Från min mo - ders lif på dig.

Jos. P. Holbrook, bv per.

2 Armod blott jag alltid hade,
Du är rik och mäktig, du.
Du, som svedan på dig lade,
Är ock lika huld ännu.
När då synden mig förskräcker,
Lär mig se i tron på dig,
Du, som skulden öfvertäcker
Och är gjord till synd för mig.

3 Hvad du gjort för evigt gäller,
Du är min rättfärdighet,
Lagen mig ej mera fäller,
Se'n du blef min helighet.
O, hvad vill jag mer begära,
Se'n jag nu förstått ditt råd?
Lär mig lefva till din ära,
Lär mig sjunga om din nåd!

4 Lär mig taga dig på orden
Utan alla om och men,
Och låt ingen makt på jorden
Binda mig på nytt igen!
Med din trohet mig bevara,
Och behåll mig rättsligt fri,
Att jag ej i någon snara
Må försåtligt fångad bli.

5 Må då jord och himmel falla,
Löftesordet står dock fast
För den nyckeln springa alla
Lås och riglar upp med hast.
Ack, det gäller ju din ära
Att fullborda hvad du sagt.
Låt din Ande städs mig lära
Att på nådens ord ge akt!

6 Se'n må alla känslor fara,
Sjelfva saken står dock qvar,
Och den må väl lycklig vara,
Som sitt allt i dig blott har.
Hvad jag än på jorden mister,
Sköter du väl om mig så,
Att när lefnadstråden brister,
Sjelf du står mig qvar ändå.

302.

Andante
mf

1. Go - de her - de, led och bär oss, Lys oss med ditt kla - ra
2. Du rår om oss: o, så tag oss Sjelf om hand i nöd och

ord, Ut - i nö dens stund blif när oss, Du - ka oss ditt ri - ka
strid, Gå vi vil- se, Her - re, drag oss Å - ter hem och var oss

f

bord! Dy - re Je - sus, dy - re Je - sus, Vår - da sjelf din e - gen
blid! Dy - re Je - sus, dy - re Je - sus, Hör oss, hjelp oss, gif oss

f *p*

hjord! Dy - re Je - sus, dy - re Je - sus, Vår - da sjelf din e - gen hjord!
frid! Dy - re Je - sus, dy - re Je - sus, Hör oss, hjelp oss, gif oss frid!

3 Du vill oss ju ej förkrossa,
Fast vi syndat mot dig så!
Du har nåd att oss förlossa,
Kraft att rena oss också.
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Bittida till dig vi gå.

4 Tidigt lär oss dig att söka,
Tidigt göra ditt behag,
Och vår tro och kärlek öka
Mer och mer för hvarje dag!
Dyre Jesus, dyre Jesus,
Sist oss alla till dig tag!

303.

Moderato.

1. Je - sus kär, gå ej för - bi mig, Låt mig bönhörd bli,
2. Låt ock mig vid nå - da - tro - nen Fin - na himmelsk ro,

Då åt an - dra nåd du skän - ker, Gå ej mig för - bi!
Då jag sjun - ker ned för - kros - sad, Her - re, lär mig tro!

Kör.

Je - sus, Je - sus, låt mig bön - hörd bli, Och då an - dra du upp-
väc-ker, Gå ej mig för- bi!

3 Blott på din förtjenst jag kommer
Och din nåd begär.
Hela mitt beklämda hjerta,
Fräls mig, som jag är!

4 Du är all min glädjekälla,
Mer än lif för mig.
Hvad i himlen, hvad på jorden
Har jag utom dig?

304.

Andantino.

2 Har du frestelser och pröfning,
Synes lifvets kamp dig svår?
Kraft och makt du återvinner,
Om i bön till Gud du går.
Om dig vänner fly och svika,
Får du hat till kärleks lön,
Endast Jesus kan dig trösta;
Bär till honom allt i bön!

3 Är ditt hjerta fullt af oro
Och ej någon tröst dig når?
Jesus är din enda tillflykt,
Tröst af honom visst du får.
I hans hulda famn du finner
Ljuflig ro och hvila skön,
Om till honom blott du ilar
Med din nöd i tro och bön.

305.

Andante.

1. O Je - sus, stärk min sva - ga tro, Jag är i o - ro, är i strid Och sö - ker hvi - la, hjelp och ro. Du är min frid, du är min frid.

5 Och börjar stormen kring mig gny
Och gör mig verlden men och sorg,
Till dig allena vill jag fly.
Du är min borg, du är min borg.

6 Hvad är all verldens härlighet,
Om jag ej hör din Andes röst?
Du är mitt hopp i evighet,
Du är min tröst, du är min tröst.

2 Ack, se till mig, ty jag är svag,
Haf på min långa vandring akt,
Gif hvad mig fattas hvarje dag!
Du är min makt, du är min makt.

3 Min väg i mörker ofta går,
Då ser jag ej min Faders hus,
Ack, led mig rätt i dina spår!
Du är mitt ljus, du är mitt ljus.

4 När vänner öfvergifva mig,
Gör mig med ensamheten nöjd!
Jag har ju ändock alltid dig,
Du är min fröjd, du är min fröjd.

7 Men väck mig upp till helig strid,
Förlåt mitt hjertas myckna köld,
Beskärma mig i farlig tid!
Du är min sköld, du är min sköld.

8 Och när jag står vid Jordans flod,
Min sista säkra tillflykt blif!
Du som har köpt mig med ditt blod,
Du är mitt lif, du är mitt lif.

9 Du vet ock, hvad som fattas mig,
Åt dig har jag mig anbefalt.
Min salighet är blott i dig,
Du är mitt allt, du är mitt allt.

306.

Andante animato.

mf

1. Hur of - ta, min Fräl - sa - re, glöm - mer jag dig Och äl - skar hvad jor - den till - hör Och tän - ker ej på hvad du li - dit för mig Och ger dig ej ä - ran der - för!

2 Mitt hjerta är ofta så dödt och så kallt,
Gif lif, och din vilja mig lär!
O Jesus, förändra, förnya du allt,
Och gif, att du sjelf blir mig kär!

3 Ack, dyraste Jesus, min Frälsare god,
Bevisa mig nåd, var mig huld!
Ack, rena mig uti ditt heliga blod,
Förlåt all min brist och min skuld!

4 Jag vill ej mer söka i verlden min ro,
Mitt fädernehem är ej der!
Der uppe hos Jesus, mitt A och mitt O,
Mitt hem och min arfvedel är.

5 Så sköt mig, och led mig, och skydda mig
Låt jorden ej taga mig in! [väl,
Åt dig jag nu gifver min kropp och min
O Jesus, jag evigt är din. [själ,

307.

Risoluto.

mf

1. { Ber - gen må vi - ka och hö - gar - na fal - la,
Al - drig för - bun - det af frid skall för - fal - la,

f

E - vig min nåd och min tro - fast - het är.
Så sä - ger Her - ren, din Fräl - sa - re kär!

2 Hjelp mig, o Jesus, att gömma de orden,
Lär mig att rätt taga fasta på dem!
Och när jag slutat min vandring på jorden,
Låt mig i tron på det löftet gå hem!

308.

Andante.

1. O Je - sus, var min sällskapsvän Up - på den kor - ta van - drin-
2. Nog ser det gan - ska of - ta ut, Som hun - ne al - drig jag till

gen I - ge - nom jäm-mer- da - len! Led - sa - ga, styrk mig med din
slut På lif - vets ve- der - mö - da. Men om mig da - gen tyc - kes

hand Att van - dra fram Till him- lens säl - la, säl - la land!
lång, Då tän - ker jag På him- lens säl - la, säl - la sång.

3 O Jesus, håll mig vid din hand,
Och för mig hem till fridens land,
Der stormarna ej brusa,
Der evigt lif, der salig fröjd
Mig fägna skall
I himlens sälla, sälla höjd.

4 Och Jesus svarar mig härpå,
Att jag skall evig sällhet nå,
Om jag vill honom följa
Och låta mig på denna jord
I hopp och tro
Ledsagas af hans helga ord.

5 Det gör, att jag i tro och hopp
Kan svinga mig till himlen opp
Och glömma jordens möda.
Det gör, att jag i Jesu namn
Kan hinna fram
Till himlens sälla, sälla hamn.

6 Se'n skall jag evigt prisa dig
För all den dyra nådetid
Du skänkte mig på jorden.
Se'n skall i evigheten lång
Jag stämma in
I himlens sälla, sälla sång.

309.

Largo.

3 Om du ock dig stundom döljer,
Kommer du ju snart igen.
Bak det moln, som blicken höljer,
Vet jag, att jag har min vän.

4 Om du stundom ensam låter
Mig i heta striden stå,
Vet jag, att jag har dig åter,
Just när nöden tränger på.

5 Ja, o Herre, fast du dröjer,
Aldrig du mig öfverger,
Fast du stundom djupt mig böjer,
Jag din kärlek städse ser.

6 Fäst mitt öga på den krona,
Som der ofvan väntar mig,
Låt mig redan här i trona
Se min salighet i dig!

310.

Moderato.

3 Uppehåll och stärk du modet,
Såsom du det ensam kan!
Lär mig ständigt se på blodet,
Som för mina synder rann,
Ack, det blodet, ack, det blodet,
Hvari lif och frid jag fann!

4 Låt din Ande städse leda
Alla mina företag!
Ack, jag kan ej sjelf mig freda
För mitt kött en enda dag!
Kom, o Jesus, kom, o Jesus,
Var min kraft,ty jag är svag!

5 Låt ej synden, låt ej flärden
Söfva och bedåra mig!
Ack, för hela, vida verlden
Vill jag icke mista dig!
Du allena, du allena
Förer mig den rätta stig.

6 Gör mig stilla, gör mig stilla.
Göm mig djupt i dina sår,
Der kan det ej gå mig illa,
Hur det än i verlden går.
I det nästet, i det nästet,
Ack, hur väl din dufva mår!

311.

2 Annan tillflykt jag ej har,
Själen håller fast vid dig.
Lemna mig ej ensam qvar,
Skydda och hugsvala mig!
Blott på dig förtröstar jag,
Åt mig, arme, handen räck!
Var mitt värn för hvarje dag,
Med din vinge mig betäck!

3 Allt hvad mig af nöden är,
Jesus, finner jag hos dig.
Fallna själar hjelp beskär,
Led de blinda ljusets stig!
Helig är du, Jesus god,
Syndfull inför dig jag står,
Men uti ditt helga blod
Rening, lif och kraft jag får.

4 Nåd omätlig du mig ger.
Nåden all min synd betäckt,
Nåd jag öfverflöda ser,
Nog för fallen mänskoslägt.
Du, som lifvets källa var,
Är och blir till evig tid,
Lif i dig mitt hjerta har,
Evig salighet och frid.

2. Helgelsen.

312.

Andante.

p

1. Jag be - höf - ver dig, o Je - sus. Ty jag har blott synd i mig.

mf

Hjer - tat är så mörkt och ö - de, Är så kallt och dödt i sig.

f

I ditt dy - ra blod al - le - na Kan det blif - va rent och godt;

p

I den käl - lan vill jag ba - da, I den en - da käl - lan blott.

2 Jag behöfver dig, o Jesus,
Ty jag är så blind, så blind,
Hittar ej den rätta vägen,
Irrar kring lik jagad hind.
Jag behöfver, att du leder
Mig uti din sannings ljus,
Eljes far jag vill och hittar
Aldrig till min Faders hus.

3 Jag behöfver dig, o Jesus,
Till att skyla all min brist,
Jag behöfver dig i lifvet
Och en gång i döden sist.
Jag behöfver dig beständigt
Vid hvart enda steg jag tar,
Endast uti din gemenskap
Nog och öfvernog jag har.

4 Jag behöfver dig, o Jesus,
Ty jag är så fattig, o,
Jag är blott en gäst och främling
Och skall ej på jorden bo.
Jag behöfver all din kärlek
För att icke gifvas opp
Under alla vedermödor
Af ett sådant vandringslopp.

5 Jag behöfver dig, o Jesus,
Jag behöfver just en vän,
Som så älskar och så handlar
Med den arme syndaren.
Allt mitt väl och ve du känner,
Såsom om det vore ditt,
Och din kärlek är beständig,
Ty ditt hjerta älskar fritt.

6 Jag behöfver dig, o Jesus,
Led mig efter ditt behag,
Gif mig af din Andes fullhet
Mer och mer med hvarje dag!
Låt den samme nådens Ande
Mer och mer få lära mig,
Hvad jag är utaf naturen,
Men ock, hvad jag är i dig!

7 Jag behöfver dig, o Jesus,
Och jag hoppas se dig snart
Vid din Faders högra sida,
Der du evigt strålar klart,
Der, med dig och dem du vunnit
Med ditt blod så dyrt en gång,
Får jag sjunga till din ära
Guds och Lammets nya sång.

313.

Andantino.

1. Hvar stund jag dig behöfver, O Jesus min.
Ej fins en röst, som tröstar Så ljuft som din.

2. Hvar stund jag dig behöfver. Blif mitt försvar!
Ty frestelserna vika, När dig jag har.

Kör.
Ja, Herre, jag behöfver Din råd för hvarje stund.
O, låt mig nu förnimma Ditt fridsförbund!

3 Hvar stund jag dig behöfver,
I lust och nöd.
Ty går du bort, är lifvet
För mig blott död.

4 Hvar stund jag dig behöfver.
Mig lär din stig,
Och dina rika löften
Uppfyll på mig!

5 Hvar stund jag dig behöfver.
Mig styrk i strid,
Och när min afton skymmer,
Gif anden frid!

6 Hvar stund jag dig behöfver,
Blif du mig när,
Och låt mig evigt blifva
Der sjelf du är!

314.

Adagio.

1. Jag ar - ma barn, som li - tet har er - fa - rit, Som än till strids ej mån - ga gån - ger va - rit, Mig hjel - pe Gud att ak - ta på min gång! Min väg är smal, lik-som dess port var trång.

2 Min skatt är stor. Ack ja, jag lycklig varit
Att bli Guds barn. Jag frälsning har erfarit
Från synd och dom och qval, ja, dödens gap,
Jag har fått nåd och frid och barnaskap.

3 Min skatt är stor. Ack, faseligt det vore,
Om jag min dyra skatt en gång förfore,
Om jag en gång i köttet lyktade
Och aldrig fick det goda landet se.

4 Ty hjelp mig, Gud, ej tanklöst genomlefva
Min enda pröfvotid och mig invefva
I något af den ondes många nät!
Ack, led mig du, led du hvart enda fjät!

5 Gud hjelpe mig i frestelsernas smärta
Och styrke då mitt oförsökta hjerta,
Att aldrig jag af någonting förmås
Ett steg gå bort från dig, der styrka fås!

6 Gud hjelpe mig att i allt godt tilltaga
Och städse tänka på att dig behaga,
Att för all synd som för en bråddöd fly,
Tillfälle och anledning dertill sky!

7 Gud hjelpe mig min bönevrå ej glömma,
Men ofta tyst hos dig mig undangömma!
Ack ve, den själen aldrig blir till lifs,
Som ute jämt, men sällan hos dig trifs.

8 Gud hjelpe mig försaka hela verlden,
Ej finna ro i lustarna och flärden,
Men, lik en fågel i sitt fria lopp,
Från jorden lyfta mig allt mera opp!

9 Gud hjelpe mig till slut att blifva salig!
Ack, här är sorg, hos dig är fröjd otalig.
När verlden mig ej mera rum vill ge,
Ack, låt mig då din himmel öppnad se!

10 Då är jag nöjd, då vill jag villigt strida.
Mig väntar fröjd, hvi skulle jag ej lida?
Kom gerna, kors, du blir ej alltid mitt,
En liten tid, och se'n är jag dig qvitt!

11 Se'n evig ro, ja, se'n en evig hvila;
Ack, aftonstund, hur glad jag ser dig ila!
Kom, Jesus kär, jag längtar efter dig,
Kom, när dig täcks, att hemförlofva mig!

315.

Adagio.

p FINE.

1. { Här kan mitt ar - ma hjer - ta Ej fin - na o - störd ro,
Jag ser med bit - ter smär - ta, Att syn - der der än bo,

Och kop - par - mu - rar hö - ga Mig tyc - kas stän - ga här.

D. C. al FINE.

f *fz* *Rit.*

Och of - ta för mitt ö - ga Det moln och mör - ker är.

2 I ängslan det mig sänker,
Och det blir nöd och strid,
Och satans många ränker
Mig plåga till en tid,
Och stormar kring mig brusa,
Och tron blir svag och matt,
Och hoppets stjerna ljusa
Är dold i pröfnings natt.

3 Anfäktelserna hopa
Sig mäktigt inom mig,
Dock kan jag ännu ropa
Ur djupen upp till dig,
O Jesus, och min klagan
Skall till ditt hjerta nå,
Och efter bittra agan
Det ljusna skall ändå.

4 Min ande till dig ilar,
Du syndens smärta känt.
Hos dig jag åter hvilar,
Och qvalet, som mig bränt,
Det jagas bort, när åter
Du räcker mig din hand
Och all min synd förlåter
Och lossar mina band

5 Ja, blott vid Jesu hjerta
Sig stilla kan min själ,
Och efter nöd och smärta
Der blir mig åter väl.
Snart alla strider sluta
Och tyst blir stormens röst,
Snart får min själ sig luta
Så lugnt till Jesu bröst.

316.

Moderato.

1. { Är Kri - stus nu vor - den min e - vi - ga skatt, I
Är Kri - stus mitt ljus här i jord - lif - vets natt, Om

kär - lek af Fa - dern mig gif - ven,
allt för min själ han är blif - ven, Då tvin - gar hans

kär - lek att hål - la hans bud, Och ljuf - ligt er - fa - res den

nå - den af Gud Att äl - ska i ho - nom min nä - sta.

2 Om blott i försoningens under min tro
Blir öfvad och salig och mogen,
Då blir det min endaste trefnad och ro
Att vara min Frälsare trogen.
Ja, visshet i trone att vara Guds barn,
Är starkaste värnet mot alla de garn,
Som satan och verlden utlägga.

3 Så ömt och grannlaga, som kärleken är,
Ej något hos människan gifves.
Blott Jesus med tron i sitt inre man bär,
Ej mera med synden man trifves.
Man har icke hjerta, man har icke mod
Att honom, som köpt oss så dyrt med sitt [blod,
Med synder bedröfva och såra.

4 Så bli vi då lifligt invigda uti
Det härliga kristendomsstycket:
Att mycken förlåtelse verkar, att vi,
O Jesus, ock älska dig mycket.
Ty nåden, ju mer af sin fullhet hon ger
Åt hungrande, törstande själar, dess mer
I Gud hon dem insjunka låter.

5 Och bönen, nu blir den oss ljuflig, ty nu,
O Jesus, vi tro, du oss hörer
Vårt rätta Betesda för själen är du,
Och blodet det vatten sig rörer.
Ej stiger en bön emot himmelen opp,
Att icke en ängel med tröst och med hopp,
Med hjelp ifrån höjden nedstiger.

6 Så sköter oss Herren i pröfningens dal,
Till dess han sin brud hemförlofvar
Och efter all vexling af fröjder och qval
Med eviga fröjder begåfvar.
Och hjertat sig vidgar af längtan och lust,
Ju mera det klarnar mot hemlandets kust,
Den säkra och fridsälla hamnen,

317.

Andante. *mf*

2 Är jag en lem i hans lekamen vorden,
Så skall jag, trots all synd och brist på jorden,
Bli honom lik, fullkomligt lik, när jag
Får se min Jesus, som han är, en dag.

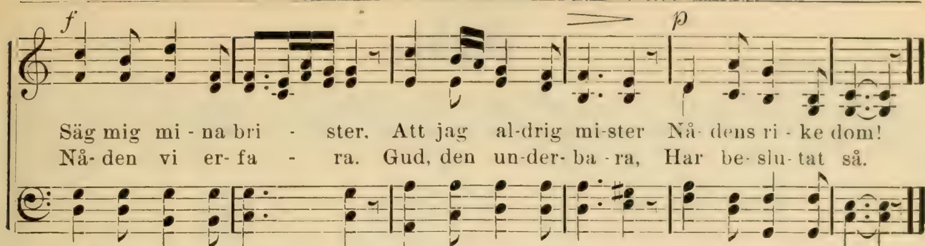
3 Här ser jag honom blott i ordets spegel,
Men när jag en gång bergat mina segel
Vid hemmets sälla kust, då skall jag se
Min Frälsare med ohöljdt anlete.

4 Så vill jag ej på jorden bo och bygga,
Men vid hans fasta nådesord mig trygga,
Förgäta det till rygga är och glad
Der uppe söka mig en säker stad.

5 Der uppe skall en evig sabbat vara,
Ett evigt jubel från en frälsad skara.
Tänk, när ock jag får stå vid lifvets älf
Och glömma allt, och skåda honom sjelf!

318.

Adagio. *p*

3 Blir du sjelfbelåten,
Är du re'n från stråten,
Som till lifvet bär:
Endast de elända
Söka och använda
Hvad oss gifvet är.

4 Hellre må du ligga
Uti stoft och tigga
Nåd i Jesu blod
Än att sjelf rättfärdig,
Helig, stark och värdig
Hafva tröst och mod.

5 Hellre syndbelastad,
Under domen kastad,
Fallen och oren.
Publikan och sköka
Kunna Jesus söka
Förr än farisén.

6 Milde Gud, bevara
Mig från denna fara:
Sjelfrättfärdighet!
Men i Kristus gif mig
Tröst och kraft, och blif mig
Du all salighet!

7 Att, i trone salig,
Ändock ha otalig
Brist och skröplighet,
Visst är det bedröfligt,
Men det är behöfligt
Se sin uselhet.

8 Må jag alltid känna,
Hur jag uti denna
Intet alls förmår,
Men ej heller glömma
Jesu hjerta ömma,
Jesu blod och sår.

9 Uti dem allena
Tusende orena,
Arma syndare
Funnit nåd och rening
Genom trosförening
Med sin Frälsare.

10 Högst eländig är jag,
Men i Kristus bär jag
Dock en härlig skrud.
Hvita silket gör mig,
Medan det tillhör mig,
Ren och täck för Gud.

11 Den, som, såled's krossad,
Fått sin själ förlossad
Ur dess träldomsband.
Räds dock än sitt hjerta,
Känner synd med smärta,
Trängtar till sitt land.

12 Falska andar ströfva
Själens skatt att röfva,
Strida jämt om den,
Lägga sina snaror,
Tusen dolda faror
Omkring vandraren.

13 Jesus, var då nära!
Värdes sjelf du bära
Lammen i din famn!
Sköt din hjord, den klena,
Släpp den ej allena;
Herde är ditt namn.

14 Göm mig undan verlden!
Jag är rädd för flärden,
Jag är rädd för mig.
Den till Jesus hunnit
Har väl vägen funnit,
Men kan irra sig.

15 Tron, det helga, höga,
Underbara öga,
Stärk uti min själ,
Äkta perlan klara
Väl åt mig bevara
Till mitt högsta väl!

16 Nådens verk du lifve,
Regn och sol du gifve,
Följ hvad sätt du vill,
Blott du så mig förer,
Att till slut mig hörer
Himmelriket till.

319.

Andantino.

p

1. O Je - sus, du fröj - dar mitt hjer - ta, Din god - het är

bätt - re än lif. *f* E - hvad du ger lust el - ler smär -

mf ta, Blott mer af ditt sin ne mig gif!

2 Behåll mig hvar dag i din fruktan,
Och spara ej heller på mig,
Du helige Ande, den tuktan,
Som drager mig närmare dig!

3 Förändra och helga mitt sinne,
Förnya mitt hjertas begär!
Låt synden ej råda der inne,
Låt verlden ej bli mig för kär!

4 Du kan i all sanning mig leda,
Så led mig, ack, led mig till dig!
Du känner min krankhet, min sveda,
Ty en gång du bar den för mig.

5 Ack, värdes i blodet mig rena,
Gif lust till det du har befalt!
Gif enhet, o Gud, i det ena,
Men kärlek, ack, kärlek i allt!

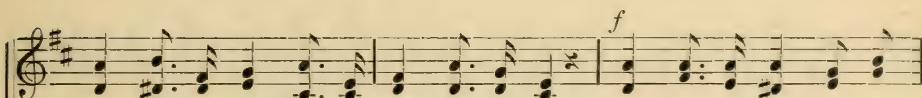
320.

Largo.

1. Her - re, för - ö - ka min tro och min kär - lek!
2. Gif mig en ny och en lef - van - de an - de,

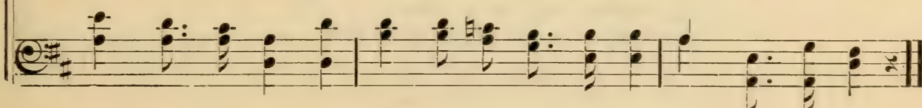

Jag är så fat - tig, så fat - tig på allt. Jag är så ond och för-
Dö - da all e - gen-hets lif i min själ! Två mig hvar dag i det

derf - vad, o Je - sus, Jag har ett hjer - ta så dödt och så kallt.
re - nan - de blo - det! O, jag be höf - ver den tvag - nin - gen väl.

3 Låt mig förnimma hvar dag i mitt hjerta
Syndaförlåtelsens dyrbara nåd!
Hjelp mig och styrk mig i frestelsens timma.
Och var mig nära i råd och i dåd!

4 Led mig du sedan, hur helst du behagar,
Drag mig, ack, drag mig allt närmare dig!
Och när du kommer i härlighet åter,
Haf ock en krona förvarad åt mig!

321.

Moderato. *mf* *f*

1. Om Her - ren mig bju - der gå hit el - ler dit, Så skyn - de jag vil - ligt å - stad Att gö - ra hans vil - ja med all - var och flit, Om möj - ligt, ock gö - ra den glad!

2 Men säger mig Herren: Blif stilla ännu,
Så hvile jag trygt vid hans ord!
Sjelf oviss, jag vet, o min Jesus, att du
Till visdom och råd är mig gjord.

3 Jag vill icke taga ett steg utan dig,
Ej lefva mig sjelf till behag,
Ej våga, ej drista det minsta på mig,
Men se dig i hand hvarje dag.

4 Dock ville jag gerna få tjena dig, ack
Af kärlek, men icke för lön,
Förkunna din ära och offra dig tack.
Att nådigt du hörer min bön.

5 Men tjena dig rätt är att taga emot
Och låta sig tjena af dig,
Att ligga som leret vid mästarens fot
Och vara ett intet i sig.

6 Så sköt mig, och bruka mig, huru du vill,
Din vilja allena är god.
Jag är ju din egen, jag hör ju dig till,
O Jesus, i kraft af ditt blod.

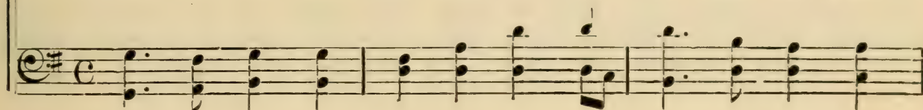
7 Nog vet du att sköta din egendom rätt,
Som en gång har kostat ditt lif.
Och brukar du ofta ett underligt sätt,
Blott mer af ditt sinne mig gif!

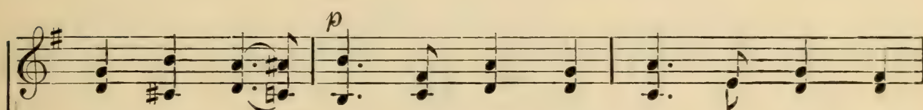
322.

Adagio.

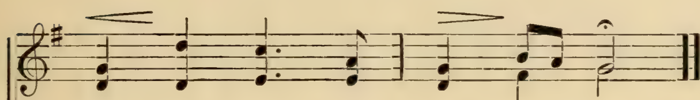
1. Är det rin - ga kall att tje - na? O, hvad sä - ger
2. Ej att tje - nas, nej, att tje - na Je - sus sjelf kom

Her - rens ord, Det - ta ljus för mi - na föt - ter
hit en gång, Bar vår svag - het, vå - ra bör - dor

Ut - i mörk - ret på vår jord?
Och allt främ - lings - ska - pets tvång.

3 Är det ringa att få bära
Samma drägt, som Jesus bar?
Är det ringa att få tjena,
Då ock Jesus tjenat har?

4 Lär mig tjena gladt min nästa,
På hvad sätt din Ande lär,
Och besinna, att din kärlek
Grunden för min frälsning är!

323.

Adagio dolce con espressione.

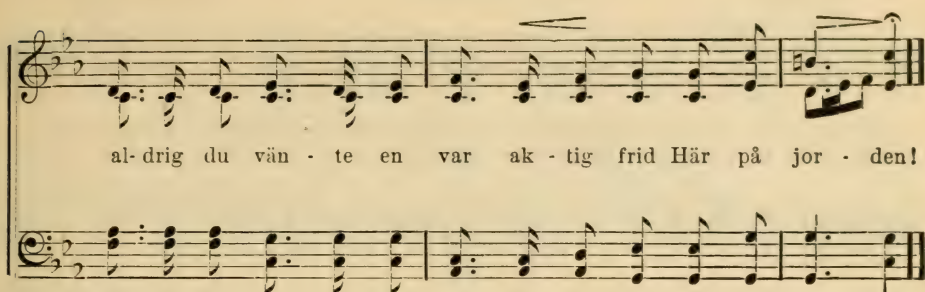
p

1. Var nöjd med den plats, der din Fa der dig satt, Och

ön - ska ej mer, än han ger! Är Je - sus din hög - sta, din

e - vi - ga skatt, Hvad skul - le du ön - ska dig

mer? Hans tro - het och kär - lek du tryg - ge dig vid, Men

2 Se, jorden är icke ditt Kanaan, du skall
Ju der blott slå tälthyddan opp
För natten, och natten är stormig och kall,
Men morgonen bringar dig hopp.
Du vandrar ju också mot morgonens land,
Och det vid din trofaste Josuas hand;
Så var stilla!

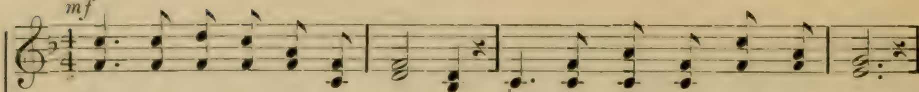
3 Och tänk ej förmätet: O, vore min lott
En annan, jag skulle hvar stund
Blott tacka och lofva, och hade jag fått
Ett större, ett rikare pund,
Jag skulle då ockra med glädje dermed
Och utså den himmelska sanningens säd,
Hvar jag framgick.

4 Nej, ockra med pundet, som Herren dig gett,
Han ser ju på troheten blott!
Var viss, att en jämnare väg han dig ledt,
Om det hade varit dig godt.
Den plats, der han satt dig, den passar för dig,
Din Fader har valt den, var stilla och tig
Vid hans ledning!

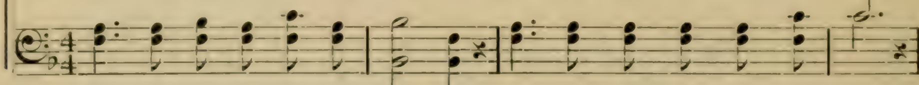
5 Så lär dig, ock du, se på målet och gå
Med glädje den väg han dig för!
Hur djupt den bär nedåt, se uppåt ändå!
Ditt rop han ur djupen ock hör.
Och bäst du dig tror på det stormande haf,
Du står ju på stranden, ty segern han gaf
Genom Jesus.

324.

Andantino.

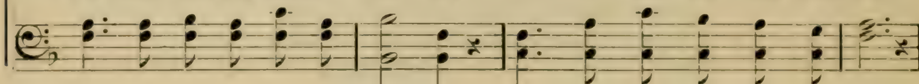

1. Hvad du vill, jag skall för - sa - ka, Sjelf mig det för - sa - ka lär!
2. Hvad du vill, att jag skall ver - ka, Gif mig sjelf din kraft der - vid!

Hvar - je gåf - va tag till - ba - ka, Blott du mig dig sjelf be - skär.
På din vink jag ön skar mär - ka, Gif - va akt på dag och tid.

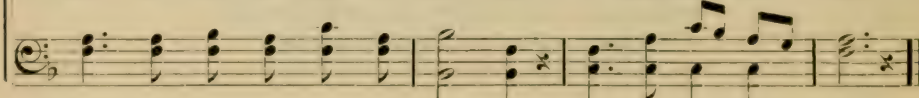

Men jag är så svag, e - län - dig, Mörk och full af synd der - till;
Lär mig ur min trög-het vak - na, För mig i din vin - gård in!

Gör mig tro - gen och be - stän - dig, Gör mig som du vill!
Her - re, må du mig ej sak - na I - bland skör - den din!

3 Hvad du vill, att jag skall lida
Mät du sjelf de tårars mått!
Du har lärt mig att förbida,
Du i striden föregått.
Att mig frälsa från elände
Du har låtit offra dig,
Tog min skuld på dig och vände
Vreden ifrån mig.

4 När du vill, att jag skall vinna
Sista segern i ditt namn,
Hvilobädden låt mig finna,
Den jag söker, i din famn!
Synderskan sitt hufvud hvilar
Vid sin Herres fötter sist.
Brutna äro dödens pilar
Af min Herre Krist!

C. C. Converse, by per.

325.

Adagio sostenuto.

mf

1. O, hur kär - leks - full, hur vän - lig Klin - gar ic - ke Je - su röst!
2. Vill du ef - ter - föl - ja ho - nom, Ta - la vän - ligt, äf - ven du!

I hans ord hvad djup af vis - dom Och jäm- väl hvad djup af tröst!
Mil - da ord likt dag - gen fal - la På en fru - sen mark än - nu.

3 Ja, som jordens bästa rosor
Dofta kärleksfulla ord.
Men de bittra äro nässlor
Ur en ond, förderfvad jord.

4 Tala vänligt! För den trötte
Likt en helsodryck det är.
Tala vänligt! Nästans börda
Du till hälften dermed bär.

5 Solen sjunker tyst i vester;
Kanske står du snart för Gud,
Eller kanske snart din broder
Får från honom samma bud.

6 Fly till Jesus! Han allena
Verkar kärlek, ren och sann.
Han allena lär oss tala
Mildt och vänligt med hvarann.

326.

Andante.

f *mf* *f*

1. Ti - den är så kort, Lek den ic - ke bort! Sker dig nå - got

mf *p* *f*

ef - ter tyc-ket, Fröj- da dig ej allt för myc-ket: Ti - den är så kort!

2 Tiden är så kort,
Sörj den icke bort!
Får du något svårt förfara,
Sörj ej allt för mycket bara:
Tiden är så kort!

3 Tiden är så kort,
Dröm den icke bort!
Verka, medan dagen varar,
Domens dag allt uppenbarar:
Tiden är så kort.

327.

Andante risoluto.

f

1. In - gen hin-ner fram till den e - vi - ga ron, Som sig ej el - digt framtränger.
Sjä - len må-ste ut - stå en kamp för den tron, Hvar - på vår sa - lig - het hän-ger.

mf

Por - ten kal - las trång, och vä- gen he - ter smal: He - la Her-rens nåd är ställd ut - i ditt val,

f

Men här gäl - ler trän - ga, ja, trän - ga sig fram, An - nars är him - len för - lo - rad.

2 Hindren äro många, gör motstånd, min själ,
Satan dig nåden ej unnar.
Träng dig framom allt, som vill hindra ditt väl,
Öfvergif verldenes brunnar!
Lyd ej hennes röst, som ropar: Följ med oss!
Ty, min dyra själ, du måste då förgås.
Nej, för Jesu kärlek jag råder och ber,
Strid i Guds kraft för din krona!

3 Härlighetens himmel är värd all din flit,
Värd all din bön och din längtan.
Ingen ångrar sig, som har väl hunnit dit,
Kronan förtjenar din trängtan.
Derför vaka upp och se dig flitigt om,
Laga dig till reds till Herrens stora dom!
Bröllopskläder fordras af hvar och en själ,
Som in i staden skall komma.

4 Aldrig blir du insläpt i himmelens land,
Skriften det tydligen säger,
Aldrig kastas ankar på himmelens strand,
Om du sann tro icke eger.
Genom tron du räddas, om du räddas skall.
Derför, käre, hör och res dig från ditt fall,
Bättra dig och tro Jesu ljufliga ord!
Detta, ja, detta är vägen.

5 Hela vida verlden Gud bjuder och ber:
Kämpa för sällhetens krona!
Herren dig så gerna den skatten ock ger,
Sträfva derefter i trona!
Himlafaderns hand är utsträckt till din själ,
Jesus klappar på, han ömmar för ditt väl,
Nådens helge Ande vill störa din sömn:
Salig är du, om du vaknar!

328.

Andante.

2 Det sker ej utan kamp och strid,
Och köttet blöder nog dervid,
Men ack, det må väl blöda,
Blott du, o Jesus, nåd mig ger
Att lefva dig allt mer och mer
Och köttets välde döda.

3 Fastän du blef i nödens tid
Min enda tröst, min enda frid,
Fast månget band du lossat,
I verlden dväljes dock min själ,
Och ormen stinger än min häl,
Fast du dess hufvud krossat.

4 Ack Jesus, du min broder kär,
Du vet, hvad lidande det är,
Du, som för oss led döden.
Du vet, att, om än anden gläds,
Naturen dock för smärtan räds
Och fruktar sig för döden.

5 Men fastän köttet grufvar sig,
Låt anden fröjda sig i dig
Och bida glad ditt möte!
Ack, låt mig somna i ditt namn,
Som barnet i sin moders famn,
Och vakna i ditt sköte!

329.

Adagio.

1. Det ko-star mån - gen, mången kamp och strid, När nå - gon vill i
2. Ett he ligt all - var må ste va - ra med, Om Kri - stus en ge-

grund en kri - sten blif - va, Man får ej all - tid nju - ta fröjd och
stalt i oss skall vin - na, Om him - la - or - dets hel - ga, dy - ra

frid, Ty nö- den må - ste ju till nå - den drif - va. Då gäl - ler
säd Skall i vår själ till nå - gon mog- nad hin - na. Ett he - ligt

det att red ligt käm- pa blott Och ta - ga va - ra på den nåd man fått.
all - var hör den kämpen till, Som un- der Her- rens fa - na stri- da vill.

3 Och till min tröst jag vet af Herrens ord,
Att Jesus Kristus har ock frestad varit,
Ty när han fordom gick på samma jord,
Har han ock samma frestelser förfarit.
I allt oss lik, dock utan synd, han var,
O, hvilken tröst jag af det ordet har!

4 Nu vill han hjelpa dem, som frestas här,
Och vara deras värn och sköld i striden.
På starka skuldror deras nöd han bär
Och gifver dem till slut den rätta friden.
Så vill jag icke gå och sörja då,
Han bär ju sjelf det kors han lägger på!

330.

1. Upp, krist-na själ, träd fram till strid! Upp, själ, att se-ger vin-na!
På den-na jord, i den-na tid Är in-gen ro att fin-na.
Den ej i stri-den fast vill stå, Han kan ej lif-vets kro-na få.
Upp, käm-pa för din kro-na!

2 Den striden manligt håller ut
Och icke går tillbaka,
Han skall, med ära krönt, till slut
Det dolda manna smaka.
Godt vitnesbörd och ett godt namn
Ger Jesus der i fridens hamn,
Åt den, som öfvervinner.

3 Så strid här manligt, kämpa väl,
Att kronan dig må gifvas,
Och låt i loppet ej din själ
Från rätta målet drifvas!
Ack, kort är mödans, kampens tid,
Men evig blir din fröjd och frid,
Rikt blir din trohet lönad.

331.

Andante. *mf*

1. Kläd mig, Her - re, i din va - pen - rust - ning, Gör mig stark ut - i din stark-hets makt, Att ock jag må väl be - stå i stri - den, Tills en dag dig allt blir un - der - lagdt!

2 Spänn kring länderna ditt sanningsbälte,
Att min gång blir viss i dina bud!
Kläd mig i rättfärdighetens pansar,
Se, det hör ju till min riddarskrud.

3 Håll ock mina fötter ständigt skodda,
Redo att med glädje tjena dig,
Och låt tron mig som en sköld betäcka,
Att ej mörkrets pilar träffa mig!

4 Sätt ock, käre Herre, på mitt hufvud
Salighetens hjelm, så blank och klar,
Fäst vid sidan Andens svärd, och håll mig
Uti bön beständigt hos dig qvar!

5 Lär mig så att, trofast intill döden,
I din kraft, o Herre, hålla ut.
Att rättfärdighetens, lifvets krona
Af din hand må gifvas mig till slut!

332.

Moderato.

p

1. Från gi - rig - hets - sna - ran för - va - ra min själ. O Je - sus, och låt mig ej fal - la! Jag vill ej åt Ma - mon mig säl - ja till träl För tju - sa - rens rik - do - mar al - la. Jag vill va - ra din, o min Je - - sus.

2 Var du för mitt hjerta dess ädlaste skatt
Dess högsta klenod här på jorden,
Då kan icke girighetslustan få fatt
På själen, som friad är vorden,
Då får jag bli din, o min Jesus.

3 Du skyddar mitt hjerta mot rikdoms försåt
Så väl som för fattigdoms fara,
Du leder mig städse din lefvande stråt
Till himmelens boningar klara.
Och der blir jag din, o min Jesus.

333.

Andantino.

mf

1. Jag har öf - ver - vun- nit verl- den, Lju - der her-dens kän - da röst.
Un - der lån - ga pil-grims fär - den Brin- gar det mitt hjer - ta tröst:

f Je - sus verl - den öf - ver- vun - nit; *p* Fast dess makt jag kän - na får.

mf Han åt mig för - loss-ning fun - nit, Han i stri - den fö - re går

2 Han vill också öfvervinna
Arma hjertats mörka verld,
Der han ock skall seger finna
Genom Andens skarpa svärd.
Fienderna visst sig gömma
Under många vackra namn,
Herren öfver dem skall döma,
Hålla mig dock i sin famn.

3 Herre, värdes striden föra,
Öfver mig håll ditt baner!
Hvad du säger hjelp mig göra,
Ty om blott din vilja sker,
Segerns dag till sist skall randas,
Då du för mig till din frid,
Dit, der strid med ro ej blandas
Hjelp mig hvila nu dervid!

334.

Andantino.

p

1. Mer he - lig - het, gif mig, mer mild - het, o Gud, Mer sorg öf - ver syn - den, mer lust för ditt bud, Mer håg till att tje - na och ej sö - ka lön, Mer tro på min Je - sus, mer kraft i min bön!

mf *f*

2 Mer tacksamhet gif mig, mer saktmodigt sinn',
Mer nit till att söka din ära, ej min,
Mer smärta med Jesus, mer fröjd af hans tröst,
Mer kraft till att lida, mer frid vid hans bröst!

3 Mer renhet, o, gif mig, mer salighetshopp,
Mer frihet från verlden, mer trängtan dit opp!
Mer nyttig ock gör mig, på frukter mer rik,
Mer mogen för himlen, mer, Jesus, dig lik!

335.

Largo.

1. O, att jag, o, att jag Hölle troget Herrens lag, Skrifven af hans Ande in I mitt hjerta, håg och sinn', Hvarje stund och hvarje dag!

2 Jesus min, Jesus min,
Du mig köpt att vara din,
Blif du ock min helgelse,
Mera af din kraft mig ge,
Skrif din lag i hjertat in!

3 Kärlek gif, kärlek gif,
Målet för min kärlek blif!
Att dig älska öfver allt,
Nästan ock, som du befalt,
Vare målet för mitt lif!

4 O, jag vet, o, jag vet,
Det behöfs långmodighet
För att kunna hålla ut
Under allt till lifvets slut
Med dess sorger och förtret.

5 Gör mig mild, gör mig mild
Utaf hjertat, lik din bild,
Ödmjuk, tålig också då,
När du lägger korset på,
Ifrån knot och otro skild.

6 Andens frukt, Andens frukt
Är ock saktmod, godhet, tukt,
Trohet, ja, väl dygder fler,
Som tillväxa må allt mer,
Gifva dig en ljuflig lukt.

7 Hjelp du mig, hjelp du mig
Nu att lefva blott för dig,
Ha min kraft i dig allen,
Aldrig glömma: jag är ren!
Håll mig, Jesus, städs vid dig!

336.

Adagio.

3 Säg, är du Messias, vår sanne profet,
Hvilken lär oss att tro och att lefva,
Se'n Gud för ditt blod våra synder förlät?
Är du klippan, som aldrig kan bäfva?

4 Så frågar jag ofta i mörker och nöd,
Då du döljer din nåd för mitt öga,
Jag känner mig vara så kall och så död,
Och jag ser ej mitt hem i det höga.

5 Då törstar min ande, då hungrar min själ,
Och till dig utur djupen jag ropar.
Jag känner mig vara en syndernas träl,
Och blott skulder på skulder jag hopar.

6 Då kommer du, Herre, och frågar så mild
Äfven mig: Har du något att äta?
Jag ser då i ordet din dyrbara bild
Och en kärlek, som ingen kan mäta.

7 Jag kastar då åter mitt nät ut till drägt,
Och jag hemtar ur ordet min föda.
Då kommer en nådens upplifvande fläkt,
Och på nytt står jag upp från de döda.

8 Då prisar jag dig, o min Frälsare kär,
Liksom lärjungaskaran på stranden,
Jag vet då för visso, att Herren är när,
Som mig leder vid trofasta handen.

337.

Maestoso.

f

1. Mig kläd i he - lig pryd - nad, Min Her - re och min Gud, Att jag ut - i sann lyd - nad Må hål - la di - na bud! Mitt hjer - ta städ - se re - na Från syn - di - ga be - gär, Och mig med dig för - e - na Allt mer, o Her - re kär!

p *mf*

2 Ja, må i dig jag blifva
En gren, som frukter bär,
Och helt mitt hjerta gifva
Åt dig, som trofast är,
Och i din sanning vandra
På helighetens stig
Och ej din vilja klandra,
När du vill rensa mig!

3 Då skall i himlens salar
En gång jag skåda dig.
Så ordet till mig talar,
Som du har gifvit mig.
Ty detta ord, det säger,
Att dig kan ingen se,
Om här man icke eger
Sann tro och helgelse.

338.

Moderato. *mf* *p*

1. Fa - der, du, som från din him-mel Skå - dar mildt på bar - nen ner,
Upp till dig från verl - dens vimmel Til - lits-fullt vårt ö - ga ser.

mf *f*

Fram in - för din tron vi trä - da, Tag oss upp ut - i din famn!

Fram in-för din tron vi trä - da, Bön - hör oss i Je - su namn!

2 Låt din Ande i oss verka
Rätta lifvet mer och mer,
Att vår själ må kunna märka
All den nåd, som du beter.

Låt oss nu din kraft förnimma,
Tag din boning i vårt bröst!
Låt oss nu din kraft förnimma,
Fyll vårt hjerta med din tröst!

339 a.

Andante. *p*

1. Vid Je - su hjer - ta, der är lugnt. Trots stor - mar - na på

mf

jor - den, Trots allt, som här kan bli mig tungt, Är

han min frid dock vor - den. Visst bru - sa djup än

Visst bru - sa djup än

här, än der, Men öf - ver dju - - - pen han mig bär. Vid

Men öf - ver dju- pen

Je - su hjer - ta, der är lugnt, Trots stor - mar- na på jor - den.

2 Här kämpa kött och ande än
Beständigt hårda strider,
Här segrar köttet ofta, men
Det skall dock dö omsider.
Men o, hvad lidande och nöd!
En långsam död är korsets död.
Här kämpa kött och ande än
Beständigt hårda strider.

3 Här vill det synas mången gång,
Som skulle allt gå under,
Här blandas suckan i min sång,
O Herre, många stunder.
Men vid ditt hjerta innan kort
Dö tidens alla missljud bort,
Fastän det synes mången gång,
Som skulle allt gå under.

4 Du, Herre, Herre, skall likväl
Till slut behålla seger,
Och blott i dig min arma själ
Sin tröst och starkhet eger.
Du skall fullborda hvad du sagt,
Jag tröstar på din nåd och makt,
Du, Herre, Herre, skall likväl
Till slut behålla seger.

5 Din trötta dufva trifs ej här
I vida ödemarken,
Så kom då, Herre Jesus kär,
Och för den hem till arken!
Hon längtar från en stormig strand
Till glädjen på din högra hand.
Så hemta, Herre Jesus kär,
Din dufva hem till arken!

339 b.

Andante.

p mf

1. Vid Je - su hjer - ta, der är lugnt, Trots stor-mar- na på jor - den,
Trots allt, som här kan bli mig tungt, Är han min frid dock vor - den.

f pp

Visst bru - sa djup än här, än der, Men öf - ver dju - pen han mig bär.

p mf

Vid Je - su hjer - ta, der är lugnt, Trots stor-mar- na på jor - den.

2 Här kämpa kött och ande än
Beständigt hårda strider,
Här segrar köttet ofta, men
Det skall dock dö omsider.
Men o, hvad lidande och nöd!
En långsam död är korsets död.
Här kämpa kött och ande än
Beständigt hårda strider.

3 Här vill det synas mången gång,
Som skulle allt gå under,
Här blandas suckan i min sång,
O Herre, många stunder.
Men vid ditt hjerta innan kort
Dö tidens alla missljud bort,
Fastän det synes mången gång,
Som skulle allt gå under.

4 Du, Herre, Herre, skall likväl
Till slut behålla seger,
Och blott i dig min arma själ
Sin tröst och starkhet eger.
Du skall fullborda hvad du sagt,
Jag tröstar på din nåd och makt,
Du, Herre, Herre, skall likväl
Till slut behålla seger.

5 Din trötta dufva trifs ej här
I vida ödemarken,
Så kom då, Herre Jesus kär,
Och för den hem till arken!
Hon längtar från en stormig strand
Till glädjen på din högra hand.
Så hemta, Herre Jesus kär,
Din dufva hem till arken!

340.

1. Ut - ran - sa - ka mig, min Gud, Her - re se mitt hjer - ta.

Pröf - va mig, och visst för - nim, Hu - ru jag det me - nar!

Och se nå - digt till, om jag På en ond väg van - drar!

Led mig då, o Her - re, du På den go - da vä - gen!

3. Hemmet.

341.

1. Du sto - re Gud, jag pri - sar dig Med allt mitt hus rätt in - ner - lig För all din go - da gåf - va.
Blif i vårt hem oss all - tid när, Att du vår Gud och Fa - der är, Som vi af hjer - tat lof - va!

Låt oss bo I din tro, Sänd af höj - den Rät - ta fröj - den Till vår bo - ning Med din kär - lek och för - so - ning!

2 Bevara du, o Herre kär,
Vår ingång och vår utgång här,
Att vi må rena vara!
Var låset för vår dörr all tid,
Att intet ondt oss kommer vid
I frestelse och fara!
Gif oss bröd,
Råd och stöd,
Oss så skydda,
Att vår hydda
Du uppbygger
Och din hand oss öfverskygger!

3 Din helge And' och Kristi ord
Oss lede så på denna jord
I alla våra dagar,
Att vi må vandra i ditt ljus,
Att du är lyktan i vårt hus
Och alltid oss ledsagar!
Kalla oss,
Helga oss
Till nytt sinne,
Att vi finne
Rätta lifvet,
Som i Kristus är oss gifvet!

4 Gjut öfver detta hem din frid,
Att vi i med- och motgångstid
Oss aldrig från dig skilja,
I glädjen tacka innerlig,
I sorgen hafva tröst i dig,
Oss böja för din vilja!
Gud, oss hör!
Gud, oss gör
Redebogne,
Att vi trogne
Dig tillbedje
I all sorg och i all glädje!

5 Så bygga vi all tid vårt bo
På Herrens nåd och Kristi tro,
Som gör oss evigt glada.
Du, högsta goda, blif oss när,
Du, högsta ljus, upplys oss här,
Så kan oss intet skada!
Herre Krist,
Du till sist
Oss församla,
Unga, gamla,
I ditt rike,
Dina helga änglar like!

342.

Maestoso.

f

1 O Je - sus kär, O Je - sus kär, Mitt lif du är, Min sa - lig - het I e - vig - - het.

2 Du är min frid,
Du är min frid
I kamp och strid,
Du är mitt stöd
I brist och nöd.

3 Min skatt du är,
Min skatt du är,
Då armod tär,
Min lampa klar
I mulna dar;

4 Mitt säkra hus,
Mitt säkra hus
I stormens brus,
Min fasta borg
I all min sorg.

5 Din ljufva röst,
Din ljufva röst
Är all min tröst,
Ditt helga ord
Mitt rika bord;

6 Ditt kära namn,
Ditt kära namn
Min trygga hamn,
Ditt dyra blod
Min helsoflod.

7 Pris vare dig,
Pris vare dig
Evinnerlig
För all din nåd
I råd och dåd;

8 För all din makt,
För all din makt,
Din vård och vakt,
Som följer mig
På all min stig!

9 O, låt dock mig,
O, låt dock mig
Få prisa dig
Med högre ton
Inför din tron!

343 a.

1. Min själ nu lof - ve, pri - se Her - ren För all hans kär - lek, tro - het, nåd! Fast un - der - lig, för - dold och fjär - ran Han mig har synts i si - na råd. Jag ser dock nu ett him - mel - ri - ke Af i - del nåd och tro - fast - het, Ett fa - ders - hjer - ta u - tan li - ke Från e - vig - het till e - vig - het. Ett

fa - ders-hjer - ta u - tan li ke Från e - vig-het till e - vig-het.

2 Fördolda äro Herrens vägar,
Men nåd och trohet teckna dem.
Med mänskors barn han sällskap plägar
Liksom en fader i sitt hem.
Fast fallne, syndige, förtappte,
Han dock dem älskar, huld och god.
Till barn han dem af början skapte.
Till barn han köpt dem med sitt blod.

3 Så fare, hvad som ej vill blifva.
Så komme, hvad som komma kan.
Hvad helst vår Fader täcks oss gifva.
Med barnsligt sinn' vi taga an.
Vår färd är kort, stor sak hvad väder,
Vi ha ej hem på denna strand.
Blott främlingar med våra fäder,
Vi skynda till vårt rätta land.

4 Om också öfver stormig bölja
Vår svaga farkost måste gå,
Om också vreda vågor skölja
Utöfver allt, vår själ ändå
En djup, en salig frid åtnjuter
I tron, en Herrens rolighet,
Ty Frälsaren oss sjelf omsluter
Med evig nåd och trofasthet.

5 Blott Gud och ordet inom kojan,
Inbördes kärlek, huslig ro,
Se der vår rikdom! Armodsbojan
Skall då bli lätt, det gör vår tro.
Min arma själ, är du ej glader,
Du känner ej Guds trofasthet.
Hvem vet, hur mycket godt vår Fader
Kan gifva oss ännu? Hvem vet?

6 Och färgar solen våra dagar,
En jordisk lyckas blida sol,
Och skimrets makt vår blick försvagar
Och drager den från resans pol,
Då skall Guds Andes inre tuktan
Dess mera lägga på oss band.
O håll oss, Herre, i din fruktan,
Tills väl vi nått det goda land!

343 b.

Adagio. FINE.

1. Min själ nu lof - ve, pri - se Her-ren För all hans kär-lek, tro-het, nåd!
Fast un - der - lig, för-dold och fjär-ran Han mig har synts i si - na råd.

Ett fa - ders - hjer - ta u - tan li - ke Från e - vig - het till e - vig - het.

Rit. D.C. al FINE.

Jag ser dock nu ett him-mel - ri - ke Af i - del nåd och tro - fast-het.

344.

Andantino.

mf f mf f mf f

1. Hvad helst här i verl - den be - dröf - var min själ, Med Je - sus och or - det det all - tid blir väl. Och om jag ej kän - ner min lyc - ka all tid, I tro - ne på or - det jag dock haf- ver frid. Ack, sa - li - ga ro: på Je - sus få tro Och haf - va Guds ord i sitt bo!

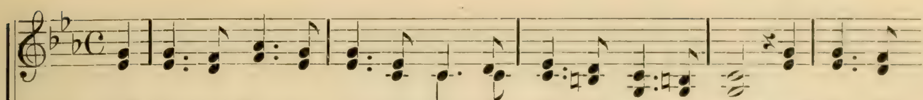
2. När syn - den för- skräc - ker och ängs - lar min själ, Jag trö - star på or - det och Je - sus lik - väl. Min synd är mot Je - sus som gni - sta mot haf, Hon slock- nar, för-svin - ner i dju - pa - ste graf. Ack, sa - li - ga ro: på Je - sus få tro Och haf - va Guds ord i sitt bo!

3 När frestelsens stormar för mäktiga bli,
Visst fäller jag modet, men håller dock i.
Du, Gud, är min fulla rättfärdighet än
Och du all min starkhet. Jag säger igen:
Ack, saliga ro: på Jesus få tro
Och hafva Guds ord i sitt bo!

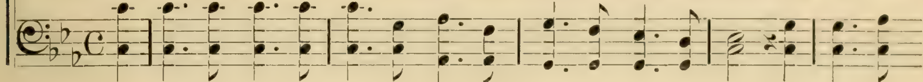
4 När lifvet blir mörkt, jag är ängslig och svag,
Jag skyndar till ordet, och der blir det dag.
När andra är' rika och jag dem ej lik,
Jag skådar i ordet, och der är jag rik.
Ack, saliga ro: på Jesus få tro
Och hafva Guds ord i sitt bo!

345.

Dolce.

1. Om da gen vid mitt ar - be - te jag tän - ka vill på dig, Som bu - rit
2. Och hvad som el - jes vo - re tungt och svårt på mån- ga sätt, Det gör din

da - gens het - ta och da-gens tyngd för mig, Som ly - dig in - till dö- den, ja,
nåd, o Je - sus, för mig så ljuft och lätt. Ty kan jag en- dast tän - ka vid

in - till kor - sets död, Har löst mitt ar- ma hjer - ta i- från en e - vig nöd.
hvad jag tar mig för: Det gör jag för min Je - sus, hur lätt jag då det gör!

3 Och blir det tomt och ödsligt här på denna jordens ring,
Med Jesus i mitt hjerta jag saknar ingenting.
Han vet, hvad jag behöfver af glädje och af nöd,
Och är i alla skiften ett värn, ett klippfast stöd.

4 Han är det lifvets vatten, han, som stillar all min törst,
Och trots all jordisk kärlek, hans kärlek dock är störst,
Hans kärlek kan ej svika, som annan kärlek kan.
Hvar finner man hans like, ho är en Gud som han?

5 Hans godhet och barmhertighet omhulda mig allt jämt,
Om än han låtsar annat, är löftet dock bestämdt.
Hans trohet är det enda, som uppehåller mig,
När kött och verld och djefvul begynna resa sig.

6 Jag har en säker hvilostad uti hans dyra sår.
Der har jag jul i fastan och midt i vintern vår.
När verlden kring mig larmar, jag löper till mitt slott
Och sjunger om min Jesus och har det der så godt.

346.

Moderato.

p

1. { Blott en dag ett ö - gon- blick i sen - der, O, hvad
   { Allt ju hvi - lar i min Fa - ders hän - der! Skul - le

tröst, e - hvad som kommer på.
jag, som barn, väl ängs-las då!

mf

Han, som bär för mig ett fa - ders-

hjer - ta O, han gif - ver ju åt hvar - je dag Huldt dess

p

lil - la del af fröjd och smär - ta Så af mö - da som be - hag

2 Sjelf han är mig alla dagar nära,
För hvar särskild tid med särskild nåd.
Hvarje dags bekymmer vill han bära,
Han, som heter både Kraft och Råd
Att sin dyra egendom bevara,
Denna omsorg har han lagt på sig
Som din dag, så skall din kraft ock vara,
Detta löfte gaf han mig

3 Hjelp mig då att hvila trygt och stilla
Blott vid dina löften, Herre kär,
Och ej trones dyra tröst förspilla,
Som i ordet mig förvarad är!
Hjelp mig, Herre, att, ehvad mig händer,
Taga af din trogna fadershand
Blott en dag, ett ögonblick i sender
Tills jag nått ditt goda land!

347.

Andante con anima.

mf *f* *mf* *f* *p* *mf* *rit.*

1. Du, Her - re, kän - ner det - ta ar - ma hjer - ta, Som kom - mer för att hvi - la ut hos dig. Med all den synd, den o - ro och den smär - ta, Som djupt ut - i dess in - re rö - rer sig. Jag bär det allt in - för din fo - ta - pall Och tror ditt ord, att du mig hö - ra skall.

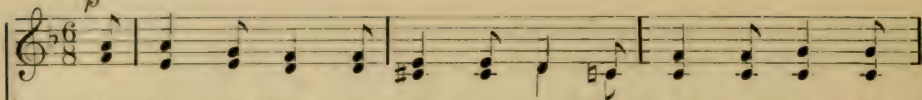
2. Du, Her - re, kän - ner ock hvar dags be - kym - mer, Hvar strid, hvar smärt - sam pligt, hvar fre - stel - se Du ser den tår, som of - ta blic - ken skym - mer Vid tan - ken på mitt hjer - tas äl - ska - de, Du ser den läng - tan ef - ter frid hos dig, Som un - der re - san of - ta gri - per mig

3 Du, Herre, känner ock hvar glädjestrimma,
Som än skall lysa upp min framtids stig,
Hvar mildt uppfriskande och ljuflig tim-
Som än din kärlek vill förläna mig, [ma,
Och när jag står vid dödens mörka flod,
Du känner äfven den, det ger mig mod.

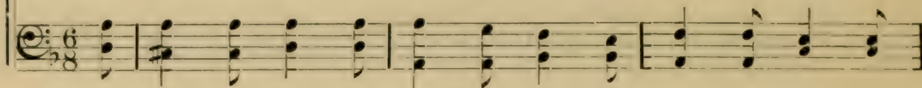
4 Så kommer jag och tager dig på orden,
Och bär min synd och bär min sorg till dig.
Och af din Andes kraft delaktig vorden
I din rättfärdighet jag gömmer mig
Och längtar glad, med blicken till dig vänd,
Att känna dig, som jag af dig är känd.

348.

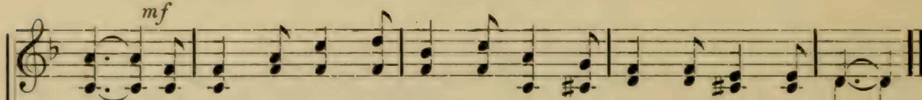
Adagio.
p

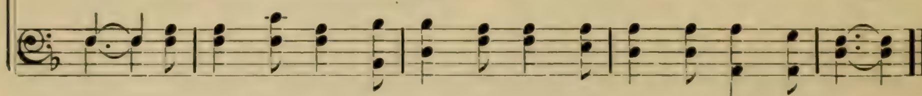
1. När nöd och krank - het tyn - ga på En bräck - lig, jor - disk
2. Hur ljuft att se i hjer - tat ner, Der Gud för - kla - rat

mf

kropp. Hur ljuft att un - der kor - set då Re'n ha ett himmelskt hopp!
sig, Hur ljuft att blic - ka upp - åt, der Min Je - sus ber för mig!

3 Hur ljuft att se tillbaks! Mitt namn
Skrefs en gång ofvan skyn.
Hur ljuft att se framåt! Guds famn
Står öppen för min syn.

4 Hur ljuft att på en svekfull jord
I Herrens kärlighet
Och i hans sköna löftesord
Se idel trofasthet!

5 Hur ljuft att trygga sig intill
Hans evigt fasta råd
Och blifva under korset still
Och taga allt som nåd!

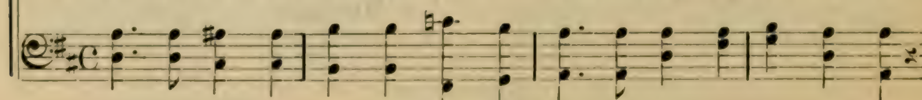
6 Men är så ljuf hvar droppe här
Af nådens rika älf,
Tänk då, hur ljuft att ösa der
En gång ur källan sjelf!

349.

Adagio.
p

1. Smär-tans stun - der kän - nas lån - ga, Her - re, se i nåd till mig!
2. Her - re Je - sus, du på jor - den Sär-skildt tog dig sju - ka an!

p

Fre - stel - ser - na ä - ro mån - ga, O - tros-moln bort- skym - ma dig.
Till - säg mig de dy - ra or - den. Att allt ondt du hjel - pa kan,

mf

Jag är full af kropps-lig smär - ta, Har der- till ett synd-fullt hjer - ta.
Om blott tro du sjelf får gif - va Och mitt A och O för - blif - va,

p

Jag är full af kropps-lig smär - ta, Har der- till ett synd-fullt hjer - ta.
Om blott tro du sjelf får gif - va Och mitt A och O för - blif - va.

3 Herre, låt mig för din vilja
Ödmjukt böja mig och tro!
O, må ingenting mig skilja
Bort ifrån den ljufva ro,
Som du har beredt de dina
Och som aldrig skall förtsina!

4 Sköt mig sjelf, och var min helsa,
O du milde läkare!
Du till jorden kom att frälsa
Alla de borttappade.
Låt din kärleks afsigt vinnas,
Att jag bland ditt folk må finnas!

350.

Adagio.

p

1. Ef- ter hem - mets ljuf - va still - het Läng-tar nu min tröt - ta själ. Der mig vän - tar ut - i full - het Sa - lig fröjd. min arf - ve- del. Ef - ter hem- mets ljuf - va still - het Läng - tar nu min tröt - ta själ, Min tröt - ta själ, min tröt - ta själ, Ef - ter hem-met, ef - ter hemmet!

2. Ut - i hem - met bor den fri - den. Som ej verl - den oss kan ge. Som med lof- sång och till - bed - jan Guds se - ra - fer ly - ster se. Ef - ter hem- mets ljuf - va still - het Läng - tar nu min tröt - ta själ, Min tröt - ta själ, min tröt - ta själ, Ef - ter hem-met, ef - ter hemmet!

3 Uti hemmet bor den fröjden,
Som ej hjertat funnit här,
Som ej störd af sorg skall blifva,
Evig, som dess ursprung är.
Efter hemmets ljufva stillhet
Längtar nu min trötta själ,
Min trötta själ, min trötta själ,
Efter hemmet, efter hemmet!

4 Ack, till hemmet uti fjärran,
Ja, till hemmet vill jag gå,
Der de klara gyllne stjernor
Öfver Salems portar stå.
Efter hemmets ljufva stillhet
Sträcker sig min trötta själ,
Min trötta själ, min trötta själ,
Efter hemmet, efter hemmet!

351.

1. Statt upp, min själ, var ljus, Ty se, ditt ljus upp - rin - ner!
Dig da - gens tän - da ljus Med ljuf - lig fröjd på - min - ner:
Se, Her - rens här - lig - het Nu öf - ver dig upp - går, Mer klar, än verl - dens sol För krop - pens ö - ga står.

Eller början sålunda:

Statt upp, min själ, var ljus,

2 Du, ljus af Faderns ljus,
Hvars strålar himlar fylla,
Ditt höga majestät
De sälla andar hylla.
Ack, låt min själ med fröjd
I tron dig skåda få,
Att i din kärleks höjd
Jag helt förklaras må!

3 Du har i all min tid
Mig nådigt täckts kringhvärfva
Med dina änglars makt.
Du vill mig låta ärfva
Ett oförgängligt arf,
Som Fadern dig beskärt
Och är oändligt mer
Än hela verlden värdt.

4 Låt mig mitt pröfningslopp
Uti ditt ljus fulländа,
Hvar timme, hvarje stund
Till ditt namns pris använda!
Låt mig, min Gud, i tro
Och kärlek växa till
Utaf den dyra nåd
Du mig förläna vill!

352.

Adagio.

1. O, hur skönt att väc - kas Af Guds kär - leks bud! Vå - ra hän - der sträc - kas upp till Gud, vår Gud, Gud, vår Gud!
2. Sam-fäldt må vi bed - ja, Sti - ge sån - gens ljud Från vår sy - skon-ked - ja upp till Gud, vår Gud, Gud, vår Gud!

3 Må vi lydigt vandra
Efter Herrens bud,
Älskande hvarandra,
Främst dock Gud, vår Gud, Gud, vår Gud!

4 Upp, du lösta tunga,
Upp, du harpoljud!
Morgonsång vi sjunga
Snart hos Gud, vår Gud, Gud, vår Gud!

353.

Moderato.

1. Haf tack, du kä - re Her - re, För di - na äng - lars vakt!
Haf tack, att de så tro - fast På mi - na steg ha akt,
Att de i mörk - ret va - ka Om-kring mitt lil - la bo Och slu - ta mi - na ö - gon Så ljuft till nat - tens ro!

2 O, gif, att jag då aldrig
Med synd bedröfvar dem
Och jagar dina änglar
Med sorg ifrån mitt hem!
De se ditt anlet, Herre,
Men ack, de se jämväl
Allt, hvad som innerst rör sig
På djupet af min själ.

3 Så hjelp, att de med glädje
Må skåda ned på mig
Och bringa goda budskap,
O Herre, upp till dig!
Och sist, när jag skall skiljas
Från denna dödens kropp,
Låt dina änglar bära
Min ande till dig opp!

354.

Andante.

1. När den mör - ka nat - ten flyr, Fåg - lar sjun - ga, da - gen gryr,
Då i bö - ne- stun-den dyr Sö - ker jag min Fa - der. Att min fot ej
slin - ta må. Att jag på hans väg må gå Och hans ord må rätt för - stå,
Sö - ker jag min Fa - der.

2 Under pröfning, sorg och strid,
I en ond och farlig tid,
Då jag saknar fröjd och frid,
Söker jag min Fader.
Uti mörker eller ljus,
Skild från vänner, hem och hus,
Under stormens vilda brus
Söker jag min Fader.

3 Och när solen nedergår,
Blomman redan sluten står,
Nattens hvila förestår,
Söker jag min Fader.
Att få hvila vid hans barm,
Gömmas ifrån allt alarm,
Att få skyddas af hans arm
Söker jag min Fader.

355.

Andante.

mf

1. Jag är så glad, när jag får gå, I skym-nings-fri - den
skön, Långt bort från jord - be - kym - ren små Till Gud i öd - mjuk
bön, Långt bort från jord - be - kym -ren små Till Gud i öd - mjuk bön.

2 Det är så godt i enslighet
Få klaga Gud sin nöd
Och ha i Guds barmhertighet
Sitt enda värn och stöd.

3 Jag tänker då på hvad jag fått
Och hvad jag allt jämt får.
Och kastar allt, båd' stort och smått,
På den, som allt förmår.

4 Jag tänker på den fröjd och ro,
Som en gång väntar mig.
Den tanken lifvar upp min tro
Här på bekymrens stig.

5 Och när mitt timglas runnit ut,
Det vare Guds behag,
Att lugnt må bli min lefnads slut,
Och se'n en evig dag!

356.

Dolce.

1 Je - sus, gör mig å - ter stil - la, Som ett barn vid mo - derns
2. Låt din nåd mig öf - ver - skyg - ga Un - der fri - dens het - ta.

bröst! Du, som al - drig gör mig il - la, Gif min
lär Mig för - gä - ta hvad till ryg - ga Ut - af

an - de frid och tröst! Däm - pa å - ter o - trons vå - gor. Ty - sta
ö - ken - fär - den är! Låt mig än få sjun - ga psal - mer Un - der

e - gen - vil - jans frå - gor, Med din e - gen kän - da röst!
E - lims fri - ska pal - mer, Till ditt pris, o Her - re kär!

3 Vederqvick mitt hjerta åter,
Göm mig hemligt i ditt tjäll!
Säg, att du min synd förlåter,
O, då skall jag blifva säll.
Sänd din Ande från det höga,
Och när sömnen flyr mitt öga,
Vaka öfver mig i qväll!

4 Låt mig, glad i tron, förbida
Morgonrodnaden, o Gud,
Medan nattens timmar skrida,
Tyst betrakta dina bud!
Snart den stora dagen randas,
Då mitt lof med gråt ej blandas,
När du hemtar hem din brud.

357.

Andante.

p mf

1. Bred di - na hul - da vin - gar, O Je - sus, öf - ver mig,
Och låt mig stil - la hvi - la I ve och väl hos dig!

f mf

Blif du mitt allt i al - la, Min vis - dom och mitt råd.

p mf

Och låt mig al - la da - gar Få lef - va blott af nåd!

2 Förlåt mig alla synder,
Och två mig i ditt blod!
Gif mig ett heligt sinne,
En vilja ny och god!

Välsigna fader, moder
Och mina syskon små,
Och låt i frid oss alla
Till nattens hvila gå!

358.

(Mel. 357.)

1 Nu hvilans tid är nära,
Och dagens värf är slut.
Dig, Gud, vi lof hembära
För nåd du delat ut.
O, hör oss, då vi gifva
Dig hjertats lof och pris,
Och låt oss en gång blifva
När dig i paradis!

2 Du huldrikt oss bevarat,
Du oss välsignat har,
Din godhet du förklarat
I dag och alla dar.
O, må din hand oss föra
Hvar dag och hvarje stund,
Att vi må dig tillhöra
Till lifvets sista stund!

359.

Dolce.

1. I Her - rens hand jag lem - nar mig, När mi - na ö - gon
2. Kär kom - mer nat - tens stil - la ro, När jag mig Her - ren

slu - ta sig. När jag ur söm - nen vak - nar opp, Är Gud min
fått för - tro, Och glad jag ser en dag i - gen, När jag med

gläd - je och mitt hopp, Är Gud min gläd - je och mitt hopp.
Gud får bör - ja den, När jag med Gud får bör - ja den.

3 Min gode hjelpare är han,
Som för all nöd mig skydda kan,
Min väktare, som hör och ser,
När jag ej hör och skådar mer.

4 Min Gud är stark, min Gud är god,
Så är jag nöjd och har godt mod.
Gud Fader, Son och helge And',
Mig lemnar jag uti din hand.

360.

Adagio.

3 Du känner hvad mig felar
Långt bättre du än jag,
Och du förlåter, helar
Och hjelper dag från dag.

4 Din gamla trohet, Herre,
Jag ville prisa gladt,
Men ack, mitt lof, dess värre,
Blir här så svagt och matt!

5 Dock högt en dag det klingar
Inför din äras tron,
Den dag, då du ger vingar
Ock åt min lofsångs ton.

6 Hur skönt det hoppet tindrar,
Men, Herre, gif af nåd,
Att ej min otro hindrar
Fullbordan af ditt råd!

7 Behåll mig vid det ena,
Att rätt jag fruktar dig
Och hvilar trygg allena
Vid hvad du gjort för mig!

8 O, blifve för mitt hjerta
Den enda frälsningsgrund
Din ångest, död och smärta,
Ditt fasta fridsförbund!

361.

Allegro moderato.

3 Solen ock sitt sken skall mista,
Jesus skall dock evigt varda vårt ljus
Uti himmelen i Faderns hus.

4 Ljuset der skall evigt stråla,
Herrens härlighet beskåda vi få,
Då vi jublande för Lammet stå.

362.

QVARTETT.
Non troppo Lento.
Dolce.

3 Och tack för bibeln, den dyra, kära,
Som talar om,
Hur Herren Jesus till mänskors frälsning
I verlden kom!
Lär mig ock komma i tron till honom
Hvar dag på nytt
Och få förlåtelse, käre Herre,
För dag, som flytt!

4 Bevara mig ock i natt, o Jesus,
Låt i din famn
Mig ljufligt somna och åter vakna
Uti ditt namn!
Låt mig ock salig ditt rike ärfva
Af nåd en gång
Och då få tacka för allt och sjunga
Dig bättre sång!

363.

Andante.

p

1. Än en vec - ka från oss flyr, Gud har fört oss huldt och väl. Snart den skö - na sab- bat gryr Med sin frid för kropp och själ. Sön-dag, vec - kans bä - sta tid, Bå - dar e - vig - he - tens frid. Sön - dag, vec - kans bä - sta tid, Bå - dar e - vig - he - tens frid.

mf f f p Rit.

2 Gud, vi röna hvarje dag
Ny din mildhet på vår stig.
För din nåd af alla slag
Pris och ära vare dig!
Nu hos dig får själen säll
Hvila denna lördagsqväll.

3 Då din sabbatsmorgon gryr,
Låt oss känna, du är när,
Då vår fot till templet styr,
Herre, möt oss nådigt der!
Och låt i vår sabbat bo
Försmak af din himlaro!

364.

Adagio.

1. Gud väl - sig - ne er, I kä - ra, Så i dag som al - la
2. Gläd jens ro - sor, må de blom - ma Ljuf - ligt i det hem-mets

dar! Må han sjelf allt fort er bä - ra, Som han hit - tills bu - rit har!
jord! Men när vin - ter-stor-mar kom - ma, Mö - ten dem med Herrens ord!

I det ny - a hem-met blif - ve Han ock när i lust och
Ej att tje - nas, nej, att tje - na Je - sus sjelf kom hit en

Kör. Må vi då med ho - nom hvi - la, Van - dra, då han för oss

nöd, Ljus och sol- sken der han gif - ve Af sin kär - leks öf - ver- flöd!
gång, Han al - le - na, han al - le - na Lö - ser al - la bör - dors tvång.

går, Och med lät - ta steg så i - la Mot ett hem af e - vig vår!

365.

3 O, gömmen denna kärlek
I hjertats helgedom,
Och hvilen städs vid honom,
Som till vår räddning kom!
Hur tiderna må vexla,
Hur mörkt det än må bli,
I skolen alltid finna
Guds ledning deruti.

4 Och faller endast solsken
Uppå er lefnads stråt,
Visst är det eder unnadt,
Må det blott följas åt
Af kraft att kunna vandra
Ändå i Jesu spår,
Ty oftare i glädje
Än sorg man vilse går.

4. Skolan.

366.

Maestoso.

1. Gud, som all vis-hets käl - la är, Ut - i ditt namn vi sam - las här.
2. Ut - i din sannings ljus oss led, Ut - i din kunskap oss be - red,

Gif oss i allt vårt ar - be - te Din nåd och din väl - sig - nel - se!
Att allt vårt verk är dig till pris, O sto - re Gud och Fa - der vis!

3 Välsigna detta rum, att så
Det ock ditt tempel blifva må,
Som du till ljusets tjenst invigt,
Der alla mödor lönas rikt!

4 Du värdes alla lärare
Och lärjungar din nåd bete,
Att nya slägten växa opp
Till faders fröjd och moders hopp!

5 Omhägna med din starka hand
Regering, folk och fosterland,
Beskydda våra dyra hem
Och alla kära uti dem!

6 Lof ske dig, store Herre Gud,
Som oss med dina helga bud
Vill lära, leda all vår tid
På lifvets väg till evig frid!

367.

Adagio.

1. San - nin- gens An - de, som af höj - den ta - lar, Som oss upp-
2. Led oss att sö - ka i allt hvad vi lä - ra E - vi - ge

ly - ser och som oss hug - sva - lar, Kom att oss le - da.
Fa - derns kär - lek, makt och ä - ra, Låt oss i So - nens

bo i des - sa sa - lar, Hel - ga vår kun - skap!
kun - skap fruk - ter bä - ra Här för Guds ri - - ke!

3 Du, som är vägen, sanningen och lifvet,
Eviga ljus, till salighet oss gifvet,
Kristus, låt ordet, i vårt hjerta skrifvet,
Här oss förnya!

4 Herre, du ensam är det sanna ljuset,
Hvilket oss leder hem till fadershuset,
Lys oss, att under vandringen i gruset
Dig vi må följa!

368.

Maestoso.

p

1. Fa - der, vi bed - ja dig! Du, som är vis - do-mens e - vi - ga
2. Je - sus, vi bed - ja dig! Öp - pet oss står ditt för - bar - man- de

käl - la, Vis - dom al - le - na från dig gör oss säl - la.
hjer - ta, Fre - stad du va - rit, du kän - ner all smär - ta.

f

Ljus från din him - mel på lif - vets stig Gif oss, vi bed - ja dig.
Följ oss, vår her - de, på far - lig stig! Je - sus, vi bed - ja dig!

3 Sanningens Ande, kom!
Kom att ledsaga, oss trösta, bevara,
Hör våra böner, dem värdes besvara!
Nu till din boning vårt hjerta vig!
Hör oss, vi bedja dig.

4 Hör oss, treenig Gud!
Ringa vi äro. Ditt välde besjunga
Saliga skaror med jublande tunga,
Hör dock ur stoftet, o Gud, vår bön,
Hör oss, med nåd bekrön!

369.

p *Cresc.* *mf*

1. Fa - der, Fa - der i det hö - ga, Vi i bön för

f

dig oss bö - ja. Kär - lek strå - lar från ditt ö - ga,

mf

Kär - lek di - na fot - spår rö - ja. Från det hjer - ta

f

sjelf du vi - ger Dig till tem - pel bö - nen sti - ger, Bön om

mf

nåd och kraft och ljus, Bön om nåd och kraft och ljus.

2 Ifrån hem på prärien vida,
Ifrån dalar, byar, städer
Kommo vi att här förbida
Dag, som oss med seger gläder.
Kunskap sökte vi att vinna,
Kunskap kunde vi ock finna,
Men i ljuset af Guds ord.

3 Kristendomens fackla klara
Sprider ljus bland våra leder.
Hjertats ljus skall hon ock vara,
Skimmer på vår väg hon breder.
Fram ur ordets djupa källa
Högsta visdoms strömmar välla,
Himmelsk kunskap der vi få.

4 Men i allt Guds "varde" danat
Se vi honom, som är lifvet.
Mera, än förut vi anat,
Är af honom åt oss gifvet.
Blomman doftar till hans ära,
Klippor honom vitne bära,
Skogars susning är hans lof.

5 I en verld, af intet tagen,
I naturens vida rike
Återspeglas anletsdragen
Af en Gud förutan like.
Dagens ljus och nattens öga,
Stjernans glans på fästet höga,
Allt förkunnar: Gud är stor.

6 Tonerna, som mäktigt brusa
Fram i rena, klara vågor,
Bära oss från rymder ljusa
Svar på många själens frågor.
Sången, född i helgadt hjerta,
Stillar ljufligt mången smärta.
Skönt är allt, som helgas Gud.

7 Helig konst sin vigning finner
Vid det kors, der Kristus blöder.
Evigt friska lagrar vinner
Vetenskap, som der sig stöder.
Vid ditt kors vi ned oss böja,
Jesus, och till dig vi höja
Böns och lofsångs helga ljud.

370.

Adagio.

p mf f p rit.

1. Tänk ej blott på lif - vets nö - jen, Tänk på lif - vets plig - ter mer! Ack, de dö så fort, de lö - jen, Hvarmed verl-den mot dig ler.

2 Tänk ej blott på denna tiden
Och dess lust, som snart förgår!
Sök den fröjden och den friden,
Som i evighet består!

3 Sök den vännen, som allena
Fyller upp din själs begär!
Blott när han får hjertat rena,
Blir du nöjd och lycklig här.

371.

Andantino.

mf

1. O, säg ett ord om Je - sus Och hvad han gjort för

dig, Ett ord, som brin - gar gläd - je Och sa - lig - het med sig.

Kör.

f

Ja, säg ett ord om Je - sus, Hvar helst du än går fram, Ett

li - tet ord i kär - lek; Som ta - lar om Guds Lam!

2 O, säg ett ord om Jesus,
Som all din synd förlät,
Och bed, att i sin godhet
Han må välsigna det.

3 O, säg ett ord om Jesus,
Som trofast följer dig.
Säg fritt: Jag älskar honom,
Som gaf sitt lif för mig.

4 O, säg ett ord om Jesus,
Hvi dröjer du dock än?
Förspill ej ögonblicket,
Du får det ej igen.

5 O, säg ett ord om Jesus,
Blott gör, som han befalt!
Din svaga tro, din skygghet,
Det lemna honom allt!

372.

Moderato.

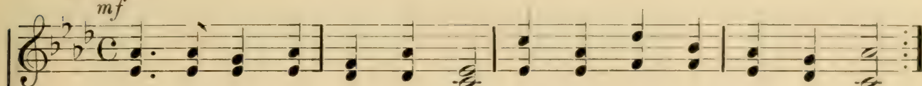
1. Her - re, gif oss, då vi fa - ra, Frid och fröjd ut - i vårt bröst!
Låt din kär - lek hos oss va - ra Se - ger - rik i nåd och tröst!
Oss hug- sva - la, ja, hug - sva - la Oss i ök - nen med din röst!

2 Vi dig lofve, prise, äre
För det frälsningsord du gaf.
Ack, vår själ, vår vandel bäre
Hundrafaldig frukt deraf!
Må det spörjas, evigt spörjas,
Att du är vår väg och staf!

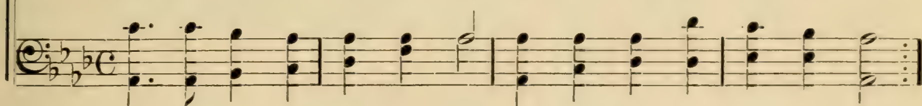
3 Och när sist ditt bud skall höras
Kalla oss från jordens stig,
Låt oss stilla, saligt föras
Hem af änglarna till dig,
Dig få skåda, höra, skåda,
Som du är, evinnerlig!

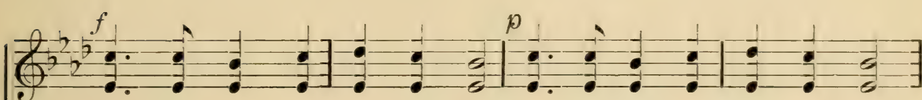
373.

Andante.

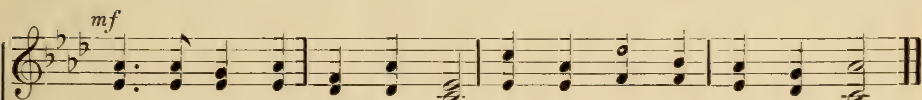
1. { För en tid vi skil - jas här; Låt oss nu af hjer - tat be
{ Vän- nen, som är all - tid när, Att hans nåd till oss må se.

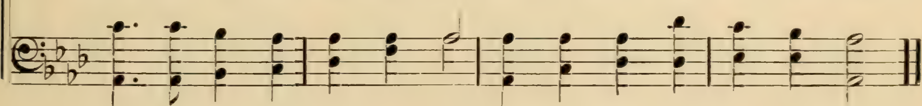

Je - sus, här vi bed - ja dig: Låt din om - sorg mil - de - lig

Hos oss al - la va - ra spord, Dy - re her - de, för din hjord!

2 Låt ur minnet ej förgå,
Hvad vi lärt på denna tid!
Låt oss, om dig täckes så,
Mötas här igen med frid!
Gud, välsigna kunskapsfrön,
Och för all din mildhets rön
Låt oss här lofsjunga dig,
Prisa dig evinnerlig!

374.

Moderato. *mf*

1. Så lju - der nu Kan - ske för si - sta gån - - gen I
2. Till fjär - ran bygd Skall mån - gen af oss van - - dra, Långt

stil - la qväll vår enk - la sång. Snart tyst - nar du. Men
bort från dig, vår fost - rans härd. I tro och dygd Vi

mån - gen fröjd, ack, mån - gen Har du oss skänkt, när tid blef
min - nas dock hvar - an - dra Och tän - ka på vår å - ter-

lång. O, klin - ga då, klin - ga då, än - nu en gång, än en gång! Ja,
färd. Vi sjun - ga då, sjun - ga då, vår af - skeds-sång, af-skeds-sång, Vi

Cres. - - - - - - - - - - - *f*

klin - ga då, klin - ga då, än - nu en gång, än en gång, Ja,
sjun - ga då, sjun - ga då, vår af - skeds - sång, af - skeds-sång, Än-

än en gång! Snart, ack, snart vi må - ste skil - jas,
nu en gång. Lä - ra - re, kam - ra - ter, al - la

Träf - fas å - ter kan - ske al - drig mer! Snart, ja, snart vi må - ste
Var - ma hels- nin - gar af ho - nom få. Lä - ra - re, kam- ra - ter,

skil - jas, Träf - fas å - ter kan - ske al - drig mer. Far-
al - la Var - ma hels - nin - gar af ho - nom få. Far-
Far-

väl,.......... far - väl,.......... far - väl, far - väl, far-
väl, far - väl, far - väl,
väl.......... far - väl,..........

cres. — — — far - - - - - - - - väl!
väl, far - väl, far - väl, far - väl, far - väl far - väl!
far - - - - - - väl!

375.

Andantino.

p *mf*

1. In - för din tron, o Fa - der vår, Vi ar - ma barn nu stå Och
2. För - låt oss all vår synd och skuld I tan - kar, verk och ord, Och

bed - ja dig för Je - su sår: Väl - sig - na di - na små!
du - ka för oss, Je - sus huld, Det ri - ka nå - dens bord!

3 Bevara oss i all vår tid,
Var sjelf vår sköld och borg,
Omgjorda oss med kraft i strid,
Gif tröst i all vår sorg!

4 Och efter slutadt vandringslopp
Hemtag oss, Jesus kär,
I dina sälla gårdar opp
Att se dig, som du är!

376.

Andantino.

mf

1. Du tro - fa - ste her - de, som vår - dar din' får Och

f

för dem på be - tet, det grö - na, Ack, föd nu den ska - ra, som

här för dig står, Den vär - des med sa - lig - het krö - na! Ja,

låt den nu mät-tas af bi - be-lens ord, Det du har för - ord-nat till

spis åt din hjord, Den kle - na, som du åt dig ut - valt!

2 De kära små barnen, de älskade lam,
Ock näring till själen behöfva.
Så låt dina gåfvor för dem läggas fram,
Låt satan ej ordet bortröfva
Utur deras hjertan, men fostra dem så,
Att de blifva stilla och aldrig bortgå
Från herden, som köpt dem med blodet!

3 Guds älskade lam skola höra hans röst,
Dem lifvet för evigt han gifver.
Af honom de hafva sin sällhet och tröst,
Hans nåd hos dem ständigt förblifver.
Så länge de hålla sig fast vid hans ord,
Skall glädje i hjertat hos dem blifva spord.
Sin starkhet de hafva i Herren.

377.

1. O Je - sus, i ditt dy - ra namn Vi kom - ma nu till dig. Låt i din hul - da her - de - famn Små lam - men sam - la sig!

2. Till dig, till dig står allt vårt hopp, Du är ju bar- nens vän. Du tog dem förr i fam - nen opp Och gör det sam - ma än.

3 Ty samma hjerta än du har
För dina arma små.
Ack, lär oss, lär oss alla dar
Att akta rätt derpå!

4 Haf tack för all den vård och vakt,
För allt det tålamod,
Hvarmed du än allt jämt har akt
På oss, o Herre god!

5 Välsigna oss och våra hem,
Dem du beredt oss här!
Välsigna särskildt alla dem
Oss vårda, Herre kär!

6 Men framför allt, o Jesus god,
Förlåt oss all vår skuld,
Och två oss dagligt i ditt blod,
Du Frälsare så huld!

378.

Moderato.

1. Du san - na vin - träd, låt mig få En li - ten gren ut - i dig va - ra
Och bä - ra frukt och al- drig stå Din vingård till en bör - da ba - ra!
Ack, in-plan - te - ra mig i dig, Och ver- ka An - dens frukt hos mig!

2 Men rensa sjelf din lilla qvist,
Att den må växa till allt mera
Och glädja dig, till dess du sist
Får den i himlen omplantera!
Hvad outsäglig fröjd att då
Få der uti din lustgård stå!

379.

Tempo di marcia

f

1. Vi ä - ro väl rin - ga och sva - ga och små, Mot syn-den och verl-den vi ä - ro väl få, Men vå - ga dock stri-da för san - ning och rätt, Vi trö - sta på Her-ren, och stri - den blir lätt.

2. Om an-dra oss hå - na och ha - ta och sky, Att vi de - ras syn-der och njut - nin-gar fly, Vi skyn - da till Je- sus och kla - ga vår nöd Och skå- da hans smä- lek i lif och i död.

Kör. *f*

Le - jo- net af Ju - da, som strid - de och vann, Går för oss i stri - den, vi seg - ra som han.

3 Han kallar dem dårar, som synda mot Gud,
Men visa, som följa hans heliga bud.
Vi vilja det goda: Guds vänskap och nåd,
Och följa ej mera de gudlösas råd.

4 Han snart skall församla de sina i fröjd,
Bland änglar och helgon i himmelens höjd.
Och kämpa vi troget för sanningen här,
Skall Jesus oss kröna med härlighet der.

380.

Andante.

1. Jag är ej för li - ten Va - ra barn hos Gud.
2. Jag är ej för li - ten Lå - ta An - den få

Jag är ej för li - ten Van - dra i hans bud.
Hjer - tat till sitt tem - pel. Lyck - lig är jag då.

3 Jag är ej för liten
Lyda mor och far.
Gud till fjerde budet
Löfte fogat har.

4 Jag är ej för liten
Vara litet ljus,
Som om Jesus vitnar
Uti hem och hus.

381.

Moderato *p* *mf*

1. Ett li - tet fat - tigt barn jag är, Men glad jag är än - då; Jag

vet, min go - de Fa - der kär Bär om - sorg om de små.

2 Han älskar mig, han är mig huld,
Hans hand mig leda skall.
Hans kärlek är mig mer än guld,
Ja, mer än verlden all.

3 I glädje som i nöd och sorg
Mitt hjerta sjunger gladt:
Gud är mitt värn, min fasta borg,
Min fröjd, min högsta skatt.

382. (Mel. 381.)

1 Ett litet ringa barn jag är,
Som ingenting förmår,
Men ville gerna salig bli,
Fast hur, jag ej förstår.

2 Ett litet barn du äfven var,
Min Frälsare så god,
Du har ju mig från synd och nöd
Förlossat med ditt blod.

3 Du mig i dopets helga bad
Din Ande gifvit har,
Och förr'n jag någonting förstod,
Till din jag korad var.

4 Så vill jag, Herre Jesus kär,
Dig evigt höra till.
Från syndafall och onda råd
Jag mig afhålla vill.

5 Jag, arma barn, af egen kraft
Dock intet göra kan,
Men du kan hjelpa, Jesus kär,
Du, som är Gud och man.

383 a.

Moderato.

2 Trygg jag går vid herdens staf,
Brist och nöd jag vet ej af.
Gröna beten han mig reder,
Dit han hela hjorden leder,
Och då allt här blifver tungt,
Hos min herde är dock lugnt.

3 Skall jag icke sjunga då?
Herden, som mig älskar så,
Som för evigt sig förbarmar,
Han till sist på hulda armar
Flyttar hem sitt lam, sin brud.
Upp, min själ, och prisa Gud!

383 b.

Allegretto.

384.

Andante.

1. Kän - ner du her- den god, Som gaf sitt dy - ra blod, Som i ditt
stäl - le stod, Du lil - la barn? Nog har du hört hans namn.
Som tog de små i famn, Som dig har hjert ligt kär? Je - sus det är.

2 Tänk på hans bittra död,
Tänk på hans qval och nöd,
Tänk på hans kärleks glöd,
Du lilla barn!
Fader och moder ej
Älska dig så, ack nej!
Hans kärlek ej förgår,
Evigt består.

3 Men när du detta hör,
Skynda, hans vilja gör,
Himmelen dig tillhör,
Du lilla barn!
Låt honom ega dig,
Bära dig på din stig,
Tills du nått hemmet, der
Frid han beskär!

385.

Andante.

3 Det fins fröjd, som ej skall sluta,
På den sanna fridens stig.
Dig till Jesu hjerta luta!
Han skall mildt hugsvala dig.
För att hjelpa, hela, trösta
Är han dig beständigt när.
Du skall bland hans återlösta
Smaka få, hur god han är.

4 Derför i din barndoms timmar,
Innan hjertat varder kallt,
Medan morgonsolen glimmar,
Sök i Jesus nu ditt allt!
Från den onda vägen hasta,
Fly de många syndens garn,
Dig i Jesu armar kasta,
Blif hans kära, dyra barn!

386.

Allegretto.

1. Je - sus äl - skar mig, jag vet, Ty min bi - bel sä - ger det.

Bar-nen hö - ra ho-nom till, Han dem ger- na fräl - sa vill.

Kör.

Ja, Je - sus äl- skar. ja, Je-sus äl-skar, Ja, mig han äl- skar, ty bibeln sä - ger så.

2 Jesus älskar mig, han tog
All min skuld och för mig dog.
Här han mig från synden tvår.
Och till slut jag himlen får.

3 Jesus älskar mig, han skall
Fälsa mig från synd och fall,
Om jag älskar honom här,
Får jag lifvets krona der.

387.

Andante. *mf*

1. När han kom - mer, när han kom - mer Att sam - la de si - na,

mf

Si - na kä - ra, si - na trog - na En gång i sin famn,

Kör. *f*

Lik - som mor - go - nens stjer - nor De då sko - la

ly - sa *ff* I hans kro - na för e - vigt *p* Och sjun - ga hans namn.

2 Till sitt rike skall han samla
De perlor han vunnit.
Alla lammen skall han samla
En gång i sin famn.

3 De små barnen, de små barnen,
Som älska sin Jesus,
Som juveler han skall samla
En gång i sin famn.

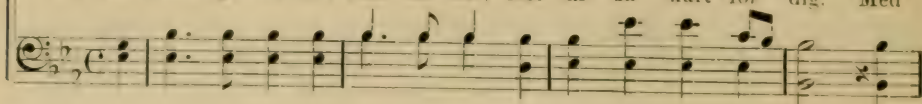
Used by per The John Church Co.

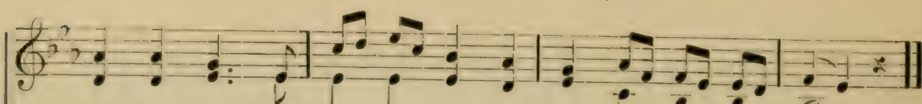
388.

Andantino.

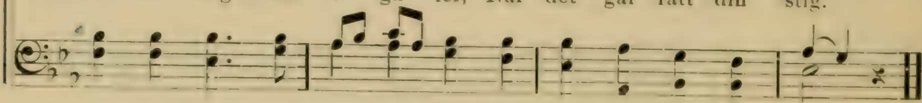

1. O Je - sus Krist, jag är ditt lam Och du min her - de god. Att
2. Du vän - ligt till ditt lam ser ner, Det är så kärt för dig. Med

va - ra din, på kor - sets stam Du köpt mig med ditt blod.
väl - be - hag ditt ö - ga ler, När det går rätt din stig.

3 Hvem skyddar lammet hvarje dag
Och vårdar år från år?
Hvem hjelper mig, så arm och svag,
Att jag ej vilse går?

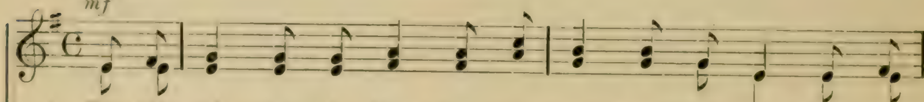
4 Är det min Jesus? Ja, just han!
Han känner väl sitt lam.
Han vet det väl, att ingen ann
Så ömt det hjelper fram.

5 I himlen är en härlig park,
Der änglar vandra kring
Med lammen på Guds blomstermark
Bland underfulla ting.

6 Och herden, Herren Jesus kär,
Är med dem deruti.
Ack låt mig, käre Jesus, der
Ditt sälla lam få bli!

389 a.

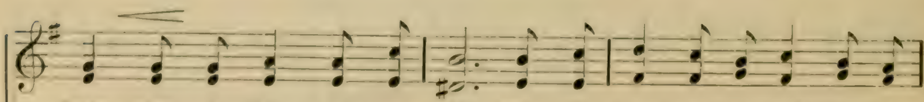
Andantino
mf

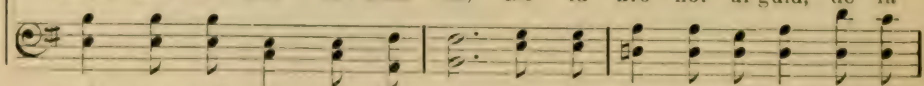
1. Det blir nå - got i him - len för bar - nen att få, För de

Kör. Det blir nå - got att få, det blir nå - got att få. Det blir

barn, som i Her - ra - nom dö, De få kro - nor af guld, de få

nå - got för bar - nen att få. I den him - mel-ska stad, der hvar

har - por ock - så, De få klä - der så hvi - ta som snö.
tun - ga är glad, Der blir nå - got för bar - nen att få.

2 De få vandra omkring på de gator af guld,
De få sjunga med änglarna der,
De få skåda Guds Lam, som borttog deras
De få se honom, såsom han är. [skuld.

3 De få sitta till bords i Guds härlighets hus.
De få äta det lefvande bröd.
Herren Gud dem upplyser, han är deras
Ingen natt finnes der, ingen död. [ljus,

4 De få dricka ur strömmen, som går från
De få njuta evinnerlig tröst, [Guds tron,
De få sjunga Guds ära med jublande ton,
De få hvila vid Frälsarens bröst.

389 b.

Moderato.

1. Det blir nå - got i him - len för bar - nen att få, För de
De få kro - nor af guld, de få har - por ock - så, De få
I den him - mel - ska stad, der hvar tun - ga är glad, Der blir
barn, som i Her - ra - nom dö. Det blir nå - got att få, det blir
klä - der så hvi - ta som snö.
nå - got för bar - nen att få.

Fine. Kör.

nå - got att få, Det blir nå - got för bar - nen att få,

D. C. al Fine.

390.

Andante
mf

1. Den, som äl - skar Je - sus här. Får gå in i
him - len, der Ej Lam- mets sol går ner.
Kör. *f*
O, det blif- ver
sa - ligt, Sa - ligt, sa - ligt, sa - ligt! O, det blif - ver
sa - ligt. *p* Då vi al - drig skil - jas mer!

2 Många skolbarn, många små
Skola der för honom stå,
Han vänligt på dem ser.

3 Trogna lärare der bo,
Fränder, vänner få der ro
Och skiljas aldrig mer.

4 O, hvad sällhet, o, hvad fröjd
Att i härlighetens höjd
Guds Lam betrakta få!

5 Att inför hans äras tron,
Sjungande med änglars ton,
I evig klarhet stå;

391.

Andante.

1. I en djup, o - änd - lig skog. Svart af moln, der å - skan slog. Gick ett li - tet barn en gång Da - gen lång.
2. Ja, den da - gen var så lång. Him - len mörk och sko - gen trång. Bar - net i sin en - sam - het Gick och gret.

3 Gret och tänkte: aldrig mer
Jag min faders boning ser.
Här i mörker, köld och nöd
Blir jag död.

4 Just då så förtvifladt var,
Molnet vek, och solen klar
Glänste fram och i dess ljus
Faderns hus.

5 Allt var nu på stunden godt,
Allt stod nu, som förr det stått:
Samma hem och samma far,
Allt var qvar.

6 Så, Guds barn, går ofta du
Djupt i mörker — kanske nu —,
Vet ej, hvart du kommen är,
Hvart det bär.

7 Bakom svarta molnet der,
Bakom tjocka dimman är
Solen lika skön och klar
Ännu qvar.

8 Äfven i den mörka stund
Står ännu Guds fridsförbund:
Du har samma hulda Far
Ännu qvar.

9 Berg och högar falla må,
Jord och himmel likaså,
Herrens trofasthet ändå
Skall bestå.

10 Himlens barn är alltid sält,
Fadern har det så bestält:
Det går alltid vid hans hand
Till sitt land.

392.

Tempo di marcia.

1. Ti - den i - lar bort, och vårt lif är kort. Förr'n vi
2. Han oss va - rit när med sin god - het här, Han har

skil - jas den - na gång, Låt oss till Guds pris up - på
lyst oss med sitt ljus, Han oss gåf - vor gett och sin

bar - na - vis Stäm - ma upp en fröj - de - sång! Sjun - gom
nåd be - tett Här i dag ut - i sitt hus. Ä - ra

högt, sjun - gom högt Vår Her - re Gud en
ske, ä - ra ske Den, som oss skänkt sitt

Sjungom högt, sjungom högt
Ä - ra ske, ä - ra ske

sång! Sjungom högt, sjungom högt Vår Her re Gud en sång!
ljus! Ä - ra ske, ä - ra ske Den, som oss skänkt sitt ljus!

Sjungom högt, sjungom högt,
Ä - ra ske, ä - ra ske,

393.

Largo.

2 Herre, du upptog mig,
Barnet fann skydd hos dig,
Invid ditt hjerta var rum för mig att få.
Tåren du torkat af,
Glädje du åter gaf.
Fader, ditt hjerta för mig jag hörde slå.

3 Kärlek, ack, är väl den
Hemma på jorden än?
Jesus här nere en eld af kärlek tändt.
Öppen jag ser hans famn,
Kärlek, det är hans namn,
Alla hans vänner det till sin frälsning känt.

4 Hem nu jag åter har,
Syskon och mor och far,
Allt du mig gifvit, min käre, gode Gud.
Gerna nog ville jag
Älska dig mer hvar dag,
Helga dig lifvet och lyda dina bud.

5 Herre, min längtan står
Dit, der jag evigt får
Sällhet och hvila och, som du är, dig se.
Ack, i ditt barnhem der
Skall jag, o Herre kär,
Evigt, ja, evigt dig pris och ära ge.

394.

Andante.

1. Sam - la dem al - la, sam - la dem al - la, Sam - la till Je - sus de små! Sam - la dem in från ga - tor och grän- der, Der de i mör - ker än gå, Sam - la till Je - sus de små!

2. Sam - la dem al - la, sam - la dem al - la, Sam - la till Je - sus de små! Huldt han dem sö - ker så - som en her - de, Skul - le du lik - nöjd då gå? Sam - la till Je - sus de små!

3 Samla dem alla, samla dem alla,
Samla till Jesus de små!
Sök dem i syndens mörkaste nästen,
Der de i vildmarken gå,
Samla till Jesus de små!

4 Samla dem alla, samla dem alla,
Säg dem det frälsande ord!
Säg dem, att Jesus dött för dem alla,
O, låt hans kärlek bli spord,
Säg dem det frälsande ord!

5. Fosterlandet.

395.

Maestoso.

f

1. O Ko - nung, öf - ver al - la stor, O Her - re, som i lju - set bor I o - för - gäng - lig makt, Sträck öf - ver oss din stark - hets hand, Be - skyd - da du vårt folk och land, Din An - de öf - ver det - ta land Låt hvi - la, som du sagt!

2 Välsigna ock all öfverhet,
Låt henne i rättfärdighet
Din vilja tjena här!
De fräcka röster tystnad bjud,
Som höja sig mot dina bud!
Dem öfver oss du satt, o Gud,
Oss villigt lyda lär!

3 O, låt vårt folk i kristlig tro
Uti din skugga, Herre, bo
I trygg och fridsäll hamn!
Sänd dina vitnen bland oss ut,
Och öfver oss din Ande gjut,
Med fridens band oss sammanslut
I Jesu Kristi namn!

396.

1. Be - va - ra, Gud, vårt fo-ster- land, Håll öf - ver det din stark-hets hand, Och var dess hägn i strid som frid, I sor- gens som i gläd- jens tid.

2 Här se vi hvad oss mest är värdt,
Hvad vi på jorden skatta kärt.
Ej fjärran fins en bygd, ej när,
Som är för oss hvad denna är.

3 Här hafva våra fäder bott,
Arbetat, kämpat, hoppats, trott.
Här äfven vi vår boning fått
Med samma lif och samma lott.

4 Här skola våra barn också
En gång på våra stigar gå,
Ha det vi haft, se det vi sett,
Till Herren bedja, som vi bedt.

5 Gud, skydde detta kära land,
Från haf till haf, från strand till strand,
Sänk öfver det din milda vård,
Som sommardagg på rosengård!

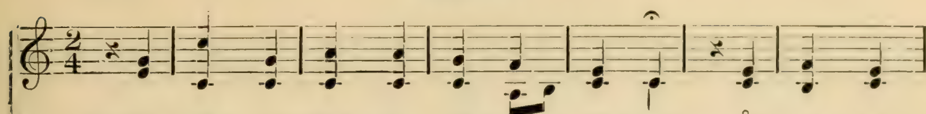
6 Välsigna hvarje trofast själ,
Som önskar det af hjertat väl,
Men slå hvart ondskans uppsåt ned,
Som vill dess fall och stör dess fred!

7 Låt det få bli och vara ditt,
Befolkadt, tryggadt, gladt och fritt,
På kärlek bördigt som på råd
Och uppfyldt af din Andes nåd!

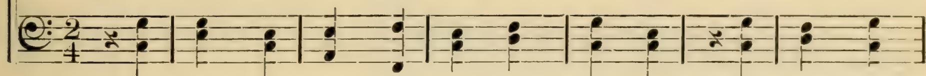
8 Du hulpit det ur mörker opp,
Liksom en blomma ur sin knopp:
Så låt det ock till tidens slut
Uti ditt ljus få vecklas ut!

9 Det ljuset är ditt helga ord,
En sol för himmel och för jord.
Gif, att det klart oss lysa må
Och att från det vi aldrig gå!

397.

1. För - lä - na, Gud, i vå - ra da - gar Åt oss en

krist - lig öf - ver - het, Som all - tid gör hvad dig be - ha - gar

Och lan - dets väl - gång främ - ja vet, På det rätt - fär - dig-

het och frid Må bo hos oss i all vår tid!

2 Välsigna dem, som makten hafva,
Uti allt godt dem råd och stärk,
Och låt din vilja förestafva
Allt deras uppsåt, ord och verk!
Gif dem i deras tunga pligt
En vaksam, trogen tillförsigt!

3 Låt lagens svärd, som dem är lemnadt,
Afstyra orätt, våld och mord,
De ondas anslag varda hämnadt
Och lismarns lögn tillintetgjord,
De öfvermodige på skam,
Men Herrens fruktan hållas fram!

4 De redliga låt bistånd finna,
De fromma styrkas i sitt hopp
De vilseförda sig besinna,
De ångerfulla rättas opp,
De armas börda göras lätt
Och de förtryckta finna rätt!

5 Men dig, vår starkhets Gud, vi bedje:
Regera allas hjertan så,
Att dig till pris och oss till glädje
Allt detta troget göras må,
Så skall vårt hjerta innerlig
Lofsjunga dig evinnerlig!

398.

Adagio.

1. Hjelp oss, o Her - re, hvar för sig Att blif - va vid ditt ord,
Och låt din kraft, din sa - lig - het, Din frid bland oss bli spord!
Må An - dens en - het, fri - dens band Allt mer för - e - na dem,
Som und - fått li - ka dyr - bar tro Och sö - ka sam - ma hem!

2 Se till vårt dyra fosterland,
Må evangelii not
Allt flera själar samla in
Och lägga för din fot!
Sänd trogna tjenare allt jämt
Uti din myckna säd,
Och med ett ymnigt nådens regn
Ännu ditt Sion gläd!

3 Tänk ock i nåd, o Herre kär,
På hednaverlden all!
Du har ju lofvat i ditt ord,
Att öknen blomstra skall.
O, låt den blomstra dig till pris
Och vitna om din nåd,
Din sanning och din trofasthet,
Ditt underfulla råd!

4 Välsigna dina sändebud
På dessa mörka fält,
Var deras hjelp på hvarje plats,
Der, Herre, du dem stält!
Var deras kraft och stora lön,
Och håll dem hårdt vid dig,
Ty blott ett arbete i tron
Har fröjd och frid med sig.

5 Vi lemna allt uti din hand,
O, sköt oss, som du vill,
Gif glädje eller nöd, blott gif,
Att dig vi höra till
Och sist af nåd få samlas in
Uti den rolighet,
Som du, o Jesus, åt ditt folk
Beredt af evighet!

399.

Andante.

1. Statt upp, o folk, och tac - ka Gud, Sjung

högt hans namn med fröj - de - ljud För sto - ra ting han gjort! Be-

tänk, hur Her - ren dig har ledt Och myc - ken kär - lek

dig be- tett På hvar - je tid och ort, På hvar-je tid och ort!

2 Mins, hur du kom, en fattig hop,
Och ofta hördes nödens rop
Framtränga ur ditt bröst.
Men se i dag, hur Herren dig
På alla sätt så rikelig
Välsignat, gifvit tröst.

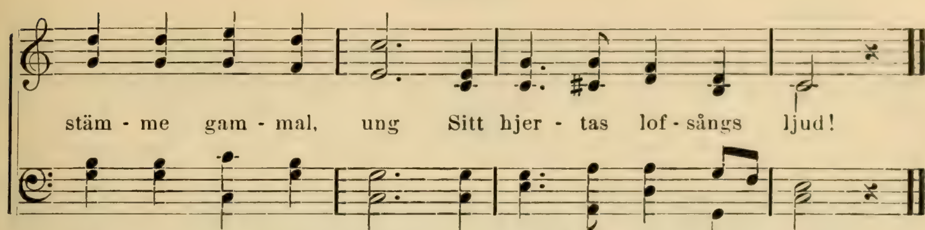
3 Så stäm nu upp med sångens ljud
Ett hjertligt tack till Herren Gud,
All ära honom ge!
Ty han är god och kärleksrik,
I trohet ingen honom lik;
Hans namn lof, ära ske!

400.

Maestoso.

401.

Moderato.

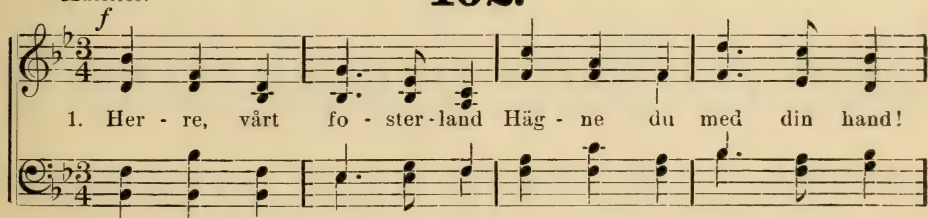

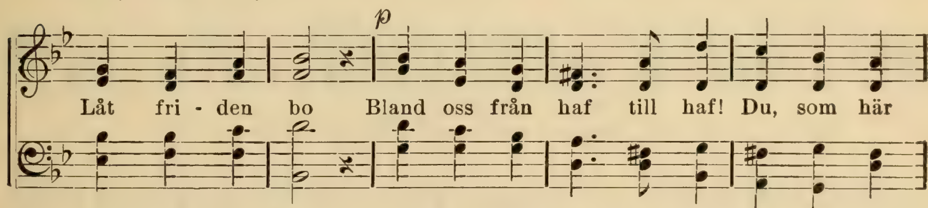
2 För hvad du gifvit har
Må vi din godhet prisa!
Mot ovän vårt försvar
Du värdes dig bevisa!
För detta sköna land,
För denna högtidsdag,
En skänk ifrån din hand,
Vårt lof, o Herre, tag!

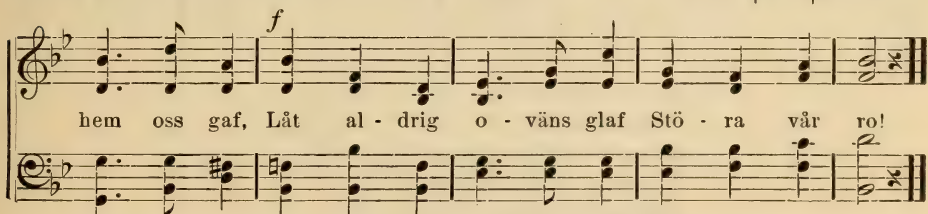
3 Från berg och dal och lund
Och fält och vida slätter
Förkunnas hvarje stund
Ditt ords och sannings rätter.
O, må vårt hela folk
Bestrålas af ditt ljus
Och Anden, himlens tolk,
Besöka hvarje hus!

402.

Maestoso.

2 Sträck öfver fjäll och skär,
Prärier, dalar här
Och stad och by
Din kärleksspira ut,
Och intill tidens slut
Rikligt din nåd utgjut
Hvar morgon ny!

3 Låt oss från år till år
Röna, du med oss går,
Och må ditt ord
Blifva i allt, som sker,
Det, som oss trygghet ger,
Och låt allt mer och mer
Dess kraft bli spord!

403.

Maestoso.

p

1. Fa - der, vi bed - ja dig! Vär - des till oss din väl - sig - nel - se

de - la! Her - re, för - låt hvad så of - ta vi fe - la,

f

Re - na från fruk - tan och skuld vår stig, Fa - der, vi bed - ja dig!

2 Fader, vi bedja dig!
Tacksamma hjertan oss värdes beskära,
Gif oss din nåd att förkunna din ära!
Du är vår tillflykt evinnerlig.
Fader, vi bedja dig!

3 Fader, vi bedja dig!
För oss vid handen ur frestelsens snaror,
Var du vår starkhet i nöd och i faror,
Led oss på jordlifvets branta stig,
Fader, vi bedja dig!

6. Årstiderna.

404.

Andante.
mf

1. Hör, hu - ru sån - gen den klin - gar Här - lig och skön i vår nord, *f* Bu - ren på to - ner- nas vin - gar Högt öf - ver jord!

2 Jag äfven ville besjunga
Skaparens eviga råd
Och med mitt hjerta och tunga
Prisa Guds nåd.

3 Jag äfven ville förkunna
Allt det, som Jesus mig gjort,
Fast mig ej verlden vill unna
Något så stort.

4 Må jag min lofsång då höja
Gladt, ty jag ämnar mig fram
För att i evighet böja
Knä för Guds Lam!

5 Ack, då skall frigjorda anden
Sjunga en gladare sång,
När dessa jordiska banden
Lossas en gång.

405 a.

Andantino.

1. Vår - sol blic - kar vän - ligt ner, Gladt hon nic - kar, skönt hon ler.
Gif - ver sip - pan lif på nytt, När från klip - pan i - sen flytt.

2 Gräset spritter upp så grönt,
Fågelns qvitter klingar skönt.
Allt sig gläder: det är vår!
Högtidskläder ängen får.

3 Bönen stige då till Gud
Och invige med sitt ljud
Glada vårens korta stund
Under årens snabba rund!

4 Må ock fröjden lyfta mig
Upp mot höjden, Gud, till dig!
Böj mitt sinne sjelf dervid,
Bo der inne med din frid!

5 Låt min tunga röra sig
Till att sjunga blott om dig!
Dig jag prise i mitt bo
Och bevise så min tro!

405 b.

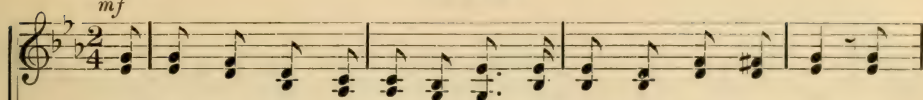
Moderato.

mf

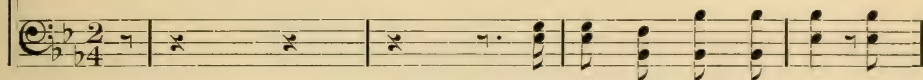
1. Vår - sol blic - kar vän - ligt ner, Gladt hon nic - kar, skönt hon ler.
Gif - ver sip - pan lif på nytt. När från klip - pan i - sen flytt.

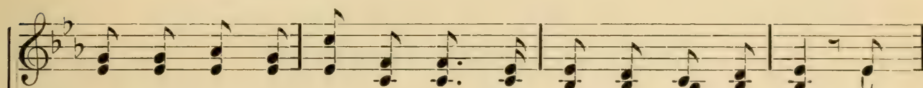
406.

Andantino.

1. Vi tac - ka dig, o Fa - der kär, För som-marns skö - na dar, Då

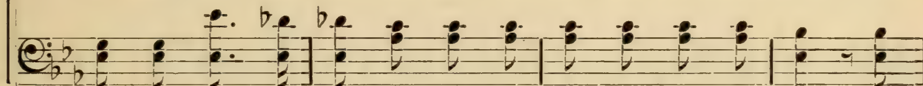

all - ting om dig vit - ne bär, Som lif och an - de har. De

tu - sen, tu - sen fåg - lars sång, De skö - na blom- mors skrud Och

än - gens grön - ska, bäc - kens språng Lof - sjun - ga dig, o Gud.

2 Och skog och sjö i solens sken,
Hur sköna jag dem ser,
Der glittrar hvarje blad på gren,
Och hvarje våg der ler.
Min tanke då mig gerna bär
Bort till ett fjärran land,
Der det en evig sommar är,
På Jordans andra strand.

3 När jordisk fägring, jordiskt ljus
Vårt öga gläder så,
Hur blir oss uti fridens hus,
Uti vårt hemland då,
Der lifvets träd vid lifvets älf
Beständigt gröna stå,
Och solen, Herren Jesus sjelf,
Vårt enda ljus är då!

407.

Moderato.

mf

1. I den - na skö - na som - mar - tid Gå ut, min själ, och gläd dig vid Den go - de Gu - dens gåf - vor! *f* Se, hur i pryd - ning jor - den står, Se, hur för dig och mig hon får *p* Så un - der - ba - ra håf vor!

2 Se träden uti löfrik skrud
Och jorden, smyckad som en brud,
Betäckt af blomströdd slöja!
Hos Salomo i all hans glans
Den enkla blommans prakt ej fans,
Sitt ursprung blomstren röja.

3 Se, axet böjs af kärna tung,
Deröfver fröjdas gammal, ung
Och Herrens kärlek lofva,
Att han så öfverflödigt ger
Så mycket skönt och godt beter
Och delar nådegåfva.

4 Jag vill ock höja lofsångs ljud.
Det stora verk den store Gud
Har gjort min ande gläder.
När alla sjunga, sjunger jag
Och offrar honom till behag
Den sång mitt hjerta qväder.

5 Jag tänker: när så skön du är
I allt hvad du upprättat här
På denna arma jorden,
Hur skönt skall då ej bli en gång,
När allt är löst från syndens tvång,
När himlen ny är vorden!

6 Hvad salig fröjd, hvad härlig syn
I paradiset ofvan skyn!
Hur skönt skall der ej klinga,
När tusenden af kerubim
Med tusenden af serafim
Halleluja frambringa!

7 Jag längtar till den sälla ron,
O, stode jag inför din tron
Inunder fridens palmer,
Då skulle jag på änglavis
Dig, Herre, sjunga lof och pris
Med tusen sköna psalmer.

408 a.

Andante con moto.

p f p

1. En vän - lig grön-skas ri - ka drägt Har smyc- kat dal och än - gar, Och
2. Sin som - mar- lyc - ka, som- mar - ro De y - ra fåg - lar pri - sa, Ur

Cresc *Dim.* f

ljum- mad sme- ker vin- dens fläkt De fag - ra ör - te - sän - gar. Och
sko - gens snår, ur stil - la bo Fram- klin - gar de - ras vi - sa. En

mf

so - lens ljus Och lun- dens sus Och vå - gens sorl bland vi - den För-
hymn går opp Af fröjd och hopp Från de - ras öm - ma qvä - den, Från

Dim.

kun - na som - mar - ti - den, För - kun - na som - mar - ti - den.
blom - stren och från trä - den, Från blom - stren och från trä - den.

3 Men du, o Gud, som gör vår jord
Så skön i sommarns stunder,
Gif, att jag aktar främst ditt ord
Och dina nådesunder!
Allt kött är hö,
Och blomstren dö,
Och tiden allt fördrifver,
Blott Herrens ord förblifver.

4 Allt kött är hö, allt flyktar här,
Och snart förvissna gräsen.
Hos dig allena, Herre, är
Ett oförgängligt väsen.
Min ande gif
Det nya lif,
Som aldrig skall förblomma,
Fast äng och fält stå tomma!

5 Af markens säd du mänskan ger
I nåd ett bröd till näring,
Gif ock den säd, som är för mer
Än jordens rika äring,
Och låt dess sådd
Från frö och brodd
Stå upp i ax och mogna
I hjertan, ödmjukt trogna!

6 Då må förblekna sommarns glans
Och vissna allt fåfängligt:
Min vän är min, och jag är hans,
Vårt band är oförgängligt.
I paradis
Han, huld och vis,
Mig sist skall omplantera,
Der intet vissnar mera.

408 b.

Andantino.

mf

1. En vän - lig grön- skas ri - ka drägt Har smyc- kat dal och än - gar, Och
2. Sin som- mar- lyc - ka, som- mar - ro De y - ra fåg - lar pri - sa, Ur

ljum - mad sme-ker vin- dens fläkt De fag - ra ör - te - sän - gar. Och
sko - gens snår, ur stil - la bo Fram- klin - gar de - ras vi - sa. En

Cresc. *Dim.* *mf*

so - lens ljus Och lun - dens sus Och vå - gens sorl bland vi - den För-
hymn går opp Af fröjd och hopp Från de - ras öm - ma qvä - den, Från

p

kun - na som- mar - ti - den, För - kun - na som - mar - ti - den.
blom-stren och från trä - den, Från blom - stren och från trä - den.

409.

Moderato — Fine. — D.C. al Fine.

1. Rika skördar Gud oss gifvit, Låt oss tacka nu för allt!
Intet af vår möda blifvit, Allt ju legat dödt och kallt,
Och med friska skurar gifvit Jorden sin välsignelse.
Om ej Gud i kärlek låtit Solens strålar mognad ge

2 Må vårt hjertas åker vara
För hans ord en tjenlig mark
Och i saktmod rätt bevara
Himlasådden ren och stark!

Må Guds rike bland oss råda.
Att hans vilja bland oss sker,
Och vårt hela lif betyga:
Han är Gud och ingen mer!

410.

Moderato. *mf* — Fine. — *f* — D. C. al Fine.

1. Vi dig, o Herre, prisa I dag för härlig skörd,
För sommarsolens strålar Och riklig nederbörd,
Och för att vi fått berga Vår skörd i lugn och frid.
För hopp du i oss väckte vid gången såningstid

2 Det säde, som vi gömde
En gång i jordens mull,
Du väckte upp ur dvalan,
Och ax bar kärna full.

Så skola vi ock gömmas
En gång i grafven kall,
Men frukt för evigheten
Dock grafven bära skall.

3 Och såsom här vi skilja
Från hvetet hvarje agn
Och såsom vi uppbränna
Det, som ej är till gagn,
Så, Herre, skall du rensa
En gång din loge här
Och agnarna uppbränna,
Men hvetet hem du bär.

4 Till dig vår bön vi höja
Hvar dag om nådigt bröd
Du, Herre, vill det gifva
Och skydda oss för nöd.
Men framför allt vi bedja
Om bröd för själens lif.
Det rätta himlabrödet
Af nåd oss, Herre, gif!

411.

Larghetto.

2 Snart suckar vinterstormens röst:
Allt vissnar och förgår.
Allt vissna må, jag vet en tröst,
Som evigt dock består.

3 Guds allmakts arm förkortas ej,
Hans visdom far ej vill,
Fast dagen kortas af, o nej,
Fast natten växer till!

4 Och gulnar hvarje blad på qvist
Och vissnar hvarje strå,
Guds kärlek, jag det vet för visst,
Den skiftar icke så.

5 Jag vet, hvar hoppet grönskar, ja,
När allt förbleknar här,
Min goels träd på Golgata
En evig krona bär.

6 Försvinna må vid löfvens fall
Hvart blomster, nyss så skönt;
Min tro på honom rädda skall
Sitt hjertblad friskt och grönt.

7 Hon lofvar mig en evig vår,
Trots vinterstorm och död,
Ty lifvet fram ur grafven går.
Så lifvets furste bjöd.

412

Moderato.

mf

1. Så glän - san - de hvitt ett täc - ke af snö Nu höl - jer den
Men blom - mor - na små, de sko - la ej dö, De bi - da blott

slum - ran - de jor - - den,
vå - ren i nor - - den.

p

Min Fräl - sa - re kär, ack,

två mig, att jag Ock hvit så - som snö mån - de va - ra Och

f

bi - da med fröjd den sa - li - ga dag, Då du skall i

mig dig för - kla - ra!

2 När vinter och köld för evigt ha flytt
För vår, som ej här har sin like,
O, väck mig till lif och glädje på nytt
Der uppe i himlarnas rike!
Men medan jag än förbidande står
Och vintern strör rimfrost i håren,
Jag sjunge i tron i dag som i går:
Det lider, det lider mot våren!

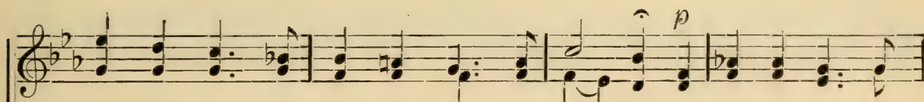
413.

Adagio.

1. Jag ser Guds spår, hvar helst en kraft sig rö - jer, En
2. Jag hör hans röst, der som - mar - vin - den su - sar, Der

blom- ma dof - tar och ett ax sig bö - jer. Ut - i den suck jag
lun- den sjun - ger och der flo - den bru - sar. Jag hör den ljuf - vast

drar, den luft jag an - das Hans kär - lek blan - - - das.
i mitt hjer - ta ta - la Och mig hug - sva - - - la.

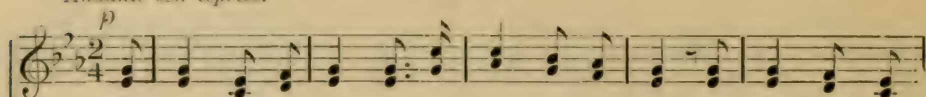

3 Likväl ett töcken mig från honom stänger;
Min bön, men ej min blick till honom tränger.
Ack, såge jag hans anlet och mig slöte
Intill hans sköte!

4 Ack, när så mycket skönt i hvarje åder
Af skapelsen och lifvet sig förråder,
Hur skön då måste sjelfva källan vara,
Den evigt klara!

414.

Andante con express.

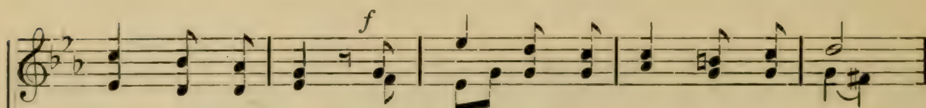
1. Hör, ska-pel-sen suc-kar, den suc-kar så tungt, Hvad mån-de den

suc-ken be-ty-da? I stun-der, då allt i na-

tu-ren är lugnt Och fäl-ten i ro-sor sig pry-

da, Den suc-ken mot höj-den dock sti-ger.

2 Ej rör sig ett löf för den vestliga vind
I aftonens fridsälla timma,
Dock synes helt visst på små blommornas kind
Der ute en perledagg glimma,
Lik tåren i människans öga.

3 Allt åldras och dör, tills i nyfödd gestalt
Å nyo för ögat det träder,
Ett vemod nu hvilar deröfver i allt,
Fastän det i ord sig ej kläder.
Hvar finna en lösning till detta?

4 Jo, lösningen ligger i ordet, ty der
Vi höra, hur hela naturen
Blott längtar att lösas ur träldomen här,
Lik fågeln ur fängslande buren.
Och slutligt den dagen skall randas.

5 Fast allt uti skapelsens morgon var godt
Då Herren välsignade jorden,
Förbannelsen sedan deröfver har gått
Och gifvit från södern till norden
En prägel af ouppfyld längtan.

6 Guds barn gå ock höljda i ringhet och brist,
En kämpande, bidande skara,
Dock stundar förlossningens timme till sist.
Då Gud sig i dem skall förklara
I härlighet, skönhet och ära.

7 Så tackom och lofvom, det stundar en dag,
Då skapelsen suckar ej mera,
Då allt månde komma så väl uti lag
Och Gud skall i alla regera!
Välkommen den dagen oss vare!

415.

Moderato.

mf

1. O, hur ljuf - ligt blom - mor dof - ta, Grön är äng och skog!

f

Vår - sol väckt till lif den fäg - ring, Som i hö - sten dog

mf

Få - gel - ska - ror mun - tert pri - sa Her - ren på sitt vis.

f

Skul - le då ej bar - nen sjun - ga Her - rens lof och pris?

2 Ja, vi vilja gladligt sjunga
Om vår fader kär,
Om vår Jesus, som har köpt oss
Och vår herde är.
Vi Guds Ande vilja prisa,
Som i dopets bad
Gaf oss lif och del i arfvet
I Guds sköna stad.

3 Tack, o Gud, för hemmet kära,
För föräldrars vård
Och för ordet, som du gifver
Oss i templets gård!
Tack för kära söndagsskolan,
Tack för all din nåd!
Värdes lärarne välsigna,
Led dem i ditt råd!

4 Kom ock nu att med oss vara,
Herre, vid vår fest,
Ty det bästa glädjen gifver,
Att du är vår gäst.
Oss ifrån all synd bevara,
Och låt glädjen här
Oss påminna om den glädje,
Som i himlen är!

5 Ja, till himlen, fadershuset,
Styra vi vår färd,
Till vår Gud, som bor i ljuset,
Till de sällas verld.
Der vår sång till Lammets ära
Högre klinga skall
Och vid brus af harpor dåna
Som ett vattenfall.

416.

Moderato.
mf

1. O Je - sus, om- kring dig vi sam - la - de stå, Ty
2. Ack, det är så ljuf - ligt i grön - skan - de skog, Till-

du är ju med vid vår fest, Och hvar vi än sam - las och
sam - man med fåg - lar - na små, Få sjun - ga om dig, som af

hvart vi än gå, Att du sjelf är med oss, är bäst.
allt ger oss nog Och sär - skildt be skyd - dar de små.

3 Vi vilja dig tacka för allt hvad du gett,
För fader och moder, som ömt
I hemmet oss vårda och alltid oss ledt
Till dig och i bön ej oss glömt.

4 Vi prisa dig ock för hvar söndag, som vi
I templet få höra ditt ord
Om kärlek, som blef uppenbarad deri,
Att du sjelf kom ned till vår jord.

5 Och tack, att små barn uti famnen du tog,
Och tack, att du tager dem än
Till dig genom dopet, ja, tack att du dog
För alla, du himmelske vän!

6 Välsigna oss nu, och bevara oss väl,
Låt synd oss ej skilja från dig!
Behåll du oss rena, låt aldrig vår själ
Gå bort på förtappelsens stig!

7 Välsigna de lärare, som bland oss så
Din säd, och må den bära frukt!
Ja, hjelp, att det ordet du gifver oss må
Till lifvet få blifva en lukt!

8 Välsigna församlingen, stora och små!
Må alla i dig blifva ett!
Ocn låt oss till slut, Herre Jesus, undfå,
Den salighet du har beredt!

417.

Andante.

p mf f p mf p

1. Hur ljuft är ej i sko - gen grö - na Att lyss - na till små fåg - lars sång, Att skå - da bäc - kens munt - ra språng, Och bin - da blom - ster-kran - sar skö - na! Ja, ljuft det är i som - mar - tid En stund få nju - ta lugn och frid Ut - i den stil - la sko - gen.

2 Och uti skogens tempelsalar,
Der man till hvalf har himlen blå,
Der är så ljuft att sjunga få.
Och när man der om skaparn talar,
Då kännes det, som om han der
För hjertat vore mera när,
Uti den stilla skogen.

3 Väl äro gyllne fälten sköna,
I dem ock Gud sin makt betett.
Dock bränner solen der så hett,
Men jättekronor stammar kröna
I lummig skog och skugga ge
Åt dem, som gerna vilja se
Guds under uti skogen.

4 En annan skog af fridens palmer
I paradiset växa lär,
Der helgons stora, sälla här
Lofsjunger Gud med nya psalmer.
Der lär ock flyta lifvets älf,
Som säges spegla Herren sjelf.
O, såge jag den skogen!

5 Skönt är, o Gud, hvad du frambringat,
Ej tolkas kan din glans, din prakt,
Din höga, underbara makt.
Men när ditt andra *varde* klingat,
Då skall en skapelse framstå,
Som skall med salig häpnad slå
De frälsta millioner.

VI. Hoppet.

I. Korset.

418.

Andante.

1. Din väg, o Here, vill jag gå Och icke min.
Hur törnbeströdd den vara må, Den är dock din.

2 Den är dock din, och det är nog,
O Jesus kär.
Du, som af nåd till barn mig tog,
Min börda bär.

3 Jag vill blott komma hem till dig,
Hvad väg, som helst.
Hvad än i verlden möter mig,
Jag vill bli frälst.

4 Allt hvad du gör är ganska godt.
Fyll bägaren
Med sötma eller malört, blott
Du räcker den!

5 Gif sjukdom eller helsa, ack,
Gif hvad du vill!
Lär mig blott sjunga lof och tack,
O Gud, dertill!

6 Om du ock döljer dig ibland,
Din väg är god.
Det klarnar åter efter hand,
Blott tålamod!

7 Tänk, när jag fullt förstår ditt sätt,
Ditt tålamod,
Hvad jubelrop: Din väg var rätt,
Din väg var god!

419.

Adagio.

1. O Gud, hur mörkt, hur svårt jag all - ting ser, Dock är jag nöjd, om

blott din vil - ja sker, Jag vet en or - sak och ett än - da-

mål Och vet, att Fa - dern ser, hvad bar - net tål.

2 Må stormen hvina kring min hydda då,
Må allt i verlden mot min vilja gå!
Gör med mig hvad du vill, jag vet förut,
Att hvad du gör, det gör du väl till slut.

3 Det var en tid, då jag var rädd för dig
Och för hvart lidande, som mötte mig
Men, Gud ske lof, den tiden är förbi,
Nu ser jag blott din kärlek deruti.

4 Nu ser jag blott ditt ömma hjertelag,
Som ligger för min blick i öppen dag.
Nu ser jag, under allt mitt qval och ve,
Ditt hjerta brista af förbarmande.

5 Så spar ej agan, nådefulle Gud!
Den är ju ej det minsta kärleksbud.
Jag vet, att jag behöfver den, och ser,
Att det är kärlek i hvart slag du ger.

6 Gör med mig hvad du vill, fullborda blott
Det verk, som du hos mig begynna fått!
Gif mig hvad lidande som täckes dig,
Det är min vinning, att du näpser mig.

7 Det är mig ljuft, fast jag ej fullt förstår,
Hvad jag blott svagt här nere ana får:
Att denna tidens vedermöda är
Ej lik den härlighet, som väntar der!

420.

Adagio.

p mf

1. Se, i - från him - me - len hö - ga Blic - kar en vän till dig ner!
2. Grå - ter du, han di - na tå - rar Räk - nar, din kla - gan han hör,

p f p

Kän - ner du ej det - ta ö - ga? Hvi - la, hvad vill du mer?
Stil - lar den läng - tan dig så - rar, Hvi - la, hvad vill du mer?

3 Om dig än stormen bebådar
Strid, om du ljungeldar ser,
Dock när dig Herren benådar,
Hvila, hvad vill du mer?

4 Synes han dig ock förskjuta,
Trycker dig saknaden ner,
Allt, allt skall härligt dock sluta.
Hvila, hvad vill du mer?

421.

Andantino.

f

1. Ängs - li - ga hjer - ta, upp ur din dva - la! Glöm - mer du all - de - les bort hvad du har: Fräl - sa - rens vän - skap, Nåd och ge- men- skap? Än - nu han lef - ver den sam - me han var.

2. Stan - na och vak - na, tänk hvad du haf - ver, Ic - ke i dig, men i Fräl - sa - ren kär! Ren och rätt - fär - dig, Him - me - len vär - dig, Ic - ke i dig, men i ho - nom du är.

mf

3 Fastän du ej kan känna och se det,
Fast du är syndig och skröplig, likväl
Kristus har köpt dig,
Tvagit och döpt dig,
Bär och bevarar ock ännu din själ.

4 Midt under syndens dagliga plåga
Dock du en evig rättfärdighet har.
Att vi är' rena,
Ha vi allena
Tacka det Lammet, som synderna bar.

5 Gud är i Kristus ännu din Fader,
Sonen är ännu din broder, som dog.
Trofaste Anden
Ännu vid handen
Städse dig leder, är detta ej nog?

6 O, hvilka under helgonen äro:
Äro så saliga, sucka så tungt,
Äro så höga,
Se det så föga,
Äro i borgen, men sällan ha lugnt.

7 Vandra i tron och se honom icke,
Detta är regeln, det blifver dervid.
Korta minuter
Känslan åtnjuter
Hvad vi i sanning dock ega alltid.

8 Upp då ur dvalan, ängsliga hjerta,
Glöm icke alldeles bort hvad du har!
Äfven den timma,
Tjockaste dimma
Solen fördöljer, är solen dock qvar.

422.

Larghetto.
mp

1. Välj du åt mig den väg, som jag skall gå, O
2. Välj du åt mig det kall, der - i jag än Min

Her - re, sjelf kan jag den rätt ej väl - ja! *mf* Din väg är bäst, ack,
fri - a kär - leks-tjenst åt dig får brin - ga, Der jag, till dess du

gif mig syn der - på, *f* Och låt ej få - fäng om - sorg mer mig qväl - ja!
kom-ma skall i - gen, Får tje - na dig, om än med tjenst så rin - ga

3 Välj du åt mig den plats, der jag skall bo,
Till dess hos dig jag snart får hemma vara!
Välj du åt mig den möda eller ro,
Som låter mig din trohet mest förfara!

4 Välj du åt mig i stor barmhertighet
Det kors jag här en liten tid skall bära,
Du, Herre, som mitt bästa vill och vet,
O, lär mig bära det ditt namn till ära!

5 Välj du åt mig den hugnad och den fröjd
Du ser mig tåla vid på ökenfärden,
Men först och sist, o Jesus, gör mig nöjd
Att, när dig täckes, vandra hän från verlden!

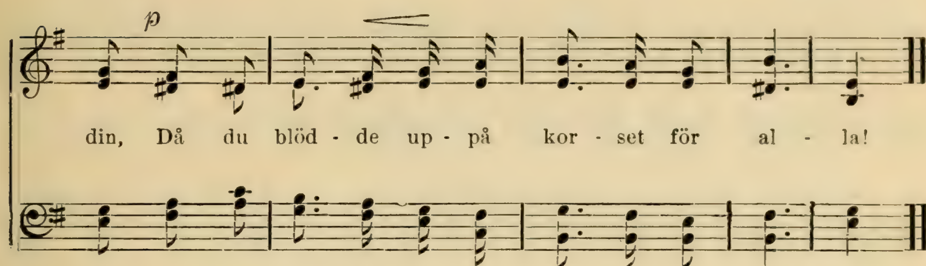
6 Välj du åt mig den stund, då jag i frid
Får hem till dig från främlingslandet fara,
Att lofva dig med fröjd till evig tid
Der uppe med din frälsta helgonskara!

423.

Andantino.

p

1. Hur un der-ligt, Her - re, du fö - rer din brud, Du klär hen - ne of - ta i li - dan - dets skrud, Men al - drig min smär - ta dock va - rit som din, Då du blöd - de up - på kor - set för al - la! Nej, al - drig min smär - ta dock va - rit som

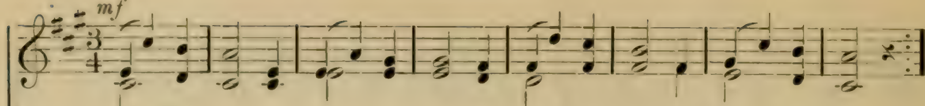
2 O Jesus, ditt kors är min ära, min frid,
Ditt blod, som der rann, är min starkhet i strid.
Men aldrig jag blir dock så trogen som du,
Då du blödde uppå korset för alla!
Nej, aldrig jag blir dock så trogen som du,
Då du blödde uppå korset för alla!

3 Din brud må väl glädjas, ty der är stor fröjd.
Hos brudgummen vore jag evigt förnöjd.
Ty aldrig har någon så älskat som du,
Då du blödde uppå korset för alla!
Nej, aldrig har någon så älskat som du,
Då du blödde uppå korset för alla!

4 Ehvad du nu tager, ehvad du mig ger,
Allt blir till mitt bästa, blott din vilja sker.
Ty aldrig fans ömmare hjerta än ditt,
Då du blödde uppå korset för alla!
Nej, aldrig fans ömmare hjerta än ditt,
Då du blödde uppå korset för alla!

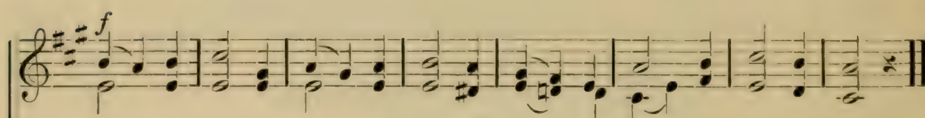
5 Du öfvervann synden och döden för mig,
Ja, Herre, uppståndelsen har jag med dig.
Ack, aldrig vi skiljas i lif eller död,
Ty du blödde uppå korset för alla!
Nej, aldrig vi skiljas i lif eller död,
Ty du blödde uppå korset för alla!

424.

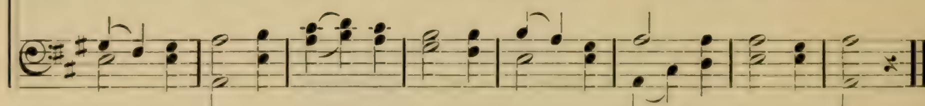

1. { Hvar- för suc- ka, hvar - för kla- ga, Om ej allt är dig i lag?
Nåd, för - lå- tel - se och a - ga Höf - vas bar-nen hvar - je dag.

Var blott stil - la, var blott stil - la Un - der Her - rers kär-leks- slag

2 Utan kors kan du ej vara,
Om du lif i Kristus fått,
Ty hur skulle han väl spara
På en sak, som gör så godt.
Den han älskar, den han älskar
Agar han till nytta blott.

3 Agan är ju ock beviset,
Att du är en äkta son.
O, så fly då ej för riset,
Löp ej undan derifrån,
Se, din Fader, se, din Fader
Om din välfärd helt är mån!

4 Eller har han intet hjerta
För det arma barnets nöd?
Är han liknöjd för din smärta
Är han för din klagan död?
Säg hvad tror du? O, hvad tror du
Om hans faderliga stöd?

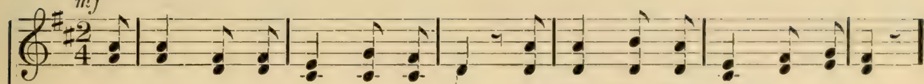
5 Lyser ingen hoppets strimma
På den mörka himlens grund,
För det du ej kan förnimma
Hopp och ljus i denna stund?
Månne Herren, månne Herren
Bryter så sitt fridsförbund?

6 Du, som ofta går och klagar,
Lär dig dock förstå hans råd:
Om han tröstar eller agar,
Är det allt gudomlig nåd,
Samma kärlek, samma kärlek
Uti allt hans råd och dåd.

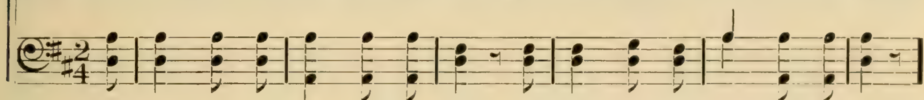
7 Ack, så må vår Fader råda,
Han, som hitintills oss ledt!
Nåd och aga äro båda
Samma sak, som nu vi sett.
Nåd och aga, nåd och aga
Äro för Guds barn blott ett.

425.

Adagio.
mf

1. Hvi suc - kar, hvi kla - gar jag här? Är Her - ren, min Gud, ic - ke när?

Min Fräl - sa - re god, Som in - gif- ver mod, Han är mig ju när.

2 Hvi suckar, hvi klagar jag väl?
Har Gud ej förlossat min själ?
Förlossat har han
Från afgrundens band
Min dyrköpta själ.

3 Hvi suckar, hvi klagar jag än?
Är Gud ej i Kristus min vän?
Jo, visst är han det!
I Kristus jag vet,
Att Gud är min vän.

4 Hvi suckar, hvi klagar jag då?
Skall han mig ej skydda också?
Jo, skydda han skall
För otro och fall
Mig, arme, också.

5 Jag sucke, jag klage ej mer!
Sin tröst han mig gifvit och ger.
Min själ är nu nöjd,
Ty himmelens fröjd
Han gett mig och ger.

426.

Moderato.

1. På jor-den är all-ting för-än-der-ligt. O, Hur skör är dess vän-skap, hur flyk-tig dess ro! En vän är al-le-na be-stän-dig, blott *en,* Som står i mitt stäl-le, rätt-fär-dig och ren.

2. Och dof-tar än mot mig den skö-na-ste ros, Så flyk-tar dess fäg-ring dock ha-stigt sin kos. En fläck ut-i ök-nen har grön-ska för mig, Den grönskar kring Je-sus, han än-drar ej sig.

3 Och lyser än öfver mig solen så klart,
Af mörknande skyar betäckes den snart.
En sky har allena ej mörker i sig,
Den skyn, hvari Jesus förklaras för mig.

4 All vänskap, som jorden kan bjuda uppå,
Den ler väl i början, men sviker ändå.
Ett leende endast kan trösta min själ,
Ty ler mot mig Jesus, då först är mig väl.

5 Här kastas vi kring på ett stormande haf,
Och jorden tar åter hvad jorden oss gaf,
Men tron har dock funnit ett fäste och ser
På Jesus allena och önskar ej mer.

6 Mitt hjerta är aldrig, nej, aldrig sig likt,
Än varmt och än kallt och än fattigt, än rikt,
Det skiftar beständigt. Det hjertat står fast,
Som en gång af kärlek till syndare brast.

427.

Adagio.

p *mf*

1. Be-kym-ras ej, du ar-ma själ, Ty Her-ren ser och

hör så väl Allt hvad ditt hjer - ta ängs - lar mest,
Och när hans tröst be - höf - ves bäst, Var du blott stil - la,
trog - na själ, Din Gud gör allt så godt och väl.

2 Förtrösta på Guds löftesord,
Ty det förgås ej med vår jord!
Den Herren älskar, agar han
Med kärleksris och fadershand.
Ty håll dig fast vid detta ord,
Som kom från himlen till vår jord!

3 Bed utan fruktan, bed och tro,
Så får ditt hjerta salig ro:
Min Gud, gif mig det nyttigt är,
Ty allt är godt hvad du beskär!
Ja, bed med ännu större tro,
Så får ditt hjerta mera ro.

4 Gif hela hjertat åt din Gud,
Så lyder du hans kärleksbud
Och hafver Herren Jesus kär,
Som dig på sina armar bär.
Gif allt tillbaka åt din Gud,
Som gaf dig hjertat med sitt bud!

5 Med tålamod lid allt, min själ,
Ty korset dig bekommer väl,
I lidandet blif Jesus lik,
Så blir ock himlaskörden rik!
Med glädje lid, haf tröst, min själ,
Och säg: Jag mår i Kristus väl!

428.

Andantino.

1. O Gud, min borg, mitt fä - ste, Mitt ljus på lif - vets stig, Min vän, den all - ra bä - ste, Kan du för - gä - ta mig?
2. Du ser mitt hjer - tas stri - der, Allt, allt är klart för dig, Du hör ju, hur jag qvi - der, Vill du för - gä - ta mig?

3 Nej, du kan icke glömma
Ditt barn evinnerlig,
Ditt fadershjerta ömma
Vill ej förgäta mig.

4 Så hör då, Gud, min klagan,
Och lär mig hjertelig
Att tacka dig för agan
Och ödmjukt prisa dig!

429.

Adagio.
Dolce.

1. Smär - tans stun - der i - la, Allt ej e - vigt är. Snart skall jag få hvi - la Hos min Je - sus kär.
2. Ack, hur snart för - svin - ner Den - na vex - lings - tid! Snart mitt hjer - ta fin - ner E - vig fröjd och frid.

f

Snart skall jag få hvi - la Hos min Je - sus kär.
Snart mitt hjer - ta fin - ner E - vig fröjd och frid.

3 Då är allting borta,
Som besvärat mig,
Slutad är min korta,
Tunga vandringsstig.

4 O, jag längtar redan
Hem till fridens land.
Det är mörkt här nedan,
På en stormig strand.

5 Först vid Jesu sida
Blir jag rätt förnöjd.
Jesus, hjelp mig bida
Dagens slut med fröjd!

6 Med en bättre visa,
I en högre kor,
Lär mig då att prisa,
Gud, din kärlek stor!

430.

Adagio.

p mf f mf p f ff p

1. Stil - la, ja, allt me - ra stil - la Gör, o du Guds Lam, min själ. Stil - la, när det går mig il - la, Stil - la, när det går mig väl! Lär mig tyst och tå - lig va - ra, Låt din frid i mig bli spord, Och mitt nå - da-stånd för - kla - ra Så med van - del som med ord!

2. Stil - la, ja, allt me - ra stil - la Låt mig gå och tje - na här, Li - ka tro - gen i det lil - la Som ut - i det me - ra är! Me - dan lif - vets tim-mar i - la, Kan väl myc - ket hän - da mig, O, men låt mig all - tid hvi - la Tyst och stil - la blott vid dig!

431.

Andante.

mf

1. När - ma - re dig, o Gud, När - ma - re dig! Om än det blir ett kors, Som hö - jer mig, Klin - gar dock sån - gens ljud: När- ma - re dig, o Gud, När- ma - re dig, o Gud, När - ma - re dig!

2 Gömmer för vandraren
Solen sitt sken,
Får jag till hufvudgärd
Endast en sten,
För dock i drömmen mig
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

3 O, låt mig se den stig,
Som till dig bär
Hän från de sorger, som
Mig trycka här.
Låt änglar vinka mig
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

4 Då skall i morgonväkt
Nöjd jag uppstå
Och från mitt Betel här
Lof till dig gå.
Nöd kan ock föra mig
Närmare, Gud, till dig,
Närmare, Gud, till dig,
Närmare dig!

5 Och när till sist en gång
Uppåt det bär
Genom den ljusa rymd,
Sjunger jag der,
Klädd uti strålars skrud:
Närmare dig, o Gud,
Närmare dig, o Gud,
Närmare dig!

432.

Andante.

p mf f

1. Min go - de Gud, på väg så svår Här fjär-ran från mitt hem jag går, O, lär mig du, som allt för- mår: Din vil - ja, Gud, din vil - ja ske!

2. Är mörk min stig och tung min lott, Jag stil - la dig för - bi - de blott, Jag suc - ke tyst den bön jag fått: Din vil - ja, Gud, din vil - ja ske!

3 Min håg förnya dag från dag,
Upplys min själ, och från mig tag
Allt, som ej dig är till behag:
Din vilja, Gud, din vilja ske!

4 Hvad kärast är, jag lemne fritt,
Begär du det, det är ej mitt.
Jag ger dig blott hvad re'n är ditt:
Din vilja, Gud, din vilja ske!

5 Skall lifvet under smärtans glöd
Här tyna bort, om så du bjöd,
Jag säge än i lif och död:
Din vilja, Gud, din vilja ske!

6 Sist sjunger jag uti Guds stad,
Från lifvets börda fri, så glad
Den bön jag här i tårar bad:
Din vilja, Gud, din vilja ske!

433.

Adagio.

1. Kor- set först och kro - nan se - dan, Va - re det vår lö - sen här!
Han, som bu - rit kor - set, sve - dan, Vet, hvad oss af nö- den är.
Och nu vill han sjelf oss bä - ra, Styr- ka, stöd- ja, stå oss bi.
Ge - nom ho - nom, till hans ä - ra Öf - ver - vin - na ock - så vi.

2 O, så låt oss nöjde taga
Allt, som kommer från vår Gud!
Tyngd och lättnad, fröjd och aga
Äro blott hans kärleksbud:
Korset sjelf uti sig eger
En förklädd välsignelse,
Ack, den trösten öfverväger
Rikligt hvarje jordens ve!

3 Allt är godt, som Gud oss sänder,
Bäre det hvad drägt som helst.
Allt vi lemna i hans händer,
Blott vår själ till slut blir frälst.
Korset först och kronan sedan,
Ja, den vägen skall det gå.
O, så låt oss börja redan
Prisa Gud för båda två!

2. Hemlängtan.

434.

Adagio.

2 Hem jag längtar. Ej jag trifves
Här i jordens jämmerdal,
Till Guds Salem hjertat drifves,
Upp till Lammets bröllopssal.

3 Hem jag längtar. Kärleksrike
Fader, låt mig hem få gå!
Brister, synder undanvike!
Snart mitt hemland skall jag nå.

435.

1. Ack, säl - la hem, mitt hjer - ta ser Så läng - tans- fullt till dig.
När får jag läg - ga vap - nen ner? När slu - tar stri - den sig?

2 För mig har jorden ingen ro
Och intet stadigt hem.
När skall jag med min Jesus bo,
I hans Jerusalem?

3 Hos honom sökte jag min tröst
Uti bekymrens tid,
Han drog mig ömt intill sitt bröst,
Och gaf min ande frid.

4 Visst möta många strider än,
Dock hjelper han i dem,
Visst synes döden bitter, men
Den för mig till mitt hem!

5 Jag är en ringa Kristi lem,
Som längtar efter ro,
Som längtar att få komma hem,
Att hos min Jesus bo!

436.

Andantino.

mf

1. Hem - met jag sö - ker. Hem - åt min ko - sa Gud styr.

f

Läng - tan sig ö - ker Med hvar - je mor - gon, som gryr.

2 Korset, det kära,
Som mig min Frälsare gaf,
Jag det vill bära,
Tills han sjelf tager det af.

3 Resan skall slutas,
Vore den aldrig så lång,
Hvilan får njutas
Först i mitt hemland en gång.

4 Syskonen kära,
Som slutat loppet i tron,
Nu till Guds ära
Lofvande stå för hans tron.

5 O, huru härligt
Ljuder den himmelska sång!
Är här besvärligt,
Der blifver glädje en gång.

6 Lär mig att strida,
Vaka och bedja alltjämt,
Bida och lida
Hvad i ditt råd är bestämdt

7 Hemta mig sedan
Upp till ditt himmelska hus!
O, att jag redan
Der stode klädd uti ljus!

437.

Andantino. *mf*

1. Hem, hem, namn, som hug - sva - lar, Hem, hem, fin - nes du här? *p* Läng - tan städs om dig ta - lar, Till dig står allt mitt be - gär. Hem, hem, ljuf - li - ga hem, *p* Låt mig gå dit, der du är!

2 Hem, hem, önskade hvila,
Sälla, ostörda ro!
Själen rastlöst skall ila,
Tills i din famn hon får bo.
Hem, hem, osedda hem,
Stadigt dig bidar min tro.

3 Själen här aldrig fann dig,
Hem, på dödsdalens stig.
Jesus stridde och vann dig,
Jesus dig skänker åt mig.
Hem, hem, saliga hem!
Jesus mig väntar hos dig.

438.

Moderato.

mf

1. Till fri - dens hem, Je - ru - sa - lem, Der in - gen mer skall syn - da, Der sorg och pust byts ut mot lust, Till fri - dens hem vi skyn - da.

Kör.

f

Till fri - dens hem, till fri - dens hem vi skyn - da. *mf* Till fri - dens hem, *p* till fri - dens hem vi skyn - da.

2 I sorg och nöd, i lif och död
Hjelp oss att trogna vara,
O Gud, att så vi vara må
Städs redo hem att fara!

3 O, sälla frid, der ingen strid
Skall Kristi kyrka störa,
Der få vi se vår Frälsare
Och städs hans vilja göra.

439.

Andantino.

mf

1. Vill du mö - ta mig hos Je - sus Hem-ma i min Fa - ders land?

2 Vill du möta mig hos Jesus
Med den stora skaran der,
Som inför den hvita tronen
Lofvets offer Gud hembär?
Ljufvare skall sången klinga
Då, om du tar del deri.
Himlen sjelf, om vi få mötas,
För mig rikare skall bli.

3 Vill du möta mig hos Jesus?
Jag skall längta dig få se,
När jag der med välkomsthelsning
Mötes af min Frälsare.
Han skall der på stranden möta
Mig med öppen kärleksfamn.
Käre, låt mig då få helsa
Äfven dig i himlens hamn!

440.

Andantino.

1. Jag läng - tar gå till Je - sus Och bland Guds äng - lar stå.
På him - lens har - por spe - la Och lif - vets kro - na få,
Och der in - för min Je - sus, Så här - lig och så stor. Jag glad hans lof skall sjun - ga I - bland de fräl - stas kor.

2 Jag vet, att jag är syndfull,
Men Jesus frälsar mig,
Som andra barn af nåde
Han tager mig till sig.
När jag skall hädanfara,
Låt ske hvad jag nu tror,
Låt dina änglar föra
Mig till de frälstas kor!

3 Jag aldrig der skall tröttna,
Ej fälla någon tår,
Mig der ej smärtan hinner,
Mig ingen fruktan når.
Men frälsad, ren och helig
Jag hos min Jesus bor
Och sjunger med mång tusen
Ibland de frälstas kor.

4 Der skall jag bli hos Jesus
Och bland Guds änglar stå,
På himlens harpor spela
Och lifvets krona få.
Och der inför min Jesus,
Så härlig och så stor,
Jag glad hans lof skall sjunga
Ibland de frälstas kor.

441.

Andantino, sost. e con anima.

p *mf*

1. Jag läng - tar till Gud Från o - ro och strid Att
2. Der skall jag en gång Bland äng - lar - nas här Upp -

f *p*

stå som hans brud I säll - het och frid. Der fin - nes det
stäm - ma min sång Hos Fräl - sa - ren kär Och van - dra för -

land, Dit sor - gen ej når, Der kär - le - kens hand Af -
nöjd På ga - tor af guld Och skå - da med fröjd Min

Rit. *p* *A tempo.* *Rit.*

tor - kar min tår, Der kär - le - kens hand Af - tor - kar min tår.
Fa - der så huld, Och skå - da med fröjd Min Fa - der så huld.

442.

Adagio.

mf

1. { Jag är en pil - grim här. Går till mitt hem.
   { En verld, full af be - svär, Är ej mitt hem.

f Här på en o - känd strand *p* Blir det mig trångt i - bland,

f Men se, det go - da land *p* Vin - kar mig hem.

2 Kort är min pilgrimsfärd,
Snart bär det hem.
Ack, från en stormig verld
Längtar jag hem.
Snart är all nöd förbi,
Snart skall jag, lös och fri,
Sjunga om seger i
Himlen, mitt hem.

3 Der, hos min Frälsare,
Der är mitt hem,
Der får jag honom se,
Bo i hans hem.
Der får jag se dernäst
Dem, som jag älskat mest,
Der är mig evigt bäst.
Saliga hem!

443.

Adagio.

p

1. Jag är främ - ling, jag är en *f* pil - grim, Blott en af - ton, blott en

mf

af - ton bor jag här. Gör mig ej hin - der, ty jag vill

föl - ja Guds folk till strids ge - nom ök'n och böl - ja! Jag är

p

främ-ling, jag är en pil-grim, Blott en af - ton, blott en af - ton bor jag här.

f

2 Resemåltid i hast jag tager,
Som en jagad, som ett ilbud stannar ej.
Jag står omgjordad om mina länder,
Har vandringsstafven i mina händer.
Resemåltid i hast jag tager,
Som ett ilbud, som ett ilbud, stannar ej.

3 Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,
Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.
Ej syndens surdeg jag mer vill smaka,
Till vägs jag hastar, ser ej tillbaka.
Lammets blod har mitt dörrträ tecknat,
Mig beseglat, mig beseglat, jag är hans.

4 Lammets måltid mig saligt hugnar
Som en försmak, blott en försmak af hans
Med fötter skodda ur träldomsbandet [ro.
Jag går att finna det goda landet.
Lammets måltid mig der skall hugna
I en evig, i en evig, evig ro.

5 Till det landet mitt öga blickar;
Evigt strålar, evigt strålar solen der.
I främlingslandet är mörkt och farligt,
Der går jag vilse och stapplar snarligt.
Till Guds Kanaan mitt öga blickar,
Evigt strålar, evigt strålar solen der.

6 Jorden har ej den ro jag söker,
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds
Der gråter ingen, der slutar nöden, [stad.
Der bor ej synden, dit når ej döden.
Jorden har ej den ro jag söker, [stad.
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds

7 Hulde herde, blott ett jag beder:
Följ och led mig, följ och led mig alltid
Så att jag ilar städs dig till möte, [du,
Till dess jag hvilar uti ditt sköte
Hulde herde, blott ett jag beder: [du!
Följ och led mig, följ och led mig alltid

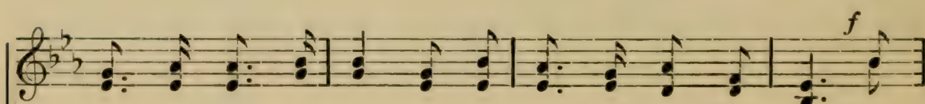
444.

Con espressione.

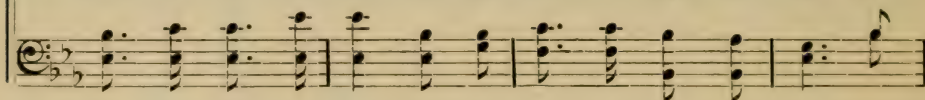

1. Jag är en gäst och främ - ling Som mi - na fä - der här, Mitt

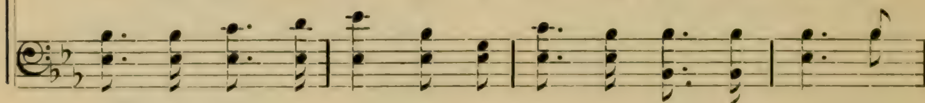

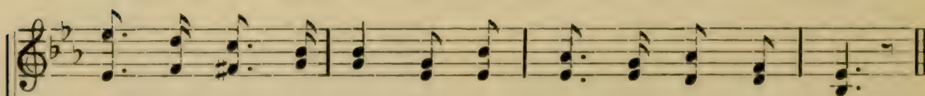
hem är ej på jor - den, Nej, of - van skyn det är. Der

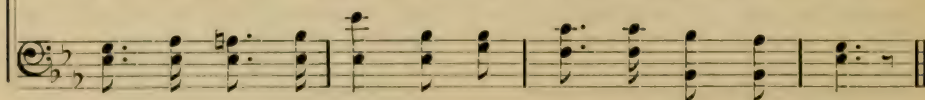

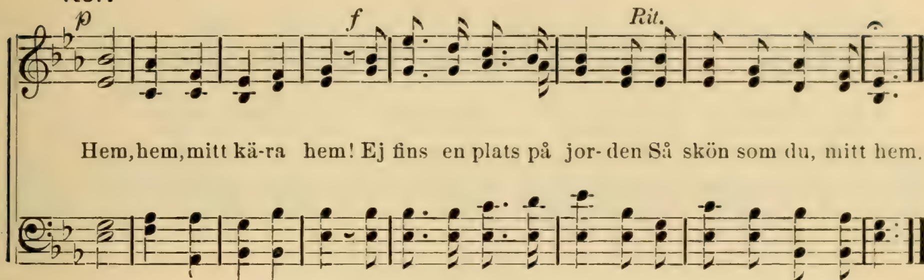
up - pe hos min Fa - der I här - lig - het och ljus, Der

vil - le jag ock va - ra Ut - i min Fa - ders hus.

2 Der uppe bor min Jesus,
Min Frälsare så huld,
Som gick för mig i döden
Och tog på sig min skuld.
Om glädjen blomsterströdde
Hvart steg jag här går fram,
Jag skulle ändå längta
Hem till Guds dyra Lam.

3 Hur jordens blommor dofta
Af friskhet och behag,
Och hur dess fåglar sjunga
Den sköna sommardag,
Hur vänner, dyra, kära
Så ljufligt möta mig,
Mitt hjerta ändock längtar,
O sköna hem, till dig.

4 Ty här på denna jorden
Är synden med i allt
Och ger åt allt det sköna
En främmande gestalt.
Fast den ej kan fördöma,
Se'n sjelf fördömd den är,
Den kan mig ännu plåga,
Men så den skall ej der.

5 Och snart, så ordet säger,
Jag skall ock hinna dig,
Min Jesus skall ej dröja
Att hemta mig till sig.
Då skall jag, salig, skåda
Hvad här jag trodde på
Och till min Jesu ära
Den gyllne harpan slå.

445.

Andantino.

mf

1. { Van-drings-man-nen sty-rer lop-pet Fram till må-let och sitt hem
Lik-så läng-tar jag i hop-pet Till ett nytt Je-ru-sa-lem,

mf f p Ritard.

Till det säl-la fa-ders-lan-det, Dit min go-el fa-rit opp,

mf

Blott jag en gång slip-per ban-det Ut-af den-na dö-dens kropp.

2 Väktare, hvad månn' det lider,
Tills min hemgångsklocka slår?
Dock jag glädes, att det skrider,
Lilla tiden snart framgår.
Många bli ej mina dagar,
Ske dock efter Guds behag,
Jesus mellertid tillagar
Kronan för min bröllopsdag.

3 Hjelp mig, Jesus, vaksam vara,
Under denna korta tid,
Dig i nåd för mig förklara,
Att i dig jag må ha frid!
Hjelp försaka för att vinna,
Så du bjöd mig göra här,
Hjelp mig, Jesus, målet hinna
Och att blifva, der du är!

4 Blir min dödsstund denna dagen,
Mig ej mer förskräcker den,
Ty min Jesus fullgjort lagen
I mitt ställe, hvilken vän!
Dödens makt dermed är krossad,
Han ej mer mig skada kan,
Jag af Kristus är förlossad,
Ingen mig fördöma kan.

5 Men om du behagar dröja,
Ske din vilja, icke min!
Jag vill mig här låta nöja,
Blott jag är och blifver din.
Jesus, jag för din försoning
Får ock sist af nåd en gång
Uti himlens sälla boning
Sjunga Lammets bröllopssång.

446.

Con espressione.

mf

1. Här u - te bland sor - ger och nöd och be- svär, Hur ljuf min ge- men-skap med hel - go - nen är! Jag har ock ett rum mig för- va - radt bland dem, Der up - pe hos Je - sus, der har jag mitt hem.

Kör.

p

O, vo - re jag der, Der up - pe, der Je - sus, min Fräl - sa - re, är!

2 Ack, ljufliga band, som förenar oss här
I tron med hvarandra och Frälsaren kär!
Men ljufvast du sjelf är, o Jesus, för mig.
Från mörker och smärta jag längtar till dig.

3 Så stärk mig och räck mig din stödjande hand
Här nere i stridens och sorgernas land!
Och när i bekymren jag ilar till dig,
Med tanken på hemmet hugsvale du mig!

4 Vid allt hvad du gifver, vid allt hvad du tar
Blif sjelf med din Ande, din nåd hos mig qvar!
Och lär mig förbida i stillhet och hopp
Den dag, som skall föra min ande dit opp!

5 Jag längtar, o Jesus, att, iklädd den skrud,
Som du åt mig vunnit, få stå inför Gud,
Att uppstå förklarad ur grafven en gång
Och sjunga din nya, din eviga sång.

447.

Andante.

1. När sko - la jor - dens al - la stri - der slu - ta? När skall mitt hjer - ta
2. Här blir det ej, men hop-pets stjer- na ly - ser Och vi - sar oss en

få en o- störd frid? När skall Guds sa - lig - het jag helt åt - nju - ta?
skön och ljuf- lig strand. Rätt - fär - dig- he - tens sol der e - vigt ly - ser

p Det blif- ver al - drig här i den- na tid. *mf* När skall Guds sa - lig-
I fri-dens e - vigt, e - vigt säl - la land. Rätt - fär - dig - he - tens

het jag helt åt - nju - ta? *p* Det blif- ver al - drig här i den - na tid.
sol der e - vigt ly - ser I fri-dens e - vigt, e - vigt säl - la land.

3 Der skall jag skåda Jesus, vännen kära,
Som här på törnestigen döljer sig,
Der skall min lofsång höjas till hans ära,
Som tog frivilligt all min synd på sig.

4 Jag längtar dit, der inga tårar rinna,
Der allt förbytes i en ljuflig ro,
Der jordens alla sorger helt försvinna
Och trötta barnet får hos Fadern bo.

5 Han sjelf har dragit mig till sig af nåde,
Han skäms ej vid mig, fast jag oren är.
Han mig upptog ur syndens djupa våde
Och mig till himlen på sin' armar bär.

6 Då är jag trygg, om alla stjernor slockna,
Det finnes en, som aldrig slockna kan,
Den heter Jesus, alla moln, som tjockna
Omkring min själ, allena skingrar han.

448.

Andante.

f

1. Ack, Je - sus, jag är hjert - ligt glad, Att du åt
mig be - redt en stad, *mf* Dit sjä - len sä - kert flyt - ta
får, *f* När hon ur den - na hyd - da går.

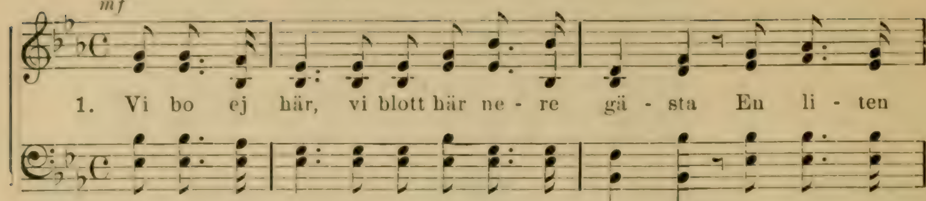
2 Allt hvad i verlden kallas godt
Är idel skugga mot den lott,
Som jag får full besittning af,
När kroppen dör och läggs i graf.

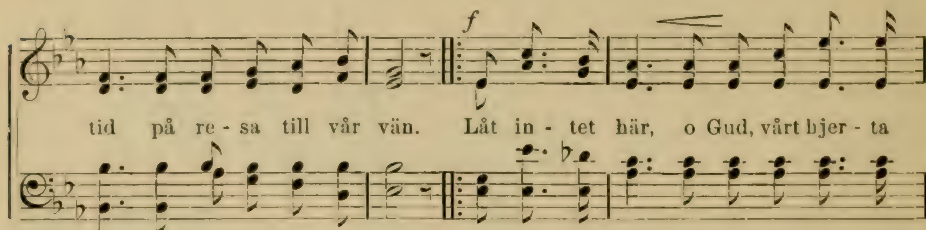
3 Ehvad jag tänker, talar, gör,
Så kommer det mig saligt för:
Jag får väl snart gå hem i frid
Och slippa verldens myckna strid.

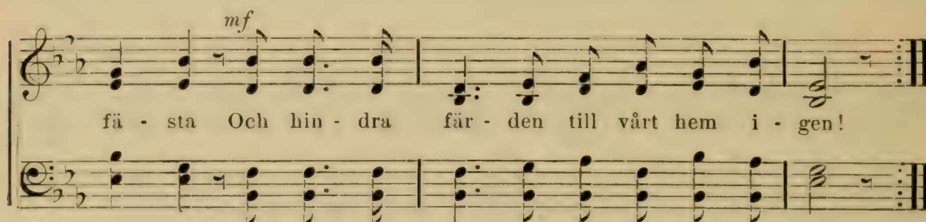
4 En salig stund skall det visst bli,
Som gör från synd mig evigt fri,
Då blir en rätt förlossningsdag.
Min Jesus, mig snart till dig tag!

5 När dig behagar, Jesus from,
Tag hem din dyra egendom!
Jag af din kärleks öfverflöd
Har all min fröjd i lif och död.

449.

2 Hvad gör det väl, om resan är besvärlig?
Den varar blott en liten, liten tid,
Och sedan blir så mycket mera härlig
Guds salighet och ljufva, sälla frid.

3 Guds Ande leder mig, han mig hugsvalar
Och är mig när på resan hvarje dag
Och till mig ljufligt om min Jesus talar
Och om den nya lefvande Guds stad.

4 Du ser på mig och undrar: Kan det vara
Ett barn af Gud,en Herren Jesu brud?
Men ack, du ser ju dock min resdrägt bara,
Du ser ej än min sköna bröllopsskrud.

5 Men den jag får, när dödens ängel tagit
Det hölje, som är andens resedrägt,
Och när mitt hjerta sista gång har slagit
Och ögats ljus af honom blifvit släckt.

6 Då skall jag se'n i Herrens klarhet skina
Mer skönt än solen i dess middagsglans,
Då Jesus hemtar hem mig till de sina,
Mig kröner med ovansklig segerkrans.

450.

Moderato.

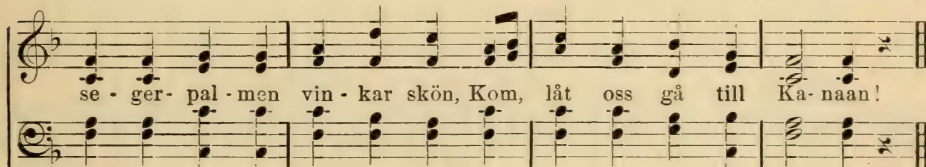

1. { Hvad har min Je - sus gjort för mig? Jo, han steg ned från Ka - naan
Och dog på kor - sets träd för mig, Att jag skall vin - na Ka - naan.

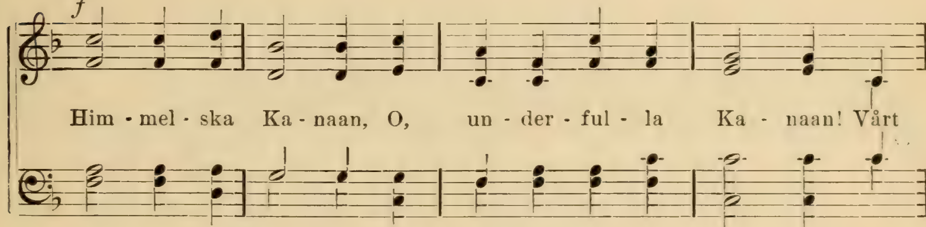

Der blir en kro - na nå - de - lön I lju - sa lan - det Ka - naan, Och

Kör.

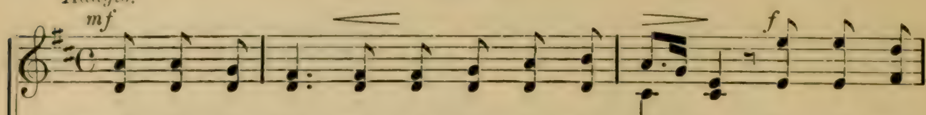

2 Då jag bland Sions folk en gång
Går in i sälla Kanaan,
Då, min Förlossare, din sång
Jag sjunga skall i Kanaan.
Der strålar du, o Jesus min,
På ärans tron i Kanaan
Och bjuder dina barn gå in
Att bo med dig i Kanaan.

3 O syndare, vänd om och gå
Till Jesus i hans Kanaan!
Dig änglarna välkomna då
Till evig fröjd i Kanaan.
O, kom, der frälsningsfloden har
Sitt friska svall i Kanaan
Och härligheten strålar klar
Kring Jesu tron i Kanaan.

451.

Adagio.

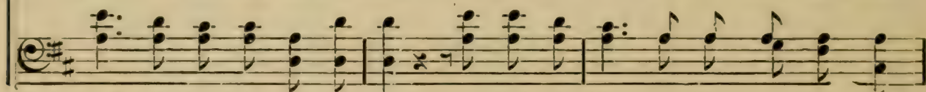

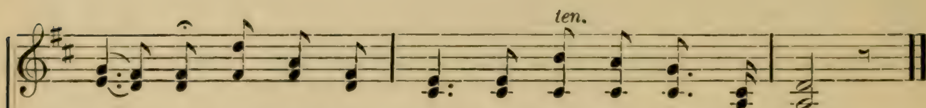
1. Tänk, när en gång den dim - ma är för - svun - nen, Det mör - ker,
2. Tänk då, när tron ej mer med tvif - len stri - der, Men allt är

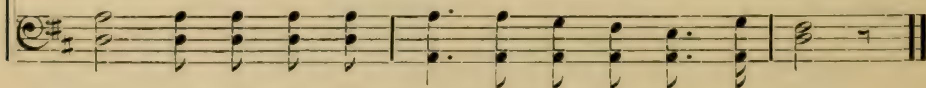

som om - höl- jer lif - vet här, Och när den da - gen är för oss upp-
klart och ljust och visst för mig, När hjer- tat ej af ''glö-dand' skott'' mer

run - nen, Der Gud och Lam - met e - vigt so - len är!
svi - der, Men frälst jag ser till - baks på lif - vets stig!

3 Tänk, när för mig är löst hvar jordens gåta,
Hvart ängsligt ''hvarför'', som jag grubblat på,
När de fördolda djupen sig upplåta
Och jag får Herrens vägar klart förstå!

4 Tänk ännu mer, när med förklaradt öga
Jag honom ser, som här jag trodde på
Och bad och följde! Tänk, när i det höga
Jag, evigt säll, skall för hans åsyn stå!

5 Den trogne Frälsaren, som här mig följde,
Mig all min synd förlät, mig tröstade,
Men mig till pröfning ofta djupt sig döljde,
Tänk, när en gång jag honom sjelf får se!

6 Tänk, när en gång jag utan synd skall vara,
Helt fri mitt onda kött och satans list,
När alla tankar äro rena, klara
Och alla gerningar förutan brist!

7 Ack, tänk en gång, då jag skall kunna vara
Så from jag vill, då blott det goda sker,
Ja, när jag ej behöfver ens befara
Blott möjligheten af att falla mer!

8 Tänk, när en gång ej verlden mer mig häder,
Ej falska bröder mer förtyda mig,
När ingen fiende ibland oss träder,
Men idel sanna vänner samla sig!

9 Tänk, när en gång i himlens gyllne salar
Guds Lam bland änglar rätt jag prisa kan
Och om ett evigt lif med bröder talar
Och om det lif, som likt en dröm försvann!

10 Det kommer allt för den, som funnit vägen,
För den i Kristus här all sällhet fann.
O Gud, det är ju visst, ej blott en sägen?
Du sjelf det sagt, och du ej ljuga kan.

11 Guds folk en gång i sida, hvita kläder
Med segerpalmer inför Lammet står,
Då Gud hos sig de trötta barnen gläder,
Från deras ögon torkar hvarje tår.

12 Väck, Jesus, denna tanke i mitt hjerta,
Hvar gång mig vägen blir för mödosam!
Den ljuft skall dämpa hvarje bitter smärta
Och locka leendet ur tårar fram.

452.

Dolce. *p*

1. När får jag skå - da Je - sus? O Gud, mig snart det
2. Här van - drar jag en strids-man. Min höf - ding gått för

mf

gif. Der jag ur lif - vets käl - la Får dric - ka e - vigt
ut. Han an - be - falt mig haf - va Godt mod till re - sans

f

lif! När slip - per jag att van - dra, Af synd och sor - ger
slut. Han tro - fast lof - vat gif - va En här - lig kro - na

p

böjd, När får jag med min Je - sus Der dric - ka e - vig fröjd?
der, Och hvar - je tro - gen strids-man Han e - vigt lif be - skär.

3 Af nåd det är mig gifvet
Att segra, fast jag dör,
Se'n ilar jag till Jesus,
Som mig så salig gör.
Farväl till synd och sorger
Jag bjuder glad till slut.
O, dyre vänner, vandren
I trohet resan ut!

4 Och om er sorger möta,
Det sker på Herrens bud,
Men glömmen ej att bära
Dem fram i bön till Gud!
Er vapendrägt påtagen
Af kärlek, hopp och tro!
När striden väl är slutad,
För Gud er hem till ro.

453.

Andante.

1. Her - re, för - dölj ej ditt an - sig - te för mig, Trö - sta mig
2. Än - nu ej hem - ma hos dig är jag vor - den, Är blott en

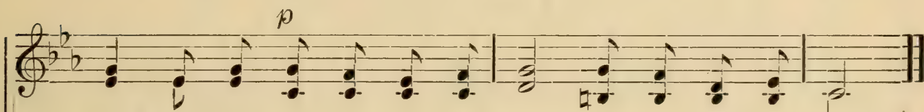

Kör.

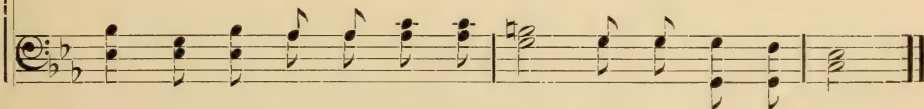

å - ter, väl- sig - na mig, hör mig! O du min tro - fa - ste, dy - re för-
gäst och en främ- ling på jor- den.

los - sa - re, Kom- mer du ej snart, kom - mer du ej snart?

3 Här i det främmande landet jag skickar
Upp till din himmel så längtande blickar.

4 Medan du dröjer, haf vård om mitt hjerta,
Helga dess glädje och lindra dess smärta!

5 Håll mig, ack, håll mig blott fast vid det ena,
Att jag må frukta dig, Herre, allena!

6 Herre, föröka, föröka mig trona,
Gif hvad du vill, blott till slut gif en krona!

454.

Andante

p

1. Bi - da blott, bi - da blott! Allt blir ge- nom Her - rens god-het godt:

mf

Tå - re - sä - den gläd - je skörd, Tro - nes bön för vis - so hörd.

Cresc.

Ack, för ett i blo - det tva - get hjer - ta Hvad är den- na

f

ti - dens kor - ta smär - ta? Bi - da blott, bi - - da blott!

p

2 Kamp och strid, kamp och strid
Bytas snart i segerns ljufva frid.
Hvad som mest dig tryckte här,
Skall ur harpan locka der
Renaste och högsta lofsångstonen,
När, förklarad sist, du står för tronen.
Bida blott, bida blott!

3 Gladt framåt, gladt framåt!
Snart för evigt stillas all din gråt.
Några steg ännu, och så
Tröttad fot med lust skall stå
På de ljusa, sälla Sions höjder,
Der all nöd förbyts i högsta fröjder.
Bida blott, bida blott!

455.

Moderato.

p

1. { Stil - la, mitt hjer - ta, hör du ej rö - sten? Är det ej han, din
Som till dig ta - lar? Ljuf - lig är trö - sten, Tå - ren han tor - kar

1 him - mel-ske vän, 2. vän - ligt i - gen. mf Allt hvad dig ängs - lar

kän - ner han väl, Allt hvad som plå - gar, tryc - ker din själ

p Bort vill han drif - va, Dig vill han blif - va All - tid och *Rit.* e - vigt när.....

2 Herre, hur ljufligt till mig du träder,
Nalkas till mig i främmande land.
Hjertat, som qvaldes, åter du gläder,
Räcker till barnet faderlig hand.
In i ditt hjerta blicka jag får,
Ser, huru det förbarmande slår.
Saliga stunder,
Ljufliga under
Att få ditt hjerta se!

3 Stilla jag bidar stunden den sista,
Bidar med fröjd förlossningens dag.
Åter då knytas band, som här brista.
Kom då, o död, mitt fängelse tag!
Fängelset tag, min själ i hans hand
Lemnar jag, som till helgonens land,
Till mina kära
Hem mig skall bära.
Saliga hem hos Gud!

456.

Moderato.

p

1. O Je - sus kär, när vill du hem - ta mig Från det - ta

främ- lings-lan- det hem till dig? *mf* Jag är så trött, jag kan ej fin - na

ro, Förr än hos dig i him - len jag får bo.

2 Jag ofta tänkt, det skulle bättre bli,
Om blott från det och det jag blefve fri.
Men nej, så länge jag på jorden är,
Mig väntar endast möda och besvär.

3 En resenär uti ett fjärran land,
Jag vandrar här, o Jesus, tag min hand.
Ack, led mig du, jag annars vilse går,
Hem, hem till dig, der jag min krona får!

4 Jag löfte fått att blifva Jesus lik
Och ärfva med. O, tänk, hvad jag blir rik!
Men skall en gång jag bära kronan der,
Så måste jag ock bära korset här.

5 O, huru sält att en gång skåda Gud!
Det blir en salig dag, då jag får bud.
Tänk, fara hem från allt elände här
Och evigt vara hos min Jesus kär!

457.

1. O him-mel-ska Je - ru - sa- lem, Jag läng- tar ef - ter dig. När
2. När får jag bo i dig, Guds stad, Och slip - pa allt mitt ve? När

får jag ändt - ligt kom - ma hem, När slu - tar stri - den sig?
skall jag stå så fri och glad Och blott på Je - sus se?

3 När skall jag, lös från dödens kropp,
Bli synd och satan qvitt?
När skall jag, hvilket saligt hopp,
Få älska Jesus fritt?

4 Jerusalem, Guds helga stad,
Jag längtar efter dig.
Jag längtar hem och vet ej, hvad
Som ännu binder mig.

5 Så kom, o Herre Jesus, snart,
Du rätta stunden vet,
Och låt mig se ditt anlet klart
I evig härlighet!

6 Ja, amen, se, du hörer bön
Och gör långt mer ändå.
Du har en ärekrona skön
Beredd åt mig också.

458.

Andantino.

mf

1. En li - ten tid af qval och strid! Se'n får jag se min Fräl - sa-
2. En li - ten tid! Se'n får jag frid, Se'n får jag bo i o - störd

Rit.

re, Se'n får jag gå att kro - nan få, Se'n får jag hel min arf - ve - del.
ro. Se'n får jag se de äl - ska - de, Som vän- ta mig, o Gud, hos dig!

3 Ack, glädjen är ej bofast här,
Men se, jag vet en rolighet,
Som står oss visst tillbaka sist.
O Gud, mitt hopp, lyft blicken opp!

4 Min Jesus god, gif kraft, gif mod!
Gif seger, frid i kamp och strid!
Min nöd du vet, gif villighet.
Gif stillhet, gif i döden lif!

459.

Moderato.

mf

1. Ur stor - mar - na ser jag en af - läg - sen hamn, Dit kär - le - ken vin - kar så blid. Den bju - der mig ä - ra och säll - het och namn, Men först ef - ter ut - käm - pad strid.

2 Mig möta i mängd uppå vandringens tåg
Bekymmer och andelig nöd,
Men han, som så huld till mitt elände såg,
Han gifver nog glädje och stöd.

3 Min Jesus här mättar min hungrande själ
Och tröstar i sorgernas natt.
Han har mig gjort fri från att vara en träl
Och blifvit mitt lif och min skatt.

4 Den skatten långt mer än all verlden är värd.
O, må jag blott fatta den så,
Att kronan, som mig utaf nåd är beskärd,
Med honom jag ock må undfå.

5 När döden mig rycker i grafven med sig,
Gjut olja i lampan, att jag
Ej fåvitsk blir utstängd för evigt från dig,
Men håll mig beredd till din dag!

460.

Moderato.
mf

1. O, mitt hjer - ta, det läng - tar till hem - lan - dets frid, Här på
2. Ja, der up - pe får jag med en kla - ra - re blick Skå - da

jor - den det har ej sin ro. Till de sa - li - ga rym - der, till
Je - sus, min Fräl - sa - re kär, Ty jag min - nes, han sagt, då på

f

Fräl - sa - ren blid, Det dit sträc - ker sin läng - tan att bo.
jor - den han gick, Att Guds barn sko - la bli, der han är.

3 O, jag längtar att flytta till nya Guds stad,
Till det hem, som af himmelen är,
Der jag, frigjord och salig och lycklig och
Får lofsjunga min Frälsare kär. [glad,

4 Här på jorden min ande så ofta har tvång,
Ty i främmande land än jag är,
Och får ofta uppstämma en klagande sång
Öfver syndaförderfvet jag bär.

5 Dock, jag glädes, att Herren på jorden också
Är min skatt, ja, min sällhet, min del,
Ja, min herde, min vän, som mig leder,
Jag får intaga himmelen hel. [tills då

6 Ja, han är ju min klippa, mitt bergfasta
Ty hans ord är en borgen derpå. [slott.
Och hvad han ännu vill, här skall blifva min lott,
Se, så är jag ju hans dock ändå.

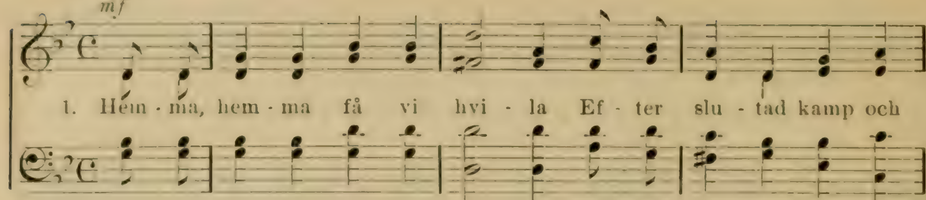
7 Snart från stoftet skall lösas min längtande själ
Och min ande uppsvinga till Gud.
Och åt honom, som löst mig till frihet från träl,
Skall då höjas min tacksamhets ljud.

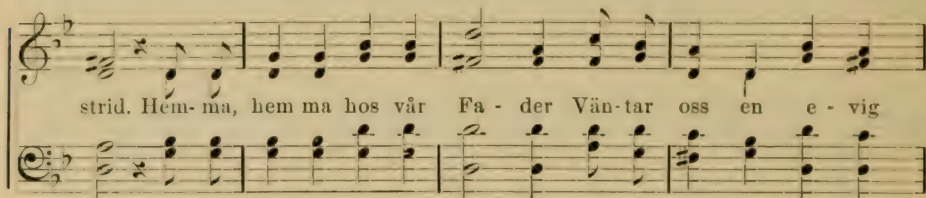
8 Då skall stoftet ej mera betvinga min själ,
När i åskådning bytes min tro.
Då skall börjas mitt rätta, mitt eviga väl.
O, jag längtar der uppe få bo.

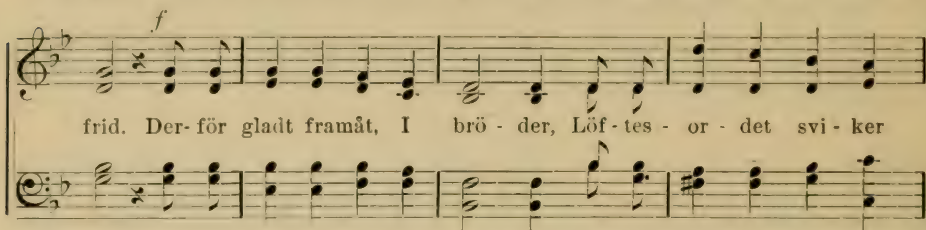
9 Tänk, när jag ifrån synden för evigt blir
Och ej otron bebor mer mitt bröst, [fri
Hvilken sällhet och fröjd det då evigt skall
Att få hvila vid Frälsarens bröst! [bli

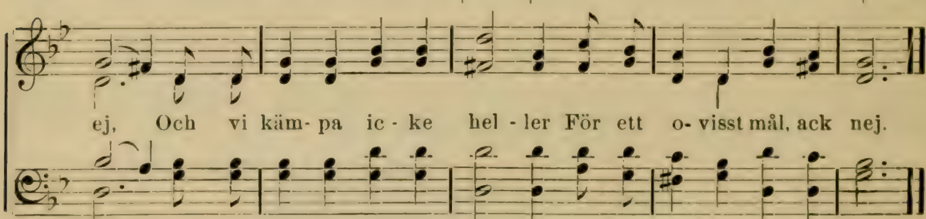
10 Ja, till eviga friden min ande en gång
Skall uppsvinga, förklarad och skön.
Der bland saliga andarnas jublande sång
Skall uppfyllas min längtan, min bön.

461.

2 Målet ligger ju framför oss,
Vägen är ock ej så lång,
Fast den går i djupet neder
Och i mörker mången gång.
Jesus slagit sig igenom,
O, hvad tröst för oss deri!
Genom honom, genom honom
Öfvervinna också vi.

3 Derför upp, I trötta händer,
Upp, ja, upp, I matta knän,
Och I mörka otrostankar
Och I tvifvel, viken hän!
Ordet säger ju, att tiden,
Väntanstiden, är så kort,
Fastän våra arma hjertan
Glömma det beständigt bort.

4 Litet mera eller mindre
Utaf jordens nöd och lust,
Det betyder ju så föga,
När vi hunnit hemmets kust.
När vi, frälsta, se tillbaka
På vårt korta vandringståg,
Hvad, om litet mera solsken
Eller moln deröfver låg?

5 Hemma få vi ändå hvila,
Hvila ut i Jesu famn
Efter alla vedermödor
Både med och utan namn.
Der skall ingen fruktan vara,
Ingen oro, ingen nöd,
Ingen frestelse och plåga,
Inga tårar, ingen död.

6 O, så låt oss ej förtröttas,
Låt oss, medan än är tid,
Verka Herrens verk på jorden,
Om ock under mycken strid,
Ty på mödan följer hvilan,
Som en ljuflig nådelön,
Och vårt verk är ej förgäfves,
Då ju Herren hör vår bön.

7 Hemma, hemma få vi hvila,
Vare det vårt fältrop här,
Medan striden ännu varar,
Ja, när den som hetast är.
Låt oss ropa till hvarandra,
Hvar vi mötas, hvad oss sker:
Hemma, hemma få vi hvila!
O, hvad vilja vi då mer?

462.

Adagio.

f — p

1. Jag har ett hem, ett himmelskt hem, Till det min läng-tan står.
2. Jag har ett hem, ett fa-ders-hem, Min här-komst dä-dan är.

f — p — Fine.

På jor-den ej mitt hem är, nej, Dit upp, dit upp jag går.
Der Fa-dern bor och släg-ten stor, Mitt rät-ta hem är der.

Nu jag en främ-ling är och gäst, Der förr jag hem-ma var.
Guds Son blir här ett män-sko-barn, Att vi Guds barn må bli.

f — p — D.C. 𝄋 Fine.

Min an-de, förr vid jor-den fäst, Ett hög-re mål nu har.
Guds släg-te män-skan var, Guds barn, Och när hon fal-lit, si,

3 Jag har ett hem, ett evigt hem,
Så visst Guds ord är sant.
Han mandom tog, han led och dog,
Han Anden gaf till pant,
Till pant, att han vill komma än
Och hemta barnen hem
Till sig i sköna himmelen,
I Guds Jerusalem.

4 Jag har ett hem, ett saligt hem,
Allt från den sälla stund,
Med krossadt mod, i Jesu blod
Jag fann min ankargrund.
Förut jag for i verlden vill,
Var fridlös, utan hem.
Nu borgarrätt ock mig hör till
I Guds Jerusalem.

5 Jag har ett hem, ett fridens hem,
Ett Salem, der till slut
Min trötta själ skall evigt, väl
Och saligt hvila ut.
Här tåras ögat ofta än,
Här köttet gör besvär,
Jag då till hemmet längtar hän,
Der ingen gråt mer är.

6 Jag har ett hem, ett himmelskt hem,
Jag säger än en gång
Och sjunger så, tills jag får stå
För Lammet med min sång
Och i ett nytt Jerusalem
Med änglars blanda den
Och saligt fröjdas i mitt hem,
Hvartill jag vandrar än.

463.

Risoluto *mf*

1. Haf trones lampa färdig, Och gack emot din Gud,
Om du vill blifva värdig Att vara Jesu brud.

f Ett rop från Sion kommer: Se, brudgum är för dörr!

mf Är lampan din då tommer, Får du stå utanför.

2 Du skall ej längre töfva,
Var vaken, nykter, klädd,
Låt intet dig insöfva
På säkerhetens bädd!
Se fikonträdets blommor
Begynna spricka ut,
Som båda ljuflig sommar
Och uppå vintern slut.

3 Pryd dig med alla fromma,
Och tillred lampan din,
Se, aftonen skall komma,
Och mörkret faller in.
Se, brudgum är för handen
I helig ståt och prakt,
Slit sönder syndabanden,
Och statt uppå din vakt.

4 I visa jungfrur alle,
Gån fram med fägring stor,
Er' fröjdesånger skalle
Inför Guds änglakor!
Se, öppen är nu dörren
Till Lammets bröllopshus,
Er brudgum dit infören
Med trones klara ljus!

5 Kom, Jesus, du min längtan,
Kom snart att hemta mig,
Kom, du mitt hjertas trängtan
Och för mig hem till dig!
O Jesus, gör en ända
På denna jämmerstig,
Tag oss i dina händer,
Och för oss hem till dig!

464.

Adagio Maestoso.

p *f* *ff* *f*

1. Yt - ter - sta da - gen rätt fröj - de - full blif - ver För dem på Je - sus, vår Fräl - sa - re, tro
Yt - ter - sta stun - den dem in - trä - de gif - ver Till de - ras säl - la och e - vi - ga ro.

mf *p* *ff* *f* *mf*

Ar - be te, strid Byts då i frid, Här - lig - het föl - jer pa mö - do - sam tid.

2 Den, som nu önskar sig värdigt bereda
Saligt att sluta sin eländes tid,
Må låta ordet och Anden sig leda
Barnsligt i tron till sin Frälsare blid.
Änden blir god,
När blott hans blod
Här fått upplifva och styrka vårt mod.

3 Rädes du ännu för döden och domen,
Må du då tänka på Frälsarens död,
Som för att göra vår frihet fullkommen
Dömdes och dog uti yttersta nöd!
Är det vår tröst,
Att han oss löst,
Blir domsbasunen en glädjefull röst.

4 Gör, Herre Jesus, den saken rätt vigtig
För våra hjertan, att du är vårt allt,
Att du vår sak och vår räkning gjort riktig,
Då du all verldenes synder betalt!
Gif, att vi må
Lita derpå
Och för din tron med frimodighet stå!

465.

1. Till fri - dens hem, till rät - ta fa - ders - hu - set Min tröt - ta själ med läng - tan sträc - ker sig.
Till fri - dens hem från tun - ga jor - de - gru - set Jag blic - kar hem, min Fräl - sa - re, till dig.
Här ne - re fins ej o - störd ro, Vår blick är skum och svag vår tro, Och hyd - dans band oss tryc - ker, Och hyd - dans band oss tryc - ker.

2 Men Gud ske pris, att tiden framåt ilar,
Det kommer allt, som Herren lofvat har!
Helt viss jag är, på Herrens ord jag hvilar,
Att han till sist det bästa vinet spar,
Och då är glömd all jordens pust,
Och frid och fröjd och evig lust
Oss rikt belönar striden.

3 Men, Jesus kär, behåll blott du mitt hjerta,
Låt tidens ström ej draga mig från dig!
I lust och nöd, i glädje och i smärta,
Blott du, blott du, blott du hugsvalar mig,
Ty, Herre, när jag hafver dig,
Må annat allt fråntagas mig,
Med dig jag dock är salig.

3. Vid begrafningar.

466.

Animato.

1. Har du sett, hur trä - den fäl - la Si - na löf för hö - stens vind?
Har du sett, hur fär - gen viss - nar På den fag - ra ro - sens kind?
Me - ra djupt den sorg dock kän - nes, Som sig fä - ster i vår själ,
När de kä - ra si - sta gån - gen Sä - ga till vårt hem far - väl;

2 Då inunder mjuka locket
Matta ögat gömt sig har,
Då de kära läppar kallnat
Och vår röst får intet svar;
Då den älskade gestalten
För oss ligger blek och stum
Och vi måste bära ut den
Ned i grafvens mörka rum.

3 De ha endast gått i förväg
Till ett mycket bättre hem,
Till ett land, der ros ej vissnar
Och der Gud hugsvalar dem.
Seger, seger der de njuta,
Seger, seger sjunga de,
Då de med den helga skaran
Samlas kring sin Frälsare.

467.

Andante con anima.

p

1. Hvar - för tå - ras du, mitt ö - ga, Hvar - för klap - par du, mitt
2. Ty för mig är väg ock ba - nad Ge - nom Je - su Kri - sti

mf

bröst? Mil - de Fa - der i det hö - ga, Säg, o säg, hvar fins det
sår, Frälsning stor, för - ut ej a - nad, Der med dig jag nju - ta

f *Accell.* *A tempo*

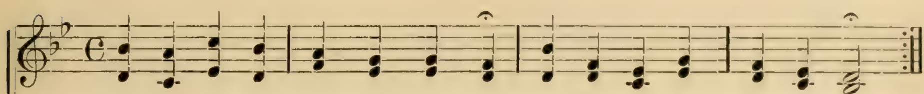
tröst? Du, som var mitt allt på jor - den, Hvar-för har du flytt från
får. O min själ, så gläds i hop - pet Om en e - vig här - lig-

mf *p*

mig? Dock du är nu fräl-sad vor - den, En gång får jag träf- fa dig.
het, Se'n du väl full- bor-dat lop - pet, Hos vår Gud i e - vig - het!

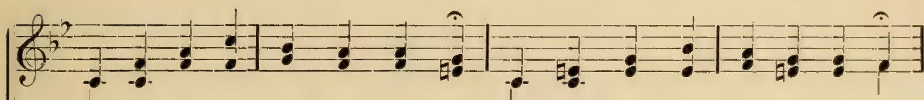
468.

Adagio.

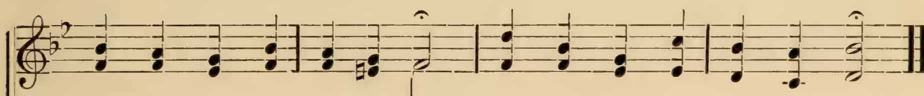
1. { Gråt ej öf - ver dem, som sof - va Med Guds frid i grafvens sköt!
{ O, långt hell- re må du lof - va Her - ren, som till hvi - la söt

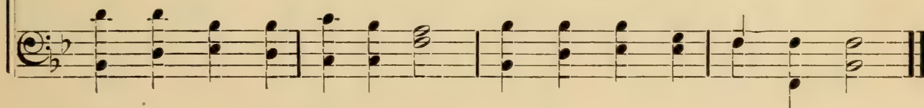

Har dem fört! In - vid hans hjer - ta Ve - ta de ej mer af smär- ta,

Ro de haf - va fun- nit der Ef - ter ve - der - mö - dan här.

2 Blicken lyft till Sions höjder,
Se, hvad de dock vunnit der:
Paradisets rena fröjder;
Synd och sorg de hade här!
Må du hasta för att hinna
Samma mål och himlen vinna,
Der din vän du återser
För att aldrig skiljas mer!

469.

Adagio.

p

1. Hon är ic - ke död, hon sof - ver, Stil - la slum - ra - de hon

in. Slum - ra - de från qval och plå - gor Och från ve - der - mö - dan

p f

sin. Hvi - lan - de från jor - dens o - ro, Från dess vex - lin - gar och

f

strid, Bi - dar hon de si - nas mö - te Ut - i e - vig, o - störd frid.

dim. p

2 Hon är icke död, ty Herren
Är ju ej de dödas Gud.
Endast hyddan göms i jorden,
Hon i kraft af Herrens bud
Ej förgängelsen mer skådar,
Ty det första svunnet är.
Kort var striden, lätt var mödan,
Evigt varar fröjden der.

3 Hon är icke död, hon lefver,
Lefver evigt inför Gud,
Lefver för att evigt älska
Och att älskas såsom brud.
Klädd i sida, hvita drägten,
Bland de frälsta utan tal
Strålar hon vid Jesu sida
I hans ljusa bröllopssal.

470.

Andantino.
Dolce.

1. Jag skall sof - va, men ej e - vigt. Snart en an - nan mor-gon grytt,
Och vi sko - la å - ter mö - tas I upp - stån - del - sen på nytt.
Då från jor - dens skil - da trak - ter, Haf - vens djup och ök - nars sand,
Sam - lar sig en tal - lös ska - ra Der på e - vig - he - tens strand.

Kör.

Jag skall sof - va, men ej e - vigt. Snart en här - lig mor-gon grytt,
Och vi sko - la å - ter mö - tas, Se - dan allt är vor - det nytt.

2 Se vi här en ljuflig blomma,
Den vi älskat öfver allt,
Hastigt vissna före qvällsol,
O, hvad allt blir tomt och kallt!
Dröjande vi stå vid kullen,
Der vi gömt vår rosenknopp,
Vänner, må vi dock ej sörja
Som de andre utan hopp!

3 Jag skall sofva, men ej evigt,
I min tysta, gömda graf.
Och välsignad vare Herren,
När han tog, som när han gaf!
När han kallar till sin glädje,
Det i rätta stunden sker,
Och uti hans stad der uppe
Ingen död skall vara mer.

471.

Andante

p mf

1. Jag läng - tar till him - len från sor - ger och strid Att
2. Jag läng - tar till him - len från syn - der och flärd, Från

p

der hos min Je - sus få va - ra Och sjun - ga om här - lig - het,
det - ta för-derf - va - de hjer - ta, Som fre - stas af sa - tan, af

se - ger och frid Och skå - da hans an - le - te kla - ra.
synd och af verld Och gör mig blott o - ro och smär - ta.

3 Jag längtar till himlen från mörker till ljus,
Från oro till ro, ack, jag trängtar.
Der har jag mitt hemman, mitt bergfasta hus,
Till himlen, till himlen jag längtar.

4 Der har jag en krona förvarad åt mig,
Der har jag ett arf utan like.
O Jesus, min Jesus, der får jag af dig
Ett evigt beståndande rike.

5 Och alla de kära, som förut gått hem,
Der får jag dem lefvande åter.
Der slipper jag sedan att skiljas från dem,
O Jesus, af längtan jag gråter.

6 Hur länge, min Frälsare, dröjer väl du?
Ack, hör, hur jag suckar och trängtar!
Säg, vill du ej komma och hemta mig nu?
Till himlen, till himlen jag längtar!

472.

Andante dolce

mf *f* *mf*

1. Låt mig gå, låt mig gå, Att min Je - sus se jag må! Sjä - len läng - tar in - ner - lig, Her - re Je - sus, upp till dig. Låt mig snart för tro - nen stå!

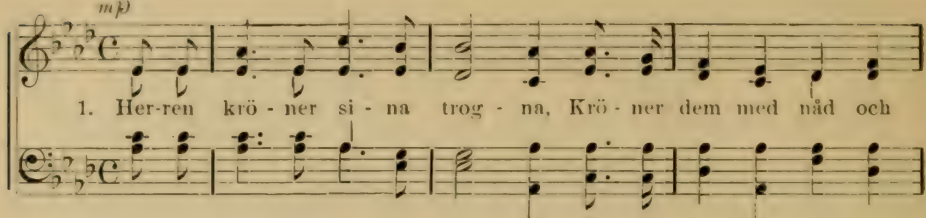
2 Trängtande, trängtande
Är min håg att dig få se.
O, när skall jag dertill komma
Att hos dig med alla fromma
Skåda få ditt anlete?

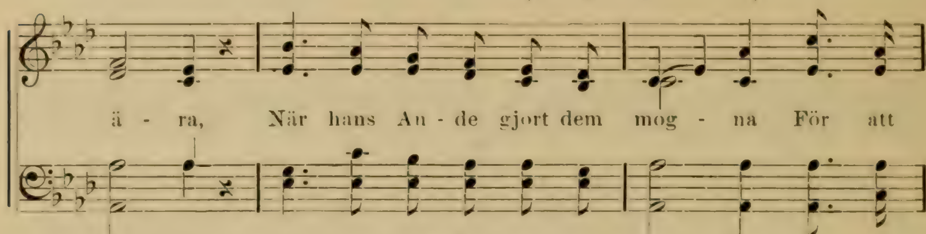
3 Härlig är, härlig är
Också änglasången der.
Kunde jag blott vingar få,
Skulle snart det uppåt gå,
Hem till dig, o Jesus kär.

4 Ack, hur stort, ack, hur stort
Komma genom Salems port
Och på gyllne gator gå!
Jag kan nu det ej förstå,
Hvilken boning! O, hur stort!

5 Paradis, paradis!
Der vi sjunga Herrens pris;
Fram till lifvets träd vi ila
Och som drömmande oss hvila
Hjelp oss, Gud, till paradis!

473.

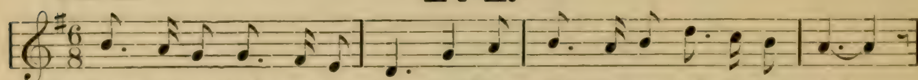

2 När med hoppets fröjd de strida,
Älska, bedja, tro och vaka,
När de för hans ära lida
Och sitt eget lif försaka.

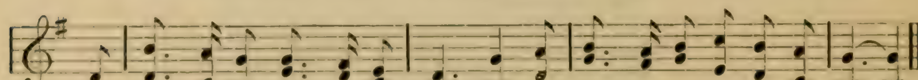
3 Han kring sjelfva döden kastar
Ljufva strålar från sin himmel,
Då den frälsta anden hastar
Hem från verldens brus och vimmel.

474.

Kör.

O, säg, skall du mö - ta oss der? O, säg, skall du mö - ta oss der?

Ja, hem - ma, der hem - ma i Ka - naan, O, säg, skall du mö - ta oss der?

2 Hvad är din kallelse, broder,
Hvad utsäde är det du sår?
Hvad är din kallelse, syster,
Då framåt mot himlen du går?
Vår kallelse är att förtrösta
På Herren och hålla hans bud,
I kärlek och tålamod verka
Och skynda mot hemmet hos Gud.

3 Ja, du skall möta oss, broder,
Se'n korset du burit en tid.
Ja, du skall möta oss, syster,
Med strålande kläder i frid.
Med krona, med palmer i händer
Och tagna ur nöd och besvär,
Vi jublande stå inför tronen,
O, säg, skall du möta oss der?

475.

Andante. *p* *mf* Fine.

1. O, nämn för mig ej jor-dens fröjd, Och sök ej fängs - la hjer-tat här!
Jag blir dock här ej fullt för - nöjd, Mitt rät - ta hem der of-van är.

Dess blommor mig ej loc- ka få, De viss- na ju så fort, så fort.

f *pp* D.C. al Fine.

Den lust, som verl - den bju- der på, Den ak - tar ej mitt hjer- ta stort,

2 Guds rika bord, hans käpp och staf
Uppå min vandring stärka mig,
Den klippa fordom vatten gaf,
Den öppnar ännu alltid sig.
O, skulle jag väl dricka då
Ur någon grumlig rännil? Nej,
Jag får till lifvets källa gå,
Och ordets ljus missleder ej.

3 Jag skyndar till de dyra, som
En stund i förväg vandrat hem.
Jag töfvar ej, ser mig ej om,
Mitt hjerta längtar upp till dem
Och till den lefvande Guds stad,
Till änglars och till helgons ro,
Att möta der min Fader glad
Och få hos honom evigt bo.

476.

Moderato. *mf*

1. Sa - lig, ack, sa - lig, nu går jag till ro Dit, der de säl - la för- kla - ra - de bo.
Äng- lar i ko- rus mig hel - sa med sång. Sa - lig, ack, sa - lig, på- skyn- da din gång!
f Snart hos min Je - sus i säll - het och ro Jag i det him- mel ska lan - det skall bo.
mf Ej som en främ- ling jag läng - re går här, Sa - lig, ack, sa - lig, i frid bor jag der.

2 Vänner jag älskat, re'n hunna i hamn,
När de mig skåda, de öppna sin famn,
Höja de tröstliga sångernas ljud:
Skynda dig, salig, ack, salig, till Gud!
Ljufva melodiska sånger jag hör,
Klingande harpor, de saligas kör.
Himmelens hvalf derutaf fyllas opp:
Salig, ack, salig, påskynda ditt lopp!

3 Hväss dina vapen, o död, och slå till!
Helvetesfurste, försök hvad du vill!
Jesus, min Frälsare, öppnat min graf,
Salig, ack, salig, beger jag mig af.
Klar rinner evighetsmorgonen opp,
Döden försvinner i ilande lopp,
Ej mer skall höras ett klagande ljud.
Evigt jag salig får hvila hos Gud.

477.

Larghetto.

mp

1. Sa - lig du, som re - dan hun - nit Hvi - lans lug - na hamn!
2. Skön var da - gen, som var ber - gad, Storm - fri, klar och blid,

Njut som barn den ro du fun - nit I din Fa - ders famn!
Af ett himmelskt sol - ljus fär - gad, Som är Je - su frid,

Tyst din lef - nads - sol sig sänk - te, Tyst sig skug - gan spred,
Dy - ra - ste kle - nod i ti - den, Skatt från him - me - len.

In - nan man det min - sta tänk - te, Det mot af - ton led.
O, den fri - den, o, den fri - den, Je - sus, gif oss den!

3 Hur man klagar, hur man gråter,
Hur man beder än,
Du, som bortgått, ses ej åter
Ibland oss igen.
Tiden mot det mål dock jagar,
Som för alla står,
Lägger dagar uppå dagar
Lägger år på år.

4 O, så nära, o, så nära
Är den morgonväkt,
Då hos Gud i glans och ära
Står en frälsad slägt!
Ingen mer skall tårar fälla
Eller sörja då.
Må vi alla med de sälla
Då kring tronen stå!

478.

Andantino. *mf*

1. Jag vet en port, som öp - pen står Der från de gyll - ne sa - lar
2. Den öp - pen står för hvar - je själ, Som nå - dens ord a - nam - mar,

En klar - het, som från kor - set går, Om Kri - sti kär - lek ta - lar.
För rik och fat - tig, kung och träl, För al - la folk och stam - mar.

Kör. *f*

O, djup af nåd, min Gud, hos dig, Att den står öp - pen ock för mig,

f

För mig, för mig, Står öp - pen ock för mig!

3 Så skynda fram, trots oväns hot,
Förr'n porten sluten blifver,
Och kors och krona tag emot,
Som Frälsaren dig gifver!

4 Då vi på andra stranden stå,
Läggs korset af, det tunga,
Och lifvets krona vi då få
Och Jesu kärlek sjunga.

479.

Adagio. *mf*

1. Säll är den, som lyckligt hunnit hamnen, Evigt fri från synder, död och qval, Och får hvila, nöjd i frälsarfamnen, Fjärran skild från denna sorgens dal! Evig fröjd och glädje der skall blifva, Lustigt väsen på Guds högra hand. Evigt lif då Jesus dem skall gifva, Som fått lif i tron uppå hans namn.

2. Ingen tår skall då från ögat rinna, Ingen värk och plåga varder mer, Vänner skola vänner återfinna, Jesus sjelf oss lifvets krona ger. Salig, salig den, som hem är gången, Löst från denna tunga syndens kropp, Och för Lammets tron har börjat sången Och fullbordadt ser nu allt sitt hopp!

480.

Adagio.

p

1. To - ner af kla - gan Trän - ga sig fram ur min själ

mf

Svår kän - nes a - gan, Län - der dock städs till mitt väl.

2 Sörjande hjerta,
Märker du icke i dag
Midt i din smärta
Älskarens trofasta slag?

3 Dagen skall svalkas,
Smärtorna stillas igen.
Afton, som nalkas,
Skänker dig åter din vän.

481.

1. { Högt öf - ver för - gän - gel - sens skif - ten I fröjd tri - um - fe - rar min själ.
{ Fast krop - pen för - mult - nar i grif - ten, Så skall han för - va - ras lik - väl,

Tills Je - sus de si - na upp - väc - ker Och ut - i den famn han mig räc - ker Jag nju - ter mitt e - vi - ga väl.

2 Min redan förklarade anda
I oskuld och renhet nu går
Sin röst att med änglarnas blanda.
Min fröjd ingen dödlig förstår.
O, kunde ert mänskliga öga
Blott kasta en blick i det höga,
I skullen ej fälla en tår.

3 Hur ljuft och hur saligt jag hvilar,
Hur säll jag i himlen får bo!
Här nå mig ej smärtornas pilar,
Ej sorgerna störa min ro,
O, fridsälla dag, då jag funnit
Den hamn, dit ej stormarna hunnit,
Och skådar hvad förr jag fick tro!

482.

Con anima.

1. Så din strid du käm - pat ut, Palm och kro - na fått till slut,
2. Jor - dans böl - ja mörk sig bröt Mot din sva - ga båt och röt,

Ge - nom Jor - dan ber - gad väl, Äng - lar bu - rit hem din själ.
Men du sjöng dock gla - de - lig: Por - ten öp - pen står för mig!

Kör.

O, hvad nåd att fin - na hamn Så i Je - su dy - ra famn,
I den stad sitt hem att få, Hvil - kens por - tar öpp - na stå!

3 Liten tid du fick att här
Sjunga om din Jesus kär,
Och med hast du från vår syn
Flög till hemmet ofvan skyn.

4 Efter slutad jordisk sång,
Jordisk nöd och jordiskt tvång
Mötas vi, o, fröjdeljud,
Och få evigt bo hos Gud!

483.

1. { Från ti - dens strid du går till ljuf - lig hvi - la, Till sa - lig
Vi vil - le väl med dig till hem - met i - la Och ank - ra

ro i öf - ver- her - dens famn.
der i him- lens säl - la hamn. Men än en stund vi drö - ja

qvar, Och or - det du för - kun - nat har Skall trö - sta

och hug- sva - - la, Skall trö - - sta och hug-sva - la.

2 Tack, herde god, för allt hvad du oss gifvit,
För lära ren, för trogen själavård.
För hvarje gång du mera kär oss blifvit,
Då vi dig mött i helig tempelgård.
Din hela vandel vitne bar,
Att du en trogen herde var,
Och Kristus efterföljde.

3 Men nu farväl med tårar och med smärta
Vi bjuda dig, vår herde och vår vän.
Får Kristus bo beständigt i vårt hjerta,
Vi mötas få i himmelen igen.
Och nu till dess farväl, farväl,
Till dess vi med förklarad själ
Hvarandra handen räcka!

484.

Adagio.

p

1. O, hu - ru stil - la Slum - ra de sa - li - ga!
2. Sof - ven, I säl - la, Frid - fullt i graf - var - na!

Kring de - ras vår - dar Sväf - var min tröt - ta an - de.
Jord - lif - vets stor - mar Ra - sa ej un - der jor - den.

mf

Ljuf - lig är hvi - lan Djupt un - der mul - len, Dit till för-
Dit jag ock läng - tar, Snart är jag fram - me, Snart får jag

vand - ling De fred - - ligt sänk - tes.
sam - las I ro till e - der.

VII. Härligheten.

485.

Andantino. *mf* *p* *f*

1. Hvar är det land, dit jor - dens sorg ej når, Dit hjer - tats läng - tan of - ta, of - ta går, Der al - drig fly - - ter nå - gon tår som här, Der säll den go - - de, stark den sva - ge är? Säg, vet du väl? Dit opp, dit opp Vi rik - ta må vårt hjer - tas hopp.

2. Hvar är det land, der Gud i e - vig tid De si - na mät - ta vill med fröjd och frid, Der tyst-nat har all ti - dens sorg och pust Och hjer - tat ve - - der-qvicks af himmelsk lust? Säg, vet du väl? Dit opp, dit opp Vi rik - ta må vårt hjer - tas hopp.

3. Hvar är det land, som in - tet ö - ga sett, Det land, som Gud de si - na har be redt, Der al - la bar - - nen sam - las få en gång Och stäm - ma in i Lam- mets ny - a sång? Säg, vet du väl? Dit opp, dit opp Vi rik - ta må vårt hjer - tas hopp.

(Bass:)
Der al-drig fly - ter tår som här,
Der tystnat har all ti - dens pust
Der barnen sam - las få en gång

Der säll och stark den sva - ge är?
Och hjer-tat nju - ter himmelsk lust?
Och stämma in i Lam-mets sång?

486.

Andante.

mf

1. Hvar är de krist - nas fo - ster - land? Månn' Si - ons
2. I him - len, ack, der är vårt land, Vårt rät - ta

palm - be - vux - na strand, Der Jor - dan än - nu hvi - skar
dy - ra fo - ster - land, Der äng - la - ska - ran sjun - ger

f

om, Hur Je - sus till dess strän - der kom? O, nej, nej,
glad Guds lof i lef - van - de Guds stad. Ack, der, ack,

p *f*

nej, Det hel - ga lan - det är det ej!
der Vårt hem - land och vår Je - sus är.

487.

Moderato. *mf*

1. Till det här-li-ga land ofvan skyn Vi i tron skåda upp redan här, Ty ett hem, fast fördoldt för vår syn, Har vår Jesus beredt åt oss der.

Kör. *f*

Om en kort liten tid Vi få mötas på himmelens strand. Om en kort liten tid Vi få mötas på himmelens strand.

(Om en kort liten tid)

2 Äfven vi på den ljufliga strand
Skola sjunga de saligas sång,
När, förlösta från dödliga band,
Vi vår Frälsare skåda en gång

3 För vår älskade Fader och Gud
Vi vårt offer och tack lägga ner
För den kärlek han skänker sin brud
Och den nåd, som han dagligen ger.

488.

Dolce.

1. Jag tän - ker så ger - na på him - lens land, Der Her - ren Je - sus

bor, Der hel - gon- ska - ran stäm- mer upp Hans pris med gläd- je stor.

Kör.

Der ej mer man skil - jes, Der ej mer man skil - jes

Der ej mer man skil - jes, Man skil - jes al - drig mer.

2 Jag tänker så gerna på himlens land,
Der, klädd i snöhvit skrud,
En här af änglar utan tal
Lofsjunger Herren Gud.

3 Jag tänker så gerna på himlens land,
Och mången vän så kär,
Som här med nöd och ängslan gick,
Är nu hos Jesus der!

4 Jag tänker så gerna på himlens land,
Hvad fröjd, när vi också
Få bära krans och segerpalm
Och gyllne harpor slå!

5 Jag tänker så gerna på himlens land,
De gyllne gators stad,
Och bar mig längtans vinge dit,
Jag flöge strax åstad!

489.

Andante.

mf

1. Je - ru - sa - lem, Je - ru - sa - lem, Som of - van - till är bygdt, Ack,
2. Hvad un - der, om min läng - tan då Allt me - ra sträc - ker sig, Je-

in - om di - na por - tar först Det blif - ver lugnt och trygt. Här
ru - sa - lem, Je - ru - sa - lem, Dit upp, dit upp till dig? Min

mö - ta ny - a fa - ror jämt, Och jämt till strids det bär, Och
här - komst är ju ock af dig, Och jag är främ - ling här. I

äf - ven när det är som bäst, Det sorg och mö - da är.
dig jag har mitt bor - ger - skap, Och der jag hem - ma är.

3 Hvad under, om jag längtar hem
Till dig, Guds helga stad,
Der jag en gång får hvila ut,
Fullkomligt fri och glad,
Der ingen gråt skall vara mer
Och ingen värk som här
Och intet mörker, ingen natt,
Ty Lammet solen är.

4 Ack, hvad på jorden aktas stort,
Det fängslar ej min håg,
Se'n jag på korsets träd i tron
Min Jesus fästad såg.
Mitt mål står klart, jag vill blott *ett*,
Hvad än det kostar mig:
Jerusalem, Jerusalem,
Jag vill blott hem till dig.

490.

QVARTETT.
Moderato Dolce
p

1. O hem, o hem, der jag en gång Min Fräl - sa - re får se! Jag
2. Der får jag skå - da Her - ren Gud. Min brudgum Je - sus kär Skall

läng- tar dit från sor-ger mång', Från synd och fre-stel-se. Snart hemmets kust jag
mö - ta mig, sin köp- ta brud, Snart är jag hemma der. Som drömmande jag

ser, och då Är jag för e - vigt fri, Och harpans strängar skall jag slå I
då skall gå Up - på den ny - a jord Och u - tan af-brott nju - ta få En

Kör.

sa - lig har - mo - ni. Mitt hem, mitt hem, mitt hem! Jag läng - tar
gläd - je, förr ej spord.

hem. Mitt hem, mitt hem, mitt hem, mitt hem! Jag läng- tar, läng - tar hem.

491.

1. Om-kring Guds tron der står en här Af barn i him-lens höjd,
2. Hvem gaf dem lof i him-len bo?Hvem tog de bar-nens här

Den syn-den all för-lå-ten är. En ska-ra frälst och nöjd.
Till den-na verld af fröjd och ro Och lär-de dem att der

Sjun-ger ä-ra, pris och ä-ra, Sjunger ä-ra, fröjd och ä-ra.
Sjun-ga ä-ra, pris och ä-ra, Sjunga ä-ra, fröjd och ä-ra?

3 Det Jesus var, som blödde här
Att deras synder två.
Hans blod en skrud så hvit och skär
Dem gaf, och nu de få
Sjunga ära, pris och ära,
Sjunga ära, fröjd och ära.

4 Hans nåd på jorden sökte de
Och älskade hans namn,
Nu skåda de hans anlete,
Nu få de i hans famn
Sjunga ära, pris och ära,
Sjunga ära, fröjd och ära.

492.

Andantino.

p *f*

1. Hvem är den sto-ra ska-ran der Med palm i hand? Hvar

hjes-sa se-ger-kro-na bär På e-vig-he-tens strand.

2 I sida, hvita kläders glans
Den står för Gud
Med oförvissnad bröllopskrans
Liksom en smyckad brud.

3 Jo, skaran kom från lifvets strid,
Från tidens nöd.
De alla gått till himlens frid
Igenom salig död.

4 Ett tecken på hvar panna klart
Du flamma ser,
Förr var det doldt, nu uppenbart.
Hvad glans åt dem det ger!

5 En gång som främlingar de gått
I ökenland
Och lifvets smärtor smaka fått
Och bränts af solens brand.

6 Från syndens väg de veko af
Till Lammets spår.
Sitt kors de buro till sin graf,
Det var en vandring svår.

7 Nu är den slutad. Inför Gud
De stå med fröjd
Och höja segersångens ljud
På ljusa himlens höjd.

8 Och änglar omkring tronen stå
Med dem hos Gud
Och gyllne harpors strängar slå
Till deras sångers ljud

9 Och deras jubel slut ej tar
Till evig tid:
De äro hos sin Gud, sin Far
I salighet och frid.

493.

Moderato.

1. Hvil- ka ä - ro des - sa, som vid flo - dens strand, In - vid den ty - sta grafvens mörka rand. Pri - sa Gud med palm i hand, Tvagne i Lammets blod?

Kör.

Ja, i - ge-nom porten de gå med gladligt mod, Tvagne i Lammets blod.

Ja, i - ge-nom porten de gå med gladligt mod, Tvagne i Lammets blod.

2 Dessa äro de, som re'n i unga år
Funno sin Jesus och som i hans spår
Rönte hvad hans nåd förmår,
Tvagne i Lammets blod.

3 Bergade för evigt på den sälla kust,
Fria från jordens synd och sorg och pust,
Sjunga de med fröjd och lust,
Tvagne i Lammets blod.

494 a.

Andantino. *mf*

1. En mor - gon u - tan synd jag vak - na får, En mor - gon glad, hos Fräl - sa - ren der hem - ma, *f* Får se för - kla - ra - de hans dy - ra sår Och hö - ra lju - det af hans kä - ra stäm - ma.

2 Evinnerliga hyddor öppnas der,
Dem han beredt åt sina frälsta skaror,
Der vi få talas vid om vännen kär
Och tacka för de öfverståndna faror.

3 Hur sången brusar omkring Lammets tron!
Det tar ej slut på glädjen, sabbatsfriden.
Ack, trängde blott hit ned en enda ton,
Med ökadt mod vi bröte fram i striden.

4 Dock är han sjelf hos sina barn, han går,
En eldstod mäktig, före oss i natten.
Och Andens svärd, hans dyra ord, består,
Och löftets ark går öfver djupa vatten.

5 Förbida Herren, tiden är så kort,
Är resan stormig, huru skön är hamnen!
Förbida morgonen, och skåda bort,
Nej, skåda hemåt, Jesus öppnar famnen!

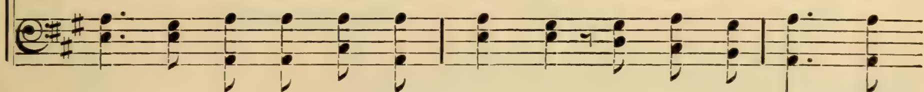
494 b.

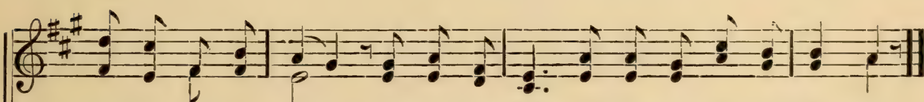
Andantino.

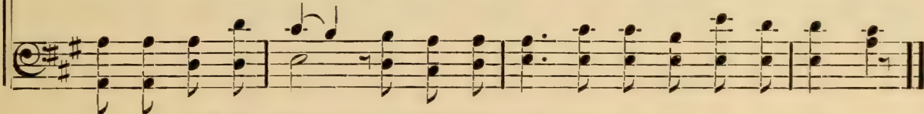

2 Evinnerliga hyddor öppnas der,
Dem han beredt åt sina frälsta skaror,
Der vi få talas vid om vännen kär
Och tacka för de öfverståndna faror.

3 Hur sången brusar omkring Lammets tron!
Det tar ej slut på glädjen, sabbatsfriden.
Ack, trängde blott hit ned en enda ton,
Med ökadt mod vi bröte fram i striden.

4 Dock är han sjelf hos sina barn, han går,
En eldstod mäktig, före oss i natten.
Och Andens svärd, hans dyra ord, består,
Och löftets ark går öfver djupa vatten.

5 Förbida Herren, tiden är så kort,
Är resan stormig, huru skön är hamnen!
Förbida morgonen, och skåda bort,
Nej, skåda hemåt, Jesus öppnar famnen!

495.

Andante.

mp *mf*

1. Jag vill sjun - ga en sång om det sa - li - ga land, Om det

f

hem, der jag e - vigt skall bo. In - gen böl - ja mer slår mot den

pp *ff*

frid - ful - la strand, Ty hvar storm- vind der lagt sig till ro, Och se,

f *p* *Rit.*

Her - ren, och se, Her - ren Är när dem der in - ne!

2 Detta hem är så skönt, och i tron jag det ser,
Och min Jesus det sjelf åt mig vann.
Ingen natt, ingen död skola möta mig mer,
Sedan lifvet i honom jag fann,
Ty han sjelf är, ty han sjelf är
Det eviga lifvet.

3 O, hvad sångare der, o, hvad harpor, hvad fröjd
På de gator af klaraste guld,
I de saligas hem på den soliga höjd,
Der min Jesus mig möter så huld,
Att mig kröna, att mig kröna
Med seger och ära!

4 Vid den härliga flod, ack, så klar som kristall,
Står ett träd, det beständigt är grönt.
Jag får äta dess frukt, och så lefva jag skall
Till Guds ära för evigt, hur skönt!
Må i tron jag, må i tron jag
Hvar dag det besinna!

5 O, hvad sällhet jämväl att der möta en gång
Mina kära, som re'n gått förut,
Och med harpa i hand stämma in i den sång,
Som i himmelen aldrig tar slut,
Till hans ära, till hans ära,
Som sitter på tronen!

6 Detta saliga hem är för dig och för mig,
O min broder, säg, är du ej glad,
Att vår Herre och Gud der oss väntar hos sig
I den strålande, gyllene stad,
Dit hvar timme, dit hvar timme,
Som flyr, oss ju närmar?

496.

Adagio.

f mf f mf f p

Ritard. Ritard.

1. I dju - pet af mitt hjer - ta En stad jag högt å- trår: Je - ru - sa - lem, Det säl - la hem, Der all min nöd och smär - ta För all - tid af - sked får. I dju - pet af mitt hjer-ta Den sta-den jag å - trår.

2 Inom dess portar klara,
Der gråter ingen mer.
Uti Guds stad,
Der är man glad,
Ej sorg, ej rop skall vara,
Der städs man Lammet ser.
Inom dess portar klara,
Der gråter ingen mer.

3 Se, den på tronen sitter
Der råder öfver dem
Med evig frid.
Der fins ej strid,
Ty ingen ond och bitter
Bor i Jerusalem,
Så den på tronen sitter
Der råder öfver dem.

4 Se, målet härligt lyser
I fjärran! O Guds stad,
Du målet är,
Och allt besvär,
Hvarför nu här jag ryser,
Jag der snart glömmer glad.
Se, målet härligt lyser
I fjärran: o Guds stad!

5 Så äfven jag skall vinna
I Jesu Kristi namn.
Ja, också jag,
Så arm och svag,
Skall en gång målet hinna
I härlighetens hamn.
Så äfven jag skall vinna
I Jesu Kristi namn.

497.

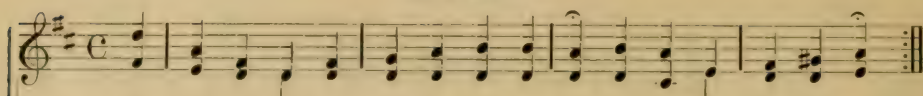
Andantino.

1. Ack, kä - re, så säg, hu - ru slapp du så väl I - ge - nom de
por-tar-na kla - ra, Då ej nå - gon o - ren, be - smit- te- lig själ Må
vå - ga sig genom dem fa - ra? Du var ju af syn- de-ligt släg - te?

2 På nåden jag lefde, på nåden jag dog,
Af nåd slapp jag in i den staden.
Se, detta är skälet och orsaker nog,
Hvarför jag står med i den raden,
Som sjunger halleluja evigt.

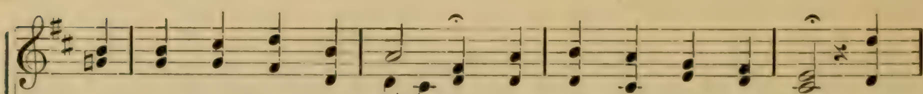
3 Ack, lycklig var du, som på nåden all tid
I lifvet och döden har dristat,
Ty deruti blott har en syndare frid,
Som all sin berömmelse mistat.
Så tacka då evigt för nåden!

498 a.

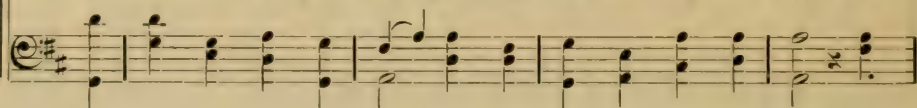

1. { Je - ru - sa- lem, du Her-rens ny - a stad, O, vo - re jag i dig!
{ Upp till din höjd jag ser i hop- pet glad Och läng-tar in - ner - lig.

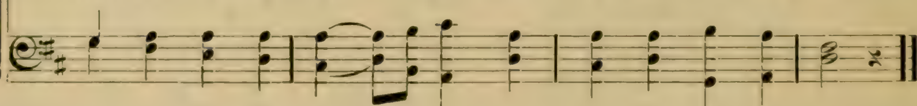

Mer snabb än få - gelns vin - gar, Högt öf - ver berg och dal Min

fräl - sta själ sig svin - gar Till him - lens lju - sa sal.

2 Var helsad, du Guds undersköna borg,
Låt upp din nådeport!
Så fröjdefull jag går från jordens sorg
Till denna sälla ort.
Då slut är all min möda
Och lifvets bittra strid,
Ej tårar mera flöda,
Allt är förbytt i frid.

3 O sköna dag, när skall till evigt gagn
För mig en gång du gry,
När skall min själ uppå Elie vagn
Till Herrens sköte fly?
När skall jag henne gifva
Uti Guds trogna hand
Evinnerligt att blifva
I härlighetens land?

4 Hvad tallös hop jag ser församlas der
För Herrens anlete!
Guds rikes barn, hans eget folk det är,
Och kronor bära de.
Mig ock en krona sändes,
Som Kristus lofvat blid,
Till tröst i mitt enländes
Och mina tårars tid.

5 Profeter och apostlar ser jag der,
Blodsvitnen utan tal,
Som Kristi kors med seger burit här
I jordelifvets qval.
Nu hafva de stor vinning,
Nu stå de utan men
Med strålar kring sin tinning
Uti Guds klarhets sken.

6 Hur skall ej jag också med högsta fröjd
En gång i paradis
Frambära, frälst, för Gud i himlens höjd
Mitt hjertas lof och pris
Samt der med änglars tunga
I oförgänglighet
Evinnerligt lofsjunga
Min Guds barmhertighet!

7 Guds helga stad, o Guds Jerusalem,
Min längtan står till dig.
Med Herrens folk i saligt, evigt hem
Församla också mig!
Högt öfver stjernesalar
Min själ går hem till frid.
Gud, som oss väl hugsvalar,
Ske lof till evig tid!

498 b.

Adagio. *mf*

1. Je - ru - sa - lem, du Her - rens ny - a stad, O, vo - re jag i dig! Upp till din höjd jag ser i hop - pet glad Och läng - tar in - ner - lig. Mer snabb än få - gelns vin - gar, Högt öf - ver berg och dal Min fräl - sta själ sig svin - gar Till him - lens lju - sa sal.

f *p* *mf* *f* *Rit.*

499.

Adagio. *mf*

. O säl - la land, dit him - lens vän - ner läng - ta, Som här med qval - da bröst på jor - den gå, O säl - la land, dit jor-dens sö - ner träng - ta, Som ut - i Je - su kors - drägt pryd - de stå!

Rit. *ten.*

2 O sälla land, der hjertat aldrig såras
Af sorgens törnen uti qvalda bröst,
O sälla land, der mänskan aldrig dåras
Af tjusarens förvända villoröst!

3 O sälla land, der vi få möta vänner
Från fjärran land, från syskons glada hem,
O sälla land, man vännen igenkänner,
Som bad och led, i Kristus var en lem!

4 O sälla land, ej striden mera vankar
Inom din gräns, ty segern vunnen är,
O sälla land, der vi få kasta ankar,
Se'n stormen lagt sig och vi landat der!

5 O sälla land, der synden mer ej sårar
De stridsmän, som ej nedlagt vapnen här,
O sälla land, der ögat inga tårar
Nu gjuter, ty den sista torkad är!

6 O sälla land, der lifvets Furste kröner
Den, som till ändan trofast kämpat här,
O sälla land, der Gud af nåd belönar
Allt det, som här i tron på Jesus sker!

7 O sälla land, der vi få Jesus skåda,
Med klarnad blick hans ljufva anlete,
O sälla land, der änglarna oss båda
Den frid vi ega och ej blott få se!

8 O sälla land, der Sions harpor klinga
Uti de höga himlasalarne.
O sälla land, der de, som varit ringa,
För Lammet falla ned tillbedjande!

9 O sälla land, der glädjen aldrig ändas,
Hvar dag är ny, och åren ta ej slut,
O sälla land, der nöd i lust skall vändas
Och der man sjunger: Jag har kämpat ut!

500 a.

Andantino. *mf*

1. O land, du säl - la an - dars land, Der Her - ren Gud sjelf bor! Högt

öf - ver stjer - ne - him - lens rand, Långt från för - gäng - lig - he - tens strand,

Der skall vår gläd - je blif - va stor, Der Her - ren Je - sus bor.

2 Der blir oss ljuft, der blir oss godt,
Der blir oss allt beskärdt.
Hur Gud än skiftar här vår lott,
Ett himmelskt hemland vi dock fått.
Hvad fins på jorden väl så värdt
Att hållas dyrt och kärt?

3 Der ofvan skyn är detta land,
Ej ögat ser det här.
Dess skatter famnar ej vår hand,
Ty bortom dödlighetens strand,
Der Frälsaren och Fadern är,
Vårt hemland, det är der.

4 Och skänktes oss all verldens glans
Och kunde vi än få,
Hvad ypperst uppå jorden fans,
Hvad nånsin af en dödlig vans,
Till detta sälla land ändå
Vår längtan skulle stå.

5 Som blomman, sluten än i knopp,
Dock mognar ur sitt tvång,
Så skall ock för vår syn gå opp
Guds paradis, som är vårt hopp,
Och högre klinga skall en gång
Hos Gud vår hemlandssång.

500 b.

Maestoso.

1. O land du säl - la an - dars land, Der Her - ren Gud sjelf bor! Högt öf - ver stjer - ne - him - lens rand, Långt från för - gäng - lig - he - tens strand, Der skall vår glädje blif - va stor, Der Her - ren Je - sus bor.

Aftonsång eller tillfällig gudstjänst.

Först sjunges en psalm eller sång, hvarunder prästen träder för altaret. Efter sångens slut vänder han sig till församlingen, sägande:

Nåd vare med eder af Gud, vår Fader, och Herren Jesus Kristus! Amen. Kommen, låtom oss tillbedja vår Gud och nedfalla för Herren!

Därefter knäböjer prästen och beder:

Barmhärtige Gud, allgode Fader, hvilkens nåd varar från släkte till släkte! Du är tålig, långmodig och förlåter alla botfärdiga deras missgärningar och synder. Se mildeligen till ditt folk, och hör dina barns suckar! Vi hafva syndat; vi hafva varit ogudaktiga och därigenom gjort oss ovärdiga din godhet och kärlek; emot Dig hafva vi syndat och gjort illa inför Dig; men tänk icke på våra öfverträdelser! Förbarma Dig öfver oss; hjälp oss, Gud, vår Frälsare, för ditt namns skull! Fräls oss och förlåt oss alla våra synder, och gif oss din Helige Andes nåd att bättra vårt syndiga lefverne och få med Dig ett evigt lif; genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Prästen uppstiger och säger:

Om vi vandra i ljuset, såsom han är i ljuset, så hafva vi gemenskap inbördes, och Jesu Kristi, Guds Sons, blod renar oss från all synd.

Prästen och Församlingen sjunga:

I.

Ä - ra va-re Fa-dern och So-nen och den He-li-ge An-de, så-som det var af begyn-nel-sen, nu är och skall va-ra från e-vig-het till e - vig-het! A - men.

Eller II.

Ära vare Fa - dern och Sonen och den He - lige An - de,

såsom det var af begynnelsen, nu är och skall vara från evighet till e - vig - het! A-men.

Prästen säger:

Hören Guds ord genom N. N. i N. N. kapitel!

Efter texten läses den Nicenska tron:

Jag tror på *en* Gud, allsmäktig Fader, skapare af himmel och jord och allt det, som är, synligt och osynligt.

Och på en Herre Jesus Kristus, Guds enfödde Son, född af Fadern före hela världen, Gud af Gud, ljus af ljus, sann Gud af sann Gud, född och icke skapad, af samma väsende med Fadern, genom hvilken allt är skapadt. För oss människor och för vår salighets skull nedsteg han från himmelen och tog mandom genom den Helige Ande af jungfrun Maria och vardt människa: blef ock för oss korsfäst under Pontius Pilatus, död och begrafven; och på tredje dagen uppstånden efter skrifterna; och uppfor till himmelen, sitter på Faderns högra sida, därifrån igenkommande med härlighet till att döma lefvande och döda; och uppå hans rike skall icke vara någon ände.

Och på den Helige Ande, Herren och lifgifvaren, hvilken utgår af Fadern och Sonen och tillika med Fadern och Sonen tillbedes och äras, och hvilken har talat genom profeterna.

Och en, helig, allmännelig och apostolisk kyrka.

Jag bekänner *en* döpelse till syndernas förlåtelse och förväntar de dödas uppståndelse och den tillkommande världens lif. Amen.

Eller:

Vi tro på Gud Fader allsmäktig, himmelens och jordens skapare.

Vi tro ock på Jesus Kristus, hans enfödde Son, vår Herre, hvilken är aflad af den Helige Ande; född af jungfrun Maria; pinad under Pontius Pilatus, korsfäst, död och begrafven; nederstigen till dödsriket; på tredje dagen uppstånden igen ifrån de döda, uppstigen till himmelen; sittande på allsmäktig Gud Faders högra sida; därifrån igenkommande till att döma lefvande och döda.

Vi tro ock på den Helige Ande; en helig, allmännelig kyrka, de heligas samfund; syndernas förlåtelse, lekamens uppståndelse och ett evigt lif.

Efter en psalm eller sång följer Predikan, hvilken afslutas med en fri bön.

Under den därpå följande psalmen eller sången träder prästen för altaret. Efter sången sjunger eller säger

Prästen: Församlingen uppstår och svarar:

Her-ren va-re med e - der! Med dig va-re ock Her-ren!

Under Passionstiden.

Prästen: Församlingen:

Her-ren va-re med e - der! Med dig va-re ock Her-ren!

Prästen säger:

Låtom oss bedja!

Prästen vänder sig mot altaret och beder:

Vaka öfver oss, Herre, himmelske Fader, och bevara oss för allt ondt både till kropp och själ! Gif oss nåd att i denna natt tryggt hvila under ditt beskärm! Beskydda och välsigna din kyrka och församling samt vår öfverhet! Tänk i nåd och förbarmande på dem, som äro stadda i sjukdom, nöd och farlighet! Förbarma Dig öfver alla människor! Och när omsider vår sista afton kommer, låt oss då få insomna i din frid, att vi må uppvakna till din härlighet; genom din Son, Jesus Kristus, vår Herre. Amen.

Fader vår, som är i himmelen! Helgadt varde ditt namn; tillkomme ditt rike; ske din vilja, såsom i himmelen så ock på jorden; vårt dagliga bröd gif oss i dag; och förlåt oss våra skulder, såsom ock vi förlåta dem oss skyldiga äro; och inled oss icke i frestelse; utan fräls oss ifrån ondo; ty riket är ditt och makten och härligheten i evighet. Amen.

* Man transponere till C dur, då melodi II till Nunc dimittis användes.

I. Nunc Dimittis.

Därefter sjunger Församlingen:

I.

Her-re, nu lå - ter Du din tjä-na-re fa - ra i frid ef - ter ditt ord,

ty mi-na ö-gon haf-va sett din fräls-ning, hvil-ken Du har be-redt in-för

al-la folk, ett ljus till hed-ning-ar-nes upp lys ning och ditt folk Is-ra-el till

pris. Ä-ra va-re Fa-dern och So-nen och den He-li-ge An - de, så-som det

var af begynnelsen, nu är och skall va - ra från e-vig-het till e-vig-het! Amen.

Eller II.*

Eller III.†

Eller IV. ‡

* Då denna melodi brukas, använde man melodien II eller III till det trefaldiga Amen.

† Då denna melodi brukas, använde man endast melodien I till det trefaldiga Amen.

‡ Samma ord och ordindelning som i föregående melodi III.

Eller:

II. Benedicamus.

Vänd till församlingen sjunger eller säger

I.* Prästen: Församlingen uppstår och svarar:

Eller II. Prästen: Församlingen:

Eller III. Prästen: Församlingen:

* Där man så vill, kan man sjunga
I under passions- och trefaldighetstiden;
II under advents-, jul- och trettondedagstiden;
III under påsk- och pingsttiden.

Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - ja! Hal - le - lu - - - - ja!

Sist säger prästen:

Böjen edra hjärtan till Gud och mottagen välsignelsen!

Herren välsigne eder och bevare eder; Herren låte sitt ansikte lysa öfver eder och vare eder nådig; Herren vände sitt ansikte till eder och gifve eder frid!

I Guds, Faderns och Sonens och den Helige Andes, namn. Amen.

I. Församlingen sjunger:

A - men, A - men, A - - - - men.

Eller II.

A - men, A - men, A - - - men.

Eller III.

A - men, A - men, A - men.

Gudstjänsten afslutas med en tyst bön.

Register.

1. Meterklassregister.

Sånger med samma versmått äro sammanförda till särskild meterklass; de med * betecknade afvika något; kl = meterklass; f. t. = full takt; u t. = upptakt; siffrorna angifva antalet stafvelser i hvarje rad.

Sånger med eget versmått äro sammanförda utan meterklassbeteckning efter de klassificerade sångerna af samma antal rader.

SJURADIGA.

45 kl. f. t. 6. 6. 4. 6. 6. 6. 4.

46 kl. u. t. 8. 6. 8. 6. 8. 8. 6.

47 kl. u. t. 8. 7. 8. 7. 8. 8. 7.

48 kl. u. t. 11. 9. 11. 9. 11. 11. 9.

49 kl. f. t. 11. 10. 11. 10. 4. 4. 10.

50 kl. u. t. 11. 10. 11. 10. 8. 8. 7.

51 kl. u. t. 13. 11. 13. 11. 13. 13. 11.

ÅTTARADIGA.

52 kl. f. t. 6. 4. 6. 4. 6. 6. 6. 4.

53 kl. u. t. 6. 7. 6. 7. 6. 6. 6. 6.

54 kl. f. t. 7. 6. 7. 6. 7. 6. 7. 6.

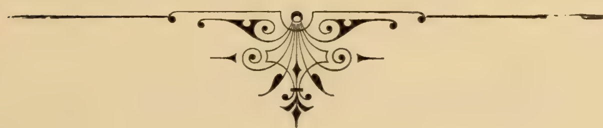
55 kl. u. t. 7. 6. 7. 6. 7. 6. 7. 6.

56 kl. f. t. 7. 7. 7. 7. 7. 7. 7. 7.

57 kl. f. t. 8. 5. 8. 5. 8. 5. 8. 5.

58 kl. u. t. 8. 6. 8. 6. 8. 6. 8. 6. = C. M. D.

2. Alfabetiskt register.

Från *Lutheran Augustana Book Concern,* Augustana-synodens bokhandel. Rock Island, Ill., hafva utkommit följande sångsamlingar, lämpliga för sångkörer:

1. För Blandade Röster.

Körsånger,

med text ur första årgångens evangelier, komponerade af Hagbard Brase, kart........ $1.50

Aeolsharpan.

Körsånger och feststycken lämpade efter lutherska kyrkoårets högtidsdagar af Reinhold Lagerström, kart........ 1.00

Församlingskören.

Femtio körstycken och kvartetter för såväl kyrkliga högtider som den sedvanliga gudstjänsten, af Beethoven, Stenhammar, Gounod, Novello, Andersohn, Schultz, Spohr, Mendelssohn, Rink, Rheinberger, Vincent, Lagerström, Woodward, Dvorzak, m. fl., samlade och arrangerade af prof. R. Lagerström, kart........ 1.50

Cantate.

Flerstämmiga sånger för blandade röster af Spohr, Bergenson, Reissiger, Silecius, Franck, Wennerberg, Hallin, van Boom, Lagergren, m. fl., samlade af Edla Lund och tillägnade församlingskörerna. Första häftet, h........ .50

Våra sånger.

Trettionio körer och smärre sångstycken af Werner, Valline, Nägeli, Laurin, Homilius, Flygel, Schumann, Lindblad, v. Weber, Sandberg, Kuhlau, Spohr m. fl., tillägnade kristliga sångkörer, h .35

2. För Mansröster.

Manskören.

En samling körer och kvartetter för mansröster, samlade af Hugo Lindqvist. Religiösa sånger af Abt, Morén, Barth, Beethoven, Bergegren, Peterson-Berger, Bortniansky, Bradshaw, Enderberg, Flemming, Geijer, Josephson, Kihlberg, Klint, Körling, Lindblad, Lundh, Munktell, Noren, Stein, Schäffer, Teschner, Rendahl, Myrberg, m. fl.

Fosterländska sånger af Crusell, Frauenstein, Josephson, Kröyer, Körling, Lindblad, Moren, Möller, Pacius, Reissiger, Wennerberg, Westermark, Blanche, Mendelssohn, Kapfelmann m. fl.

Stämningssånger af Gurlitt, Kjerulf, Kreutzer, Kuntze, Lagercrantz, Lindblad, Lange-Müller, Myhrberg, Möhring, Norman, Riccius, Schumann, Spohr, Söderman, Werner m. fl.

Samlingen utgöres af 125 väl valda sånger, bland hvilka många äro nya. Flex. klb........ 2.00

Tjugufyra körer för mansröster,

med text ur den heliga skrift, komponerade af Gustav Stolpe, klb........ 1.25

Från *Lutheran Augustana Book Concern*, Augustana-synodens bokhandel, Rock Island, Ill., hafva utkommit följande lärorika och undervisande uppbyggelseskrifter:

Andlig Skattkammare

Betraktelser för hvar dag i året samt morgon- och aftonböner för alla dagar i veckan och böner för särskilda tillfällen, af Johan Arndt. Öfversättning af S. G. Cavallin, kart.......................$ .50
do extra klb.. .75

Augsburgiska Bekännelsen.

den oförändrade, med inledning och förklaring af teol. dr N. Forsander, klb... 1.25
interfolierad med linjeradt papper, klb.................................... 1.50

Concordia Pia.

Evangelisk-lutherska kyrkans bekännelseskrifter, utgifna af Augustana-synoden, hlfrb.. 1.75

De konungsliga nådegåfvorna.

Tretton betraktelser öfver 2 Petr. 1: 1—12, af pastor A. Rodell. klb... .75

Den allting förvandlande handen.

Elfva uppbyggliga betraktelser af A. Sandell. Med förord af prof. O. Olsson, D. D., klb... .50

Dogmatik.

Encheiridion jämte dogmhistoriska anmärkningar, af dr Conrad Emil Lindberg, teol. professor.....vb, netto 2.75; mb, glds, netto 4.00

Episteln till de Romare.

till uppbyggelse i tron och gudaktigheten, utlagd af C. O. Rosenius, 2 vb.. 3.25

Fjellsted's Samlade Skrifter.

Ordnadt urval, med ett väl utfördt porträtt af dr P. Fjellstedt..3 hlfrb 5.00; 3 lb 6.00

Hasselquists, dr T. N., lefnadsteckning,

af E. Norelius. Illustrerad.. 1.50

Korsets predikan.

Predikningar öfver andra årgångens evangeliitexter, af pastorer inom Augustana-synoden..................................vb 2.00; 2 vb 2.25

Olai Petri katekes.

Ny upplaga, kart... .20

Predikningar och Föredrag.

af dr O. Olsson. I. Predikningar öfver texter på sön- och helgdagar. II. Predikningar vid särskilda tillfällen. III. Föredrag och tal...klb 2.00; hlfrb 2.50

Under korset.

Några uppsatser i andliga ämnen af pastor A. Rodell, kart....... .50
extra klb.. .75

Vid korset.

Betraktelser öfver frälsningen i Kristus, af dr O. Olsson, klb...... .50

